KARL MAY

spiritul din Llano Estacado

COLECȚIA WESTERN 2

COPERTA COLECŢIEI: STUDIO INT - STR. CIOCÂRLIEI NR. l7 ILUSTRAȚIA VOLUMULUI: ION PREDA

Karl May — UNTER GEIERN
Der Geist des Llano Estakado
Karl May Verlag
Radebeul bei Dresden, l887

Volum editat de revista „INTERVAL”
a Uniunii Scriitorilor din România
ISBN 973-95374-l-3

CUPRINS

CAPITOLUL I
BLOODY FOX

De-a lungul apei se apropiau calare doi bărbaţi: un alb şi un negru. Primul avea o îmbrăcăminte foarte curioasă. Purta încălţăminte indiană şi pantaloni din piele, completaţi de un frac, care odinioară fusese de culoare albastru-închis, dar acum era foarte decolorat, cu revere, epoleţi şi nasturi metalici strălucitori. Cele două pulpane lungi ale fracului atârnau în spate, în partea dreaptă şi stângă, sub forma unei cozi, pe cal. Pe cap purta o pălărie enormă de amazon, de culoare neagră, împodobită cu o pană de struţ de culoare galbenă. Omuleţul era înarmat cu o puşcă cu două ţevi, care-i atârna peste umăr, un pumnal şi două pistoale, pe care le purta la centură. De centură erau agăţate mai multe pungi în care se afla muniţie şi bineînţeles fel de fel de mărunţişuri necesare; acum însă aceste pungi păreau destul de goale.

Negrul avea o statură uriaşă. Şi el purta mocasini şi pantaloni ca indienii, formaţi din doi craci independenţi astfel încât călare pielea călăreţului venea în contact cu pielea calului. Acesta e un avantaj numai în cazul în care călăreşti fără şa. Îmbrăcămintea părţii superioare a corpului nu se potrivea deloc cu cea inferioară, deoarece aceasta era formată dintr-o haină militară a unui ofiţer francez de dragoni. Haina probabil că ajunsese pe continent cu ocazia invaziei franceze în Mexic, iar apoi pe căi necunoscute se rătăcise pe corpul negrului. Era mult prea scurtă pentru negrul cu statură herculeană, motiv pentru care nici nu î se puteau încheia nasturii. Ea lăsa la vedere pieptul gol al călăreţului, care, probabil datorită faptului că în vestul sălbatic nu existau spălătorese şi călcătorese, nu purta nici cămaşă. În schimb purta o năframă în jurul gâtului, cu carouri albe şi roşii, legată în faţă cu o buclă mare. Pe cap nu avea nimic, poate pentru a i se putea admira numeroasele bucle mici, strălucind de unsoare, pe care şi le coafase singur. Şi el era înarmat cu o puşcă cu două ţevi, un pumnal, o baionetă găsită pe undeva şi un pistol de cavalerie, al cărui an de fabricaţie data probabil de când lupul era căţel.

Din punctul de vedere al căilor, ei erau bine echipați. Se putea vedea că au străbătut un drum lung în acea zi dar cu toate acestea erau încă vioi şi plini de forţă, ca şi cum i-ar fi purtat pe călăreţi numai de câteva ore.

Malul pârâului era acoperit de o vegetaţie de un verde puternic, dar numai pe o anumită lăţime a lui. Într-o anumită zonă găseai numai Yucca[1] uscaţi, specii de cactuşi cărnoşi şi iarba ursului uscată, ale

[1] Bot. Yucca filamentosa.

cărei tije de aproximativ 15 picioare erou deja veştejite.

- Ţinut neprietenos! spuse albul. În nord o duceam mai bine. Nu-i aşa Bob?

- Da, răspunse cel întrebat. Dom' Frank are dreptate. Aici nu place la dom' Bob. Dacă Bob ajunge la „Helmers Home”[2], atunci el are foame de balenă, care înghite toată casa.

- Balena nu poate înghiţi o casă, îi explică Frank negrului, deoarece gâtlejul ei e mult prea strâmt pentru aşa ceva.

- Să deschidă la gâtlej aşa cum face dom' Bob când haleşte! Cât mai este până la „Helmers Home”?

- Nu ştiu precis. După descrierea care ni s-a făcut azi dimineaţă, ar trebui să ajungem curând. Uite, nu se apropie un călăreţ?

Arătă spre dreapta, peste apă. Bob îşi opri calul şi puse mâna deasupra ochilor pentru a-l feri de soaiele care se afla la mică înălţime, în apus. Totodată deschise gura mare, aşa cum avea obiceiul când voia să vadă mai bine şi spuse:

- Da, este un călăreţ, un om mic pe un cal mare. El vine la noi, la dom' Frank şi dom' Bob.

- Călăreţul, despre care era vorba, se apropia în goană, dar părea că vrea să treacă prin faţa lor, fără a se opri. Se prefăcea că nici nu i-a văzut.

- Ciudat individ! mormăi Frank. Aici, în vestul sălbatic, te bucuri când întâlneşti alt om; ăsta se pare însă că nu ne acordă nici o importanţă. Ori e duşmănos, ori are ceva pe cuget.

- Să cheme dom' Bob la el?

- Da, strigă-l. Trompeta ta de elefant o va

[2] „Casa lui Helmers" în lb. engleză.

auzi mai curând decât vocea mea de soprană.

Bob făcu palmele pâlnie la gură şi strigă din răsputeri:

- Alo, alo! Stai, aşteaptă! De ce fugi de dom' Bob?

Negrul avea o voce care ar fi înviat şi morţii. Călăreţul îşi struni calul. Cel doi se grăbiră să-l ajungă:

După ce au ajuns în apropiere, şi-au dat seama că nu aveau în faţa lor un om mic de statură, ci un flăcău care abia trecuse de anii copilăriei. Era îmbrăcat la fel ca şi cowboy-ii din California, hainele fiindu-i confecţionate din piele de bivol, iar cusăturile împodobite cu franjuri. Pe cap purta un sombrero[1] cu boruri largi. Mijlocul îi era înfăşurat cu o eşarfă lată, confecţionată din lână de culoare roşie, atârnând în partea stângă. În această eşarfă, pe care o purta în loc de centură, se aflau un pumnal şi două pistoale bătute în argint. Pe genunchi avea o puşcă grea, cu două ţevi, tip Kentucky, iar în faţă, în ambele părţi ale şeii, era fixată, ca la mexicani, o piele de protecţie care acoperea picioarele, apărându-le totodată de săgeţi şi lovituri de lance.

Faţa lui era bronzată de soare, şi în ciuda vârstei; pielea îi era tăbăcită de vreme şi vânt. Pe frunte, de la stângă până deasupra ochiului drept, avea o cicatrice lată de două degete, de un roşu aprins. Aceasta îi dădea o înfăţişare foarte războinică. În general nu făcea impresia unui om tânăr, lipsit de experienţă. Ţinea în mână puşca grea ca pe o pană, iar ochiul său întunecat privea asupra celor doi. Stătea mândru şi sigur în şa, ca un bătrân.

- Bună ziua, fiul meu! îl salută Frank. Ţinutul acesta iţi e cunoscut?

---

[1] Pălărie mexicană.

- Foarte bine, răspunse acesta, cu un surâs uşor, ironic, probabil datorită faptului că fusese considerat de către cel care îl întrebase drept un băieţel.

- Cunoşti „Helmers Home”?

- Da.

- Cât mai e de călărit până acolo?

- Cu cât mai încet, cu atât mai mult.

- Drace! Pari a fi scump la vorbă, băiatul meu!

- Nu sunt preot de mormoni.

- Aşa deci! Atunci te rog să ne scuzi! Eşti poate supărat pe mine fiindcă ţi-am spus băiat?

- Nici gând! Fiecare poate vorbi după bunul său plac, dar atunci trebuie să-i placă şi răspunsurile mele.

- Bine! Deci ne-am înţeles. Bate palma, dar să-mi răspunzi numai cum se cuvine! Îmi placi foarte mult! Eu sunt străin de meleagurile astea şi trebuie să ajung la „Helmers Home”. Sper să nu mă îndrumi greşit!

Îi întinse feciorului mâna. Acesta i-o strânse şi, cu un surâs pe buze privi fracul şi pălăria de amazon, răspunzând:

- E un nemernic cel ce înşeală Tocmai mă îndreptam spre „Helmers Home”. Dacă vreţi să mă urmaţi, haideţi!

Dădu pinteni calului, iar cei doi îl urmară. Se îndepărtară de pârâu şi începură să călărească spre sud.

- Noi am urmat apa, observa Frank.

- Aţi fi ajuns la bătrânul Helmers, răspunse feciorul, dar aţi fi făcut un ocol foarte mare. În toc de trei sferturi de oră aţi fi ajuns la el în două

- Atunci este foarte bine că te-am întâlnit. Îl cunoşti pe stăpânul casei?

- Chiar foarte bine.

- Ce fel de om e?

Cei doi călăreţi îşi luară călăuza la mijloc. Acesta, se uită cercetător la ei şi zise:

- Îşi dă seama de orice nelegiuire şi ţine o ordine strictă în casă.

- E bine aşa. Deci nu avem de ce ne teme din partea lui.

- Dacă sunteţi oameni de treabă, nu. Vă face orice serviciu.

- Am auzit că ar avea şi un magazin.

- Da, dar nu pentru câştig, ci pentru a-i ajuta pe oamenii din vest care trec pe la el. Ţine acolo tot ce are nevoie un vânător şi vinde la preţuri foarte mici. Dar unul pe care nu-l place, nu va obţine de la el nimic, nici pentru bani grei.

- Deci este un excentric?

- Nu, dar îşi dă osteneală să ţină la distanţă figurile dubioase care fac din vest un ţinut nesigur. Îl veţi cunoaşte şi voi. Vreau să vă mai spun ceva despre el; nu veţi înţelege şi poate veţi râde: e un neamţ get-beget. Cu asta am spus totul.

Frank se ridică în scări şi strigă:

- Ce? Asta să nu înţeleg? Chiar să şi râd despre aşa ceva? Ce-ţi închipui! Mă bucur grozav că aici la marginea deşertului Llano Estacado, am găsit un compatriot.

Faţa călăuzei era foarte serioasă. Surâdea de parcă n-ar fi râs vreodată în viaţa lui. Acum se uita cu ochi prietenoşi la Frank şi îl întrebă:

- Cum? Sunteţi german? Este adevărat?

- Bineînţeles! Nu se poate vedea asta dintru început?

- Nu! Nu vorbiţi engleza ca un german şi arătaţi tocmai ca un yankeu care a fost aruncat pe fereastră de nepoţii săi.

- Cerule! Ce-ţi veni! Sunt german get-beget şi cine nu mă crede, pe acela îl ciurul cu puşca mea!

- Pentru asta ajunge şi pumnalul. Dar dacă e adevărat, atunci bătrânul Helmers se va bucura. Şi el este german şi e tare mândru de patria şi de limba sa maternă.

- Cred şi eu. Un german nu le poate uita. Acum mă bucur îndoit că am venit la „Helmers Home”. De fapt îmi puteam închipui că e german. Un yankeu şi-ar fi denumit aşezământul „Settlement Helmers Range” sau ceva asemănător; dar „Helmers Home”, această denumire nu putea să o dea decât un german. Locuiţi în apropierea lui?

- Nu! Eu nu posed nici ferma şi nici o altă proprietate. Sunt liber ca pasărea cerului său ca un animal în pădure.

- În ciuda tinereţii tale! Nu ai părinţi?

- Nici o rudă.

- Hm. Cum te cheamă?

- Îmi spun Bloody-Fox.

- Bloody-Fox? Asta te duce cu gândul la o treabă sângeroasă.

- Da. Părinţii mei, întreaga familie şi toţi însoţitorii lor au fost omorâţi în Llano Estacado Doar eu am supravieţuit. M-au găsit cu capul despicat. Aveam, cam opt ani.

- Dumnezeule! Atunci într-adevăr eşti de compătimit! Aţi fost atacaţi pentru a fi jefuiţi?

- Da, bineînţeles.

- Deci nu ţi-a mai rămas decât viaţa, numele şi amintirea aceea groaznică!

- Nici atât. Helmers m-a găsit întins în nisip, m-a luat pe calul său şi m-a dus la el acasă. Luni zile am zăcut cu febră, iar după ce mi-am revenit, nu mai ştiam nimic, nimic. Îmi uitasem şi numele, nici azi nu-mi amintesc care a fost. Numai momentul atacului mi-a rămas întipărit limpede în minte. Aş fi mult mai fericit dacă mi s-ar fi şters şi acesta din minte, pentru că atunci nu ar mai exista în mine acest sentiment nestăpânit de răzbunare, care mă face mereu să străbat deşertul.

- Dar de ce ţi-au spus Bloody-Fox?

- Deoarece eram plin de sânge, iar în timpul febrei am repetat foarte des numele de Fuchs[1]. Se credea că acesta e numele meu.

- Deci, după toate aparenţele, părinţii tăi au fost germani?

- Fără îndoială. După ce mi-am revenit, vorbeam atât engleza cât şi germana. Totuşi, engleza o vorbeam ceva mai cursiv. Helmers mi-a fost ca un tată. Dar eu nu am putut sta la el, la nesfârşit. Trebuia să ies în lume, în sălbăticie, asemeni unui şoim căruia vulturii i-au omorât părinţii şi care se roteşte apoi în jurul locului sângeros până când reuşeşte să dea de ucigaşi

Se putea auzi cum scrâşneşte din dinţi. Strângea atât de puternic calul de hăţuri, încât acesta se cabră.

- Deci de atunci ai cicatricea de pe frunte? întrebă Frank.

- Da. răspunse tânărul încruntat. Dar să nu mai vorbim despre asta Mă răscoleşte prea tare şi dacă mă mai întrebaţi ceva vă părăsesc şi atunci trebuie să găsiţi singuri drumul spre „Helmers Home”.

---

[1] Vulpe, în lb. germană.

- Da, mai bine să vorbim de posesorul acestei case. Ce a fost în patria sa?

- Funcţionar silvic.

- Cum — ceee? strigă Frank. Şi eu! Bloody-Fox făcu un gest de surprindere, îl cercetă atent pe vorbitor şi spuse:

- Şi dumneavoastră? Ei, asta-i o întâlnire grozavă!

- Da. Dar dacă a fost forestier, de ce a renunţat la meseria lui?

- De necaz. A fost inspector silvic. Pădurea respectivă era proprietate privată, iar patronul era un om mânios, mândru, lipsit de scrupule. Cei doi s-au certat şi s-au despărţit În urmă acestui fapt, Helmers a primit referinţe foarte proaste şi nu a mai găsit slujbă. Aceasta l-a determinat să plece cât mai departe. Vedeţi acolo crângul de goruni şi stejari?

- Da! răspunse Frank, privind în direcţia arătată.

- Acolo vom da din nou de pârâu. După pădure încep câmpurile lui Helmers. Până acum eu am fost cel întrebat; de acum încolo vreau să aflu şi eu câte ceva. Acest negru brav nu este denumit Sliding-Bob[1]?

La auzul acestor cuvinte Bob sări din şa ca şi cum ar fi vrut să coboare de pe cal.

- Ah, oh! strigă el. De ce dom' Bloody-Fox îl jigneşte la bunul, bravul Bob?

- Nu vreau să te jignesc sau să te cert, răspunse tânărul. Mă poţi considera prieten.

- De ce lui dom' Bob îi spui atunci aşa cum îi spun indienii. Fiindcă întotdeauna aluneca de pe cal? Acum însă dom' Bob călăreşte ca un diavol!

---

[1] Bob cel alunecător, În lb. engleză.

Pentru a arăta că a spus adevărul, dădu pinteni calului şi se îndreptă în galop spre crâng.

Chiar şi Frank îşi arătă uimirea faţă de întrebarea tânărului.

- Îl cunoşti pe Bob? întrebă el. Aceasta nu e cu putinţe!

- Oh, nu! Vă cunosc pe dumneavoastră.

- Asta-i bună! Cum mă numesc?

- Hobble-Frank.

- Doamne! E adevărat! Dar, băiete, cine ţi-a spus? În viaţa mea n-am fost prin părţile astea.

- Oh, surâse tânărul, pe un vânător atât de cunoscut trebuie să-l recunoşti.

Frank se umflă în pene, încât fracul său era în pericol să plesnească, şi spuse:

- Eu? Cunoscut? Cine ţi-a povestit de mine?

- Un cunoscut de-a! meu, Jakob Pfefferkorn, căruia i se spune de obicei Dick Rotofeiul.

- Mii de trăsnete! Bunul meu prieten! Unde l-ai întâlnit?

- Cu câteva zile în urmă, sus, la Washita Fork. El mi-a povestit că v-aţi dat întâlnire aici, la „Helmers Home”.

- Este corect. Vine şi el?

- Da! Eu am plecat mai devreme şi mă întorc tocmai de acolo. El urmează să sosească.

- Asta-i minunat; e nemaipomenit! Deci el ţi-a povestit de noi?

- Mi-a povestit întreaga expediţie pe care aţi făcut-o la Yellowstone. După ce mi-aţi spus că aţi fost silvicultor, mi-am dat seama pe cine am în faţă.

- Deci crezi că sunt un bun german?

- Nu numai atât, ci şi un om bun, de

ispravă, spuse surâzând tânărul.

- Deci Rotofeiul nu m-a făcut rău?

- Nici nu s-a gândit la aşa ceva! Cum ar putea să-l ponegrească pe bravul său prieten, Frank!

- Da, ştii, din când în când ne-am mai certat pentru unele lucruri. Din fericire, cu timpul, el a recunoscut că amândoi suntem superiori ca pregătire şi de atunci pe lume nu există prieteni mai buni ca noi. În sfârşit, am ajuns la crâng. Cum mergeam mai departe?

- Trecem peste pârâu, iar apoi printre copaci: aceasta e direcţia sigură. Călăreţi cum este Bob, nu au nevoie de cărare. Dom' Bloody-Fox a putut vedea că dom' Bob călăreşte ca un indian. Dom' Bob poate să nu dea înapoi de la nimic.

Au trecut prin pârâu, iar după aceea au călărit prin pădure. Nu au fost împiedicaţi de desiş. În cele din urmă au trecut pe lângă câmpuri îngrădite de porumb, ovăz şi cartofi. Din loc în loc se putea vedea solul nisipos, negru, fertil al zonei texane de dealuri, care dă recolte bogate. Apa pârâului trecea chiar pe lângă casa principală a lui Helmers. În spatele ei se aflau grajdurile şi clădirile anexe.

Casa era construită din piatră, avea o formă joasă şi alungită, fără etaj. Cele două frontispicii erau însă prevăzute cu două cămăruţe mici la mansardă. În faţa uşii se aflau patru stejari uriaşi, cu trunchiuri foarte drepte. Crengile mari răspândeau pe o rază întinsă o umbră plăcută. Sub aceşti copaci se aflau mai multe mese şi bănci simple. La prima vedere se putea zări că în partea dreaptă a intrării se află locuinţa, iar în partea stângă magazinul de care vorbise Bloody-Fox.

La una din mese şedea un bătrân, cu pipa în gură, care privea cercetător spre cei trei călăreţi.

Avea o statură înaltă, solidă, cu faţa tăbăcită de vreme şi încadrată de o barbă deasă, un adevărat om al vestului. Mâinile sale erau foarte muncite.

După ce o recunoscut călăuza celor doi străini, s-a ridicat în picioare şi i-a strigat de departe:

- Bine ai venit, Bloody-Fox! În sfârşit, te poate vedea omul din nou. Sunt multe noutăţi.

- În ce privinţă? întrebă tânărul.

- Din partea aceea, răspunse bătrânul, indicând cu mâna spre apus.

- Ce fel! de noutăţi? Sunt bune?

- Din păcate, nu. După toate probabilităţile ţinuturile au fost din nou bântuite de vulturi.

Ţinutul Llano Estacado este denumit de americanul care foloseşte limba engleză Staked Plains. Ambele denumiri au acelaşi înţeles: şes mărginit.

Această veste părea pur şi simplu să-l electrizeze pe Bloody-Fox. A descălecat, s-a apropiat repede de bătrân şi i-a spus:

- Povesteşte-mi imediaţi

- Nu-i mare lucru, se poate spune în câteva cuvinte. În primul rând însă sper că eşti atât de amabil să mă prezinţi celor doi domni.

- Şi asta se poate face în câteva cuvinte. Tu eşti domnul Helmers, proprietarul acestei ferme, iar aceşti doi domni sunt Hobble-Frank şi Sliding-Bob, care te căutau şi probabil voiau să facă câteva cumpărături de la tine.

Helmers îi privi cercetător pe cei doi şi spuse:

- Întâi vreau să-i cunosc şi după aceea să fac afaceri cu ei. Nu i-am văzut niciodată până acum.

- Poţi să-i primeşti fără probleme; sunt prietenii mei.

- Ei, atunci sunt bine veniţi.

Le întinse lui Frank şi negrului mâna şi îi invită să stea jos.

- Mai întâi caii, domnule, spuse Frank. Ştiţi care este prima obligaţie a omului din vest.

- Bineînţeles! După grija pe care o purtaţi animalelor voastre îmi dau seama că sunteţi băieţi de treabă. Când vreţi să plecaţi mai departe?

- Poate vom fi nevoiţi să poposim câteva zile aici, deoarece aşteptăm buni prieteni.

- Atunci duceţi caii în spatele casei şi strigaţi-l pe Hercule, negrul. El vă va ajuta.

- Cei doi au urmat sfatul. Helmers privi clătinând din cap în urma celor doi şi i se adresă lui Bloody-Fox:

- Ciudaţi tipi mi-ai adus! Un maestru de călărie francez cu piele de culoare neagră şi un gentleman de acum cincizeci de ani, cu pană de struţ la pălărie. Chiar şi aici, în vest, aşa ceva sare imediat în ochi.

- Nu te lăsa păcălit, bătrâne! O să-ţi spun un singur nume, iar după aceea vei avea încredere în ei. Sunt prietenii lui Old Shatterhand, pe care îl aşteaptă aici.

- Ce? Într-adevăr? strigă fermierul. Old Shatterhand are de gând să vină la „Helmers Home”? Cine ţi-a spus asta? Cei doi?

- Nu, Dick Rotofeiul.

- L-ai întâlnit şi pe el? Numai de două ori am avut ocazia să-l văd. Aş dori foarte mult să-l reîntâlnesc.

- În curând vei avea ocazia. El şi Lunganul Pitt fac parte dintre aceia pe care cei doi îi aşteaptă.

Helmers trase repede de câteva ori din pipa care era în pericol de a se stinge, iar apoi, cu faţa radiind de fericire, strigă:

- Ce veste îmbucurătoare! Trebuie să fug imediat la bătrâna mea să-i spun şi ei că...

- Stai! îl întrerupse Bloody-Fox, apucându-l de mână. Mai întâi aş vrea să ştiu ce s-a petrecut în ţinuturile alea.

- A fost o crimă, îi spuse Helmers, întorcându-se din nou spre el. De cât timp nu ai mai trecut pe la mine?

- De aproape două săptămâni.

- Deci nu ai putut vedea cele patru familii care au fost găzduite de mine şi care voiau să traverseze Llano Estacado. Au plecat de mai mult de o săptămână de aici, dar nu au ajuns dincolo. Wallace, comerciantul, a venit de dincolo. Ar fi trebuit să-i întâlnească.

- Indicatoarele au fost neatinse?

- Nu. Dacă n-ar fi cunoscut acest deşert atât de precis de mai bine de douăzeci de ani, ar fi fost pierdut.

- Unde e comerciantul?

- E sus, în odaia mică. Se odihneşte. La sosire era pe jumătate terminat. Cu toate astea, nu a vrut să mănânce. A vrut doar să doarmă.

- Voi merge să-l trezesc. Trebuie să-mi povestească totul.

Tânărul se îndepărtară în grabă şi intră în casă. Fermierul se aşeză din nou şi continuă să-şi fumeze pipa. Graba tânărului îl făcu să clatine din cap. Apoi, dintr-o dată, faţa i se destinse. Motivul se putea ghici din cuvintele pe care le mormăia:

- Dick Rotofeiul! Hm...! Şi chiar şi Old Shatterhand! Hm...! Astfel de bărbaţi sunt înconjuraţi numai de oameni de treabă! Hm...! Va veni o întreagă societate! Hm...! Dar voiam să-i spun totuşi şi bătrânei mele că ...

Se ridicase în picioare pentru a-i duce vestea şi soţiei sale, dar se opri în loc, deoarece în acea clipă dădu colţul casei Frank care se îndrepta spre el.

- Ei, domnule, l-aţi găsit pe negru? îl întrebă Helmers.

- Da, răspunse Frank. Bob este la el, aşa că i-am dat caii. Dar în primul rând trebuia să vin la dumneavoastră pentru a vă spune cât de mult mă bucur să reîntâlnesc un coleg.

Vorbeau în engleză, aşa cum discutaseră şi până atunci.

- Un coleg? îl întrebă fermierul. Unde?

- Aici! La dumneavoastră mă refer. Bloody-Fox mi-a spus că aţi fost inspector silvic.

- Este adevărat.

- Deci suntem colegi, deoarece şi eu am studiat silvicultura.

- Ei! Unde anume?

- În Germania, chiar în Saxonia.

- Ce? În Saxonia? Deci sunteţi german? De ce vorbiţi atunci în limba engleză? Serviţi-vă de limba dumneavoastră maternă!

Helmers îi adresă în germană aceste ultime cuvinte. Hobble-Frank îi răspunse pe dată:

- Cu cea mai mare plăcere, domnule inspector silvic! După claritatea expresiilor mele vă veţi da seama că am trăit şi eu în acea zonă a Germaniei unde se vorbeşte cea mai curată şi literară germană. Cu mândrie pot să vă spun că am fost brigadier silvic la Moritzburg, lângă oraşul de reşedinţă Dresda. Ştiţi unde se află cunoscutul castel înconjurat de lacurile pline de crapi?

Foarte ciudat! Atâta timp cât Frank se folosea de limba engleză, era un omuleţ cumpătat şi modest; dar dacă începea să se exprime în limba germană, se

trezea în el sentimentul de suveranitate.

În primul moment, Helmers nu ştiu ce să creadă, îi strânse mâna „domnului coleg” cu prietenie, iar apoi îl invită să ia loc, încercând în primul rând să câştige timp intrând în casă pentru a aduce ceva reconfortant. Se întoarse cu două sticle şi două pahare de bere în mână.

- Ei drace! Asta-i ceva nemaipomenit! strigă Frank. Bere! Da, asta-mi place! La acest material nobil, care este orzul, se deschid cel mai uşor ecluzele elocvenţei bărbăteşti. Se face aici, în Texas, bere?

- Chiar foarte multă. Trebuie să ştiţi că în Texas sunt deja peste patruzeci de mii de germani şi acolo unde se stabilesc germanii, acolo se face cu siguranţă şi bere.

- Da, hameiul şi malţul. Dumnezeu să le binecuvânteze! Pregătiţi acest dar dumnezeiesc aici?

- Nu! De câte ori pot, îmi comand o încărcătură din Coleman City. Sănătate, domnule Frank!

Umpluse paharele şi ciocnise cu Frank. Acesta însă spuse:

- Vă rog, domnule inspector silvic, să nu vă temeţi şi să nu vă feriţi! Eu sunt un om foarte sociabil, de aceea nu e nevoie să-mi spuneţi domnule Frank! Spuneţi-mi pur şi simplu domnule coleg! Aşa ne vom înţelege amândoi mult mai bine. Eticheta nu am putut-o suferi niciodată.

- Foarte bine! dădu râzând din cap Helmers. Sunteţi omul care-mi place.

- Unde este de fapt bunul nostru Bloody-Fox?

- S-a dus la un oaspete al meu pentru a afla nişte lucruri. Unde l-aţi întâlnit?

- Pe malul pârâului, aproximativ la o depărtare ele o oră.

- Credeam că aţi petrecut mai mult timp împreună.

- Nu este absolut necesar. Sunt atât de simpatic, încât pe loc mă împrietenesc cu toată lumea. Tânărul mi-a încredinţat deja toate tainele vieţii sale Ştiţi şi alte amănunte despre el?

- Dacă v-a încredinţat toată biografia sa, nu mai om nimic de adăugat.

- Din ce trăieşte de fapt?

- Hm! Din când în când îmi aduce câteva pepite. Din asta mi-am dat seama că undeva a descoperit un zăcământ aurifer.

- Ar fi bine, mai ales că pare a fi german. În acel moment Bloody-Fox ieşi din nou din casă şi se îndreptă spre cei doi. Părea şi mai serios ca înainte şi i se adresă lui Helmers:

- Ceea ce mi-a zis Wallace este groaznic! Mă gândesc la oamenii aceia sărmani care au fost ucişi în Llano Estacado.

- Au fost ucişi oameni? întrebă blândul Hobble-Frank în Llano? Când?

- Nu se ştie. Au plecat de aici în urmă cu mai mult de opt zile, dar n-au ajuns în partea cealaltă a deşertului. Deci au pierit.

- Poate că totuşi au scăpat. Au urmat poate altă direcţie decât au vrut iniţial.

- Chiar asta mă face să mă tem. De aici se poate traversa şesul într-o singură direcţie. Această bucată de drum este la fel de periculoasă ca Sahara sau deşertul Gobi, de exemplu. În Llano Estacado nu există fântâni, oaze şi nici cămile de călărit, care pot rezista la sete mai multe zile în şir. Nu există o cărare bătătorită. Din acest motiv direcţia care

trebuie urmată este marcată cu ajutorul unor indicatoare, fapt căruia i se datorează şi denumirea deşertului. Cine se avântă pe cont propriu, neţinând cont de aceste indicatoare, este pierdut; moare de sete. Căldura şi setea îi zăpăcesc creierul; pierde capacitatea de gândire şi călăreşte în cerc, până când calul se prăbuşeşte sub el şi el nu mai poate continua drumul. Există foarte puţini oameni care cunosc deşertul atât de bine încât să se descurce şi fără indicatoare. Dar ce se întâmplă dacă nişte asasini modifică indicatoarele?

- Ar fi ceva sinistru! exclamă Frank înspăimântat.

- Da, interveni Helmers, dar cu toate acestea se mai întâmpla. Există bande de răufăcători, care scot indicatoarele din pământ şi le fixează în direcţii greşite, punându-le apoi la loc. Cine le urmează, este pierdut La un moment dat, indicatoarele dispar, cel în cauză este iremediabil pierdut şi nu mai are nici o posibilitate de salvare.

- Dar se poate întoarce de-a lungul indicatoarelor!

E prea târziu atunci, pentru că a pătruns deja adânc în Llano Estacado şi nu mai are nici o şansă de a ajunge la cordonul verde de vegetaţie. E deci osândit să moară de sete. Hoţii nici nu mai trebuie săi ucidă. Pur şi simplu aşteaptă până când moare de sete, apoi îl pradă. Aşa se întâmpla.

- Dar nu pot fi prinşi?

Chiar când Helmers se pregătea să dea un răspuns, atenţia sa a fost atrasă de silueta unui bărbat care se apropia încet. Sosirea lui fusese observată abia acum, după ce dăduse colţul clădirii. Era îmbrăcat complet în negru şi în mână ţinea un mic pachet. Statura sa era înaltă şi uscăţivă, cu

mijloc foarte îngust, cu faţa ascuţită şi suptă care era acoperită de un joben înalt, pliabil, ajungându-i în spate până la grumaz. Faptul că purta şi ochelari şi că avea îmbrăcămintea întunecată îi dădea aerul unui preot.

Se apropie cu paşi ciudaţi, furişaţi, atinse marginea jobenului şi salută:

- Bună ziua, domnilor! Sunt pe drumul cel bun, am ajuns cumva la sediul lui John Helmers?

Helmers îl cercetă pe bărbat cu o privire din care se putea citi că nu-i făcea nici o plăcere deosebită şi îi spuse:

- Helmers mă numesc, da, dar puteţi renunţa la denumirea de sediu. Nu sunt nici judecător de pace şi nici nu-mi plac asemenea cuvinte. Ele seamănă cu ouăle clocite cu care unui domn nu-i prea place să fie împroşcat. Deoarece îmi cunoaşteţi numele, vă rog să-mi spuneţi cum vă cheamă!

- De ce nu, domnule! Mă numesc Tobias Preisegott[1] Burton şi sunt misionar al Zilei sfinte din urmă.

Spusese acestea cu un ton foarte sigur de el şi mieros, dar care nu-şi făcu efectul asupra fermierului, deoarece acesta replică nepăsător, dând din umeri:

- Deci sunteţi un mormon? Asta nu e în nici un caz o recomandare pentru dumneavoastră. Vă numiţi sfinţii zilei celei din urmă. E un lucru pretenţios şi eu unul, fiinţă umană foarte modestă, nu pot găsi nici un sens îngâmfării dumneavoastră. Ar fi foarte recomandabil să vă furişaţi mai departe în cizmele de misionar sfânt şi să părăsiţi aceste locuri, pentru că eu nu pot tolera un cumpărător de

---

[11] Proslăveşte pe Domnul, în lb. germană

suflete aici.

Cuvintele fură foarte clare, chiar jignitoare. Burton însă îşi păstră în continuare mutra sa îndatoritoare, duse din nou mâna la marginea jobenului şi spuse:

- Vă înşelaţi, domnule, dacă sunteţi de părere că am de gând să convertesc locuitorii acestei ferme binecuvântate. Eu am poposit la dumneavoastră numai pentru o mă odihni şi a-mi potoli foamea şi setea:

- Aşa deci! Dacă doriţi numai atâta, atunci veţi primi cele solicitate, presupunând însă că le puteţi şi plăti. Sper că aveţi bani la dumneavoastră!

Se uită din nou la statura străinului, supunându-l unei cercetări atente, minuţioase şi făcu o faţă care părea a spune că se aştepta să vadă ceva mai plăcut. Mormonul ridică privirea spre cer, îşi drese glasul şi spuse:

- Nu dispun în mod excesiv de bogăţiile acestei lumi păcătoase, totuşi îmi pot permite să plătesc mâncarea, băutura şi dormitul. Bineînţeles, nu am mizat pe o astfel de cheltuială, deoarece mi s-a spus că această casă ar fi deosebit de ospitalieră.

- Ah? De la cine aţi auzit aşa ceva?

- Am auzit asta la Taylorsville, de unde vin.

- Atunci vi s-a spus adevărul, dar se pare că s-a uitat să vi se spună şi faptul că ospitalitatea mea e gratuită numai pentru oameni care-mi sunt bineveniţi.

- Deci nu este şi cazul meu?

- Nu, deloc.

- Dar nu v-am făcut nimic!

- Posibil. Dar dacă stau şi vă privesc, am senzaţia că din partea dumneavoastră mă pot

aştepta numai la rău. Nu mă înţelegeţi greşit, domnule! Sunt un om cinstit şi om obiceiul să spun altora exact ceea ce gândesc despre ei. Nu-mi place mutra dumneavoastră.

Mormonul nici acum nu arătă că ar fi jignit. Duse pentru a treia oară mâna la pălărie şi spuse cu o voce blândă:

- Soarta celor drepţi e de a nu fi recunoscuţi. Eu nu am nici o vină pentru mutra mea. Dacă nu vă place, asta nu e treaba mea, ci a dumneavoastră.

- Aşa deci! Pentru a înghiţi cele spuse de mine cu nepăsare, e o dovadă de mare lipsă a sentimentului onoarei. În cele din urmă, vreau să vă spun că de fapt nu am nimic împotriva mutrei dumneavoastră, ci numai împotriva felului în care o expuneţi pe această lume. Asta nu-mi convine. Şi, în plus, mi se pare că nici n-ar fi mutra dumneavoastră adevărată. Presupun că atunci când sunteţi singur, abordaţi o cu totul altă figură. Şi mai aveţi ceva care nu-mi place deloc.

- Îmi permiteţi să vă rog, să-mi spuneţi la ce vă referiţi ?

- Vă spun chiar şi dacă nu mă rugaţi. Nu îmi convine deloc faptul că susţineţi că veniţi din Taylorsville.

- De ce? Aveţi duşmani acolo?

- Nici unul. Dar vă rog să-mi explicaţi unde doriţi să mergeţi!

- În sus. Până la Preston pe Red River.

- Hm! Atunci drumul cel mai apropiat este cel care trece pe lângă mine?

- Nu, dar am auzit atâtea vorbe bune şi preţioase despre dumneavoastră încât în adâncul inimii am simţit nevoia de a vă cunoaşte.

- Dar aţi venit pe jos până aici?
- Şi calul dumneavoastră?
- Calul meu? Nu am nici un cal.
- Oho! Să nu încercaţi să mă convingeţi de asta! L-aţi ascuns pe aici, prin împrejurimi şi bănuiesc că asta se datorează unui motiv necinstit. În aceste împrejurimi orice bărbat se deplasează călare. Asta-i valabil şi pentru femeile şi copiii de aici. Fără cal, nu te poţi mişca în aceste ţinuturi. Un străin care-şi ascunde calul şi minte că nu are cal, n-are ceva curat pe suflet sau are ceva rău în intenţiile sale.

Mormonul îşi împreună mâinile într-un mod solemn şi strigă:

- Dar domnule Helmers, vă jur că nu am cal. Eu merg pe picioarele smereniei prin ţară şi încă n-am stat niciodată în şa.
- În această clipă Helmers se ridică de pe bancă, se apropie de bărbat, îi puse mâna grea pe umăr şi spuse:
- Omule, aceasta îmi spui mie, într-adevăr mie, care de atâţia ani locuiesc aici, în acest ţinut de graniţă? Crezi că sunt orb? Văd bine că partea interioară o pantalonilor e roasă şi cauza e numai călăritul. Totodată pe cizmele dumneavoastră se pot vedea şi găurile lăsate de pinteni şi...
- Asta nu e o dovadă, domnule! strigă mormonul, întrerupându-i şirul de cuvinte. Cizmele le-am cumpărat deja folosite, găurile erau deja acolo.
- Atunci de cât timp le purtaţi?
- De două luni.
- În acest caz găurile s-ar fi umplut de mult cu praf sau alte impurităţi. Sau aveţi poate plăcerea să reînnoiţi zilnic acele găuri? Ultima noapte a plouat. Dacă aţi fi făcut o călătorie atât de

lungă pe jos, cizmele dumneavoastră ar fi fost împroşcate cu noroi de sus şi până jos. Faptul că ele sunt atât de curate e o dovadă sigură că aţi călărit. În plus, mirosiţi a cal, şi ia priviţi aici! Dacă băgaţi din nou pintenii în buzunarul de la pantaloni, aveţi grijă să nu se agaţe roata în tivul exterior!

Zicând acestea, arătă un pinten de alamă, care se putea vedea ieşind din buzunar.

- Aceşti pinteni i-am găsit ieri, se apără mormonul.

- Atunci ar fi fost mai bine să-i lăsaţi acolo, deoarece şi aşa nu vă folosesc la nimic. De altfel, nici nu mă priveşte dacă călăriţi. După mine aţi putea să mergeţi şi pe patine. Dacă aveţi cu ce plăti, atunci veţi primi de mâncare şi băutură; dar după aceea trebuie să plecaţi! Nu vă pot găzdui peste noapte. Eu le ofer găzduire numai oamenilor care nu-mi trezesc neîncrederea.

Se apropie de fereastră, spuse câteva cuvinte cu o voce scăzută, iar după aceea se întoarse la locul său, unde se aşeză, şi după toate aparenţele nici nu se mai ocupă de străin. Acesta se aşeză la altă masă, îşi puse bocceaua pe ea, îşi împreună mâinile dând din cap şi îşi aplecă capul supus, aşteptând să i se aducă cele cerute. Dădea impresia unui am care suferă datorită nedreptăţii care i s-a făcut.

Hobble-Frank ascultase atent discuţia care avusese loc; iar acum, după ce aceasta se încheiase, nu-i mai acordă nici o atenţie mormonului. Cu totul altfel însă se comportă Bloody-Fox.

Acesta, imediat după apariţia străinului, deschisese larg ochii, iar după aceea nu-şi mai luase privirea de la el. Nu stătea jos şi părea pregătit să plece din nou de la fermă. Calul se afla lângă el. Îşi duse mâna la frunte, ca şi când s-ar fi chinuit să-şi

amintească ceva. În cele din urmă lăsă să-i cadă mâna şi se aşeză încet lângă fermier. Stătea în faţa fermierului, astfel încât să-l poată observa în continuare pe mormon, îşi dădea silinţa să o facă pe ascuns, dar un observator fin şi-ar fi dat seama de acest lucru. Era absorbit într-un mod neobişnuit de această îndeletnicire.

În acest moment în uşă apăru o femeie mai în vârstă, durdulie. Aducea pâine şi o friptură enormă de pulpă de vită.

- Ea e soţia mea, îi spuse Helmers în germană lui Hobble-Frank, în timp ce cu mormonul discuţia se purtase în engleză. Şi ea vorbeşte la fel de bine germana ca şi mine.

- Asta mă bucură nespus de mult, spuse Frank întinzându-i mâna. A trecut mult timp de când nu am avut plăcerea să stau de vorbă cu o doamnă în limba germană. Stimată şi scumpă doamnă Helmers, fiţi binecuvântată şi binevenită. Leagănul dumneavoastră s-a aflat şi el pe lângă tatăl Rin sau poate pe lângă sora Elba?

- Chiar dacă nu, răspunse surâzând femeia, fiindcă la noi în patrie nu există obiceiul să aşezi leagănul în apă, totuşi sunt germană din naştere.

- Ei bine, chestia cu Rinul şi cu Elba nu au fost intenţionate în adevăratul sens al cuvântului. În cele mai multe cazuri încerc să mă exprim cât mai ales şi distins. Primele mele respiraţii pline de plăcere, le-am făcut în apropierea Florenţei de pe Elba, căreia un geograf matematician i-a spus Dresda.

Buna femeie nici nu ştia ce să-i răspundă acestui om ciudat. Se uită întrebătoare la soţul ei, iar acesta îi veni în ajutor în încurcătura în care se afla,

spunând:

- Domnul este un bun coleg de-al meu, un priceput lucrător silvic, care dincolo cu siguranţă ar fi făcut o frumoasă carieră.

- Precis! îl completă repede Frank. Ştiinţa silvică era scară pe care m-aş fi căţărat cu mâini şi picioare, dacă nu m-ar fi prins destinul din spate şi nu m-ar fi tras încoace în America. Sper că vom face cât mai repede cunoştinţă şi vom deveni prieteni buni, stimata mea doamnă Helmers!

- Sunt convinsă de asta! spuse ea.

- Da, bineînţeles! Oamenii învăţaţi sunt atraşi imediat de umorul pe care unii îl au din naştere. Printre altele mi s-a terminat berea, aş mai putea primi una?

Ea îi luase paharul pentru a-i aduce cele dorite. Cu această ocazie aduse mormonului pâine, brânză, apă şi un pahar mic, plin cu vinars. Acesta îşi începuse masa simplă, fără să se plângă de faptul că nu i s-a dat carne.

Acum se apropia şi negrul Bob.

- Dom' Bob terminat cu caii, anunţă el. Dom' Bob gata şi cu mâncare şi băutură!

Abia acum îl văzuse pe „Sfântul ultimelor zile”. Se opri, îl privi cercetător câteva momente pe bărbat, iar apoi zise strigând:

- Ce vede dom' Bob! Cine şade aici! Acesta este dom' Weller, hoţul, care a furat dom' Baumann toţi banii!

Mormonul se sculă speriat de pe locul său şi se zgâi la negru.

- Ce spui! întrebă Frank, sărind şi el, la rândul său, în picioare. Acest om să fie într-adevăr acel Weller?

- Da, el este. Dom' Bob îl cunoaşte foarte

bine. Dom' Bob s-a uitat bine la el atunci.

- Ce zi! Aceasta ar fi cea mai plăcută întâlnire! Ce aveţi de spus la asta, domnule Tobias Preisegott Burton?

Mormonul reuşise să-şi învingă frica instantanee. Făcuse o mişcare dispreţuitoare cu mâna în direcţia negrului şi răspunse:

- Acest negru se pare că nu este în toate minţile! Nu-l pot înţelege. Nu ştiu ce vrea!

- Cuvintele sale au fost suficient de clare. V-a numit Weller şi susţinea că l-aţi prădat pe stăpânul său, un anume Baumann.

- Nu mă numesc Weller.

- Poate v-aţi numit odată aşa.

- Acum şi întotdeauna m-am numit Burton. Se pare că negrul ăsta afurisit mă confundă cu cineva.

În acel moment Bob se apropie ameninţător de el şi îi strigă:

- Ce este dom' Bob? Dom' Bob este negru, dar nu e negru afurisit. Dom' Bob un gentleman de culoare este. Dacă dom' Weller mai spune o dată negru afurisit, atunci dom' Bob îi dă un pumn, aşa cum a văzut de la dom' Old Shatterhand!

Helmers se interpuse între cei doi şi spuse:

- Bob, nici un fel de lupta! Îl acuzi pe acest om de furt. Poţi să aduci dovezi?

- Da, dom' Bob aduce dovezi. Dom' Frank ştie şi el că dom' Baumann fost prădat. El poate fi martor.

- Este adevărat, domnule Frank?

- Da, spuse cel întrebat. Pot să adeveresc asta.

- Cum s-a întâmplat?

- Aşa: colegul meu Baumann, care este

denumit de cei care îl cunosc pe scurt „Vânătorul de Urşi” a deschis sus, în apropierea lui Platto River, un magazin, iar eu eram partenerul şi colegul său. La început afacerea mergea foarte bine, deoarece magazinul era frecventat foarte des de căutătorii de aur care în acea perioadă se adunaseră în Black Hills. Am încasat bani mulţi, iar deseori dispuneam de monede şi pepite de aur în număr mare pe care le ascundeam în magazin. Într-o zi a trebuit să dau o raită pe la căutătorii de aur pentru a aduna datoriile. După ce m-am întors în cea de a treia zi, am auzit că Baumann fusese prădat. El era singur cu Bob în clădire şi găzduise peste noapte un străin. Numele acestuia era Weller. În dimineaţa următoare împreună cu acesta dispăruseră şi toţi banii. Urmărirea nu a avut nici un succes, deoarece între timp plouase, iar urmele hoţului se şterseseră. Acum Bob susţine că în acest „Sfânt al ultimelor zile” l-ar recunoaşte pe hoţ şi nu cred că se înşeală. Bob are ochi buni şi o foarte bună memorie vizuală. Atunci a susţinut că şi-a întipărit în minte atât de bine figura pe care o văzuse, încât ar recunoaşte-o chiar şi sub o deghizare. Acestea, domnule Helmers, sunt tot ce am de spus în această privinţă.

- Deci dumneavoastră înşivă nu aţi văzut hoţul?

- Nu.

Atunci bineînţeles că nu puteţi adeveri că omul pe care-l avem în faţa noastră ar fi hoţul. Bob este singurul care-şi menţine acuzaţia. Ceea ce se poate face în acest caz, o ştiţi la fel de bine, ca şi mine.

- Dom' Bob ştie exact ce are de făcut! strigă negrul. Dom' Bob omoară pe pungaş în bătaie. Dom' Bob nu înşeală, el recunoscut foarte bine.

Voia să-l dea deoparte pe Helmers, pentru a

pune mâna pe mormon; fermierul însă îl reţinu şi spuse:

- Stai! Acesta ar fi un lucru pe care nu-l permit pe pământul meu.

- Bine, atunci dom' Bob aşteaptă până când pungaşul pleacă de pe pământul lui dom' Helmers, dar apoi îl va spânzura pe el de primul copac. Dom' Bob aşează aici şi va fi foarte atent la momentul în care hoţul va pleca.

Se aşezase în aşa fel, încât îl putea supraveghea pe mormon. Se putea vedea după el că ameninţarea pe care o rostise a fost cât se poate de serioasă. Burton cercetă plin de teamă statura uriaşă a negrului, iar apoi îi zise lui Helmers:

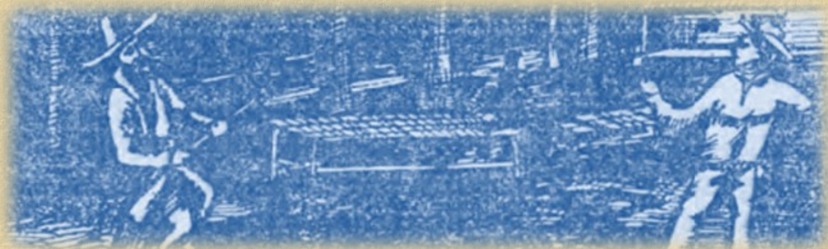
- Domnule, sunt într-adevăr nevinovat. Acest domn negru mă confundă cu siguranţă şi sper că mă pot bizui pe protecţia dumneavoastră.

- Nu vă prea bizuiţi pe mine, sună răspunsul, nu au fost aduse suficiente dovezi, iar pe mine furtul nu prea mă interesează, pentru că nu am nici o calitate oficială. În consecinţă, puteţi fi liniştit, atâta timp cât vă găsiţi aici. Dar după cum v-am mai spus, trebuie să dispăreţi cât se poate de curând. Ceea ce se va întâmpla după aceea, nu mă priveşte şi-mi este chiar indiferent. Nu pot să-i iau domnului Bob dreptul de a rezolva această problemă între patru ochi cu dumneavoastră. Dar, spre liniştirea dumneavoastră, aş vrea să vă asigur că n-o să leşin de groază când am să vă întâlnesc mâine sub un copac, a cărui creangă puternică s-a pus între cap şi trup.

Prin aceasta, pentru moment, problema era deocamdată rezolvată. Mormonul îşi continuă masa, dar mânca foarte încet, lăsând pauze mari pentru a beneficia cât mai mult de protecţia acordată. Ochii

rotitori ai lui Bob nu-l slăbeau nici o clipă, iar Bloody-Fox, care părea să nu fie deloc afectat de cele întâmplate, îl cerceta la fel de atent ca şi până acum.

CAPITOLUL II
O GAURĂ ÎN FRUNTE

Fiecare era atât de ocupat de masă şi gândurile proprii, încât discuţia se întrerupse în întregime. Iar când Frank, mai târziu, a vrut să aducă din nou vorba despre deşertul Llano Estacado, a fost întrerupt din nou de sosirea unui străin.

- Dar casa dumneavoastră pare foarte căutată, domnule Helmers, spuse el. Vine un alt călăreţ care pare să vă caute.

Hangiul se întoarse pentru a privi spre călăreţ. După ce-l recunoscu, spuse cu o voce bucuroasă:

- E unul pe care întotdeauna îl primesc cu braţele deschise, un tip de treabă pe care te poţi bizui în orice împrejurare.

- E un neguţător care vrea să-şi împrospăteze proviziile la dumneavoastră?

- De ce credeţi asta, fiindcă de ambele părţi ale şeii are buzunare mari?

- Da.

- Atunci greşiţi. Nu comerciant, ci unul dintre cei mai buni cercetaşi ai noştri, pe care ar trebui să-l cunoaşteţi.

- Poate ca numele mi-e cunoscut.

- Cum se numeşte de fapt, nu se ştie. În general este numit Juggle-Fred[1], pentru că se pricepe la sute de scamatorii, ceea ce pe mulţi îi transpune în cea mai mare stare de admiraţie. Lucrurile de care are nevoie la aceste scamatorii le poartă în buzunarele care v-au mirat atât de mult.

- Am auzit deja despre el. Un scamator ambulant, care la nevoie face şi pe călăuza şi pe cercetaşul, nu-i aşa?

- E exact invers: e un cercetaş excelent, care îşi distrează societatea ocazional şi cu scamatorii. Pare să fi călătorit cu renumiţi artişti de circ şi cunoaşte chiar şi limba germană. De ce a venit în vest şi a rămas aici, cu toate că în alte părţi datorită dexterităţii degetelor sale ar putea deveni un om foarte bogat, aceasta nu ştiu nici nu mă priveşte, sunt însă convins că vă va place.

Cel care era obiectul acestor vorbe, se apropiase. Oprise calul lângă casa şi strigă:

- Alo, bătrâne unchi găzduitor, mai ai un loc şi pentru un sărman nenorocit, care nu-şi poate achita consumaţia?

- Pentru tine întotdeauna se găseşte un loc, îi spuse Helmers. Hai, apropie-te, coboară de pe ţapul tău şi fă-te comod. Vei găsi o societate plăcută.

Scamatorul de odinioară îi cercetă cu privirea pe cei prezenţi şi spuse:

- O, sper! Pe Bloody-Fox al nostru îl cunosc deja. Negrul nu-mi face griji. Celălalt gentleman micuţ, cu pălărie de doamnă şi frac, pare

[1] Fred Scamatorul, în lb. engleză.

şi el să fie un tip de treabă. Iar cel de-al treilea, de acolo, care tocmai muşcă din brânză, de parcă ar trebui să înghită pielea unui arici, hm, probabil îl voi cunoaşte şi pe acela.

A fost destul de ciudat faptul că şi acest om îşi exprimase numaidecât neîncrederea faţă de mormon. El se apropie călare şi apoi sări din şa. În timp ce se îndrepta spre hangiu, întinzându-i ambele mâini şi salutându-l foarte bucuros, Frank îl putu privi atent.

Acest Juggle-Fred era o apariţie stranie chiar şi aici în vestul îndepărtat. Primul lucru care îţi atrăgea imediat atenţia, era o cocoaşă impresionantă, care îi distorsiona de altfel statura bine proporţională. Corpul său era de statură mijlocie şi de construcţie foarte robustă, nu era nici prea mic, nici prea slab, dar nici nu avea membrele extrem de lungi, cum este cazul la majoritatea cocoşaţilor. Faţa lui plină, rotundă, bine rasă era bronzată, în partea stângă arăta foarte rău, ca şi cum obrazul, brăzdat cândva de răni adânci, fusese cârpit cu neîndemânare. Într-un mod foarte curios, ochii săi erau de culori diferite; fapt pe care-l observai imediat, cel din stânga avea culoarea albastră a cerului, în timp ce cel din dreapta avea o culoare foarte întunecată.

Purta cizme înalte din piele de viţel de culoare maro, cu pinteni mexicani cu roţi mari, pantaloni de piele negri şi o vestă la fel, iar deasupra purta o haină scurtă din stofă de culoare albastră. Mijlocul îi era încins cu o curea lată de piele, care semăna cu un chimir şi care, pe lângă cartuşe, un pumnal şi un pistol, adăpostea şi alte mărunţişuri, care erau necesare unui om din vest. Purta o căciulă aproape nouă din blană de castor care-i acoperea aproape în întregime fruntea, coada animalului atârnându-i

până aproape pe spate. Dacă n-ar fi avut acea cocoaşă, omul ar fi fost o apariţie plăcută, dacă nu chiar deosebită.

Helmers numise calul călătorului drept ţap în glumă, dar această comparaţie nu era lipsită de anume motive. Animalul avea picioare foarte lungi şi arăta ca o fiinţă muncită. În loc de coadă îi atârnau câteva fire ciunte. Dacă acest cal fusese cândva armăsar negru, murg sau roib, nu mai putea nimeni să spună, deoarece corpul îi era în multe locuri complet golaş, iar în locurile încă acoperite de păr, avea o culoare de un gri nedefinit, ca şi cum ar fi fost călărit odinioară de un gepid sau de un alt migrator. Nu exista nici o urmă de coamă. Capul mare îi atârna în jos, încât aveai impresia că botul atinge pământul. Nu părea în stare să-şi poarte urechile mari, groase şi chele, de măgar, care atârnau pline de duioşie, ca două rezervoare mari de piele, lângă falca de jos. În plus, animalul ţinea ochii închişi şi dădea impresia că doarme. Stând aşa nemişcat reprezenta imaginea neîntrecută a prostiei şi a neputinţei demne de milă.

După ce proprietarul animalului strânse mâinile hangiului, întrebă:

- Deci ai un loc şi pentru mine? Chiar şi mâncare?

- Bine-nţeles! Aşează-te aici! E încă destulă friptură şi pentru tine.

- Mulţumesc! Ieri am reuşit să-mi stric stomacul. Carnea de vită e prea grea pentru mine, astăzi. Mi-ar place mai mult un pui. Poţi face rost de aşa ceva?

- De ce nu? Uită-te! Puii pane aleargă în stol pe aici.

Arătă două grupuri de pui, care, protejaţi de

cloşcă, alergau încoace şi încolo în apropierea meselor, pentru a ridica eventualele fărâmituri care cădeau de la acestea.

- Frumos! aprobă Fred. Te rog pentru un pui. Să mi-l prepare nevastă-ta. Dar aş dori să mi-l jumulesc eu.

Spunând acestea, luă din şa puşca lui cu două ţevi, ochi unul din pui şi apăsă pe trăgaci. În timp ce detuna împuşcătură, calul său nici nu clipi măcar din ochi. Părea să fie complet surd.

Puiul fusese omorât. Bărbatul se îndreptă spre el, îl ridică şi îl arătă celorlalţi. Spre uimirea tuturor, nu mai avea nici o singură pană şi putea fi deci pregătit şi prăjit.

- Pe toţi dracii! râse Helmers. Puteam să-mi închipui că nu vei renunţa la una din scamatoriile tale. Cum ai reuşit?

- Cu luneta.

- Prostii. Ai tras cu puşca.

- Întocmai. Dar iniţial v-am observat din depărtare cu ajutorul lunetei mele şi cu această ocazie am putut observa şi puii. Bineînţeles, am făcut imediat pregătiri, pentru a le arăta oaspeţilor de azi ce mare scamator sunt.

- Putem afla şi noi aceste pregătiri?

- De ce nu? E o simplă joacă. Încarcă-ţi puşca cu o doză serioasă de pilitură de fier mai dură sau cu alice, în loc de glonţ, şi ocheşte în aşa fel, încât încărcătura să zboare din spate pe deasupra puiului. În acest caz, penele, dacă nu sunt deja bine înfipte în pielea bătrână, sunt complet rase, iar după aceea pârlite. Vezi, deci, că nu este nevoie să fi studiat nici magia neagră, nici magia albă, pentru a deveni un aşa-zis scamator. Deci, te rog frumos să-mi pui puiul la prăjit! Sper că îmi daţi voie să stau şi

eu cu voi?

- Bineînţeles! Aceşti doi domni sunt prieteni de ai mei şi cunoscuţi foarte buni ai lui Old Shatterhand, pe care îl aşteaptă aici.

- Old Shatterhand? întrebă imediat Juggle-Fred, este adevărat?

- Da. Şi Dick Rotofeiul trebuie să vină.

- Hei, ce zi! E o veste cum nu se poate mai bună! De mult mi-am dorit să-l cunosc pe acest Old Shatterhand! Mă bucur nespus că am venit încoace tocmai la timp.

- Te vei bucura la fel de mult şi dacă afli că domnul ăsta e un german. Se numeşte Frank şi este coleg cu...

- Frank? îl întrerupse scamatorul, o fi chiar Hobble-Frank?

- La naiba! strigă micul saxon. Cunoaşteţi deci numele meu? Dar cum e posibil aşa ceva?

Vorbise în limba germană. Din acest motiv Juggle-Fred îi răspunse tot în limba germană:

- Nu trebuie să vă miraţi de asta. Înainte au fost alte vremuri. Aici, în vestul sălbatic au fost săvârşite multe fapte vitejeşti, şi bune dar şi rele, iar, datorită legăturilor foarte proaste de atunci, veştile ajungeau foarte greu dintr-o parte în alta. Acum însă se înfăptuieşte ceva nemaipomenit. Vestea zboară dintr-o dată de la lacurile din nord până în Mexic şi de la vechiul Frisco până la New York. Expediţia dumneavoastră vitejească în parcul de la Yellowstone este peste tot cunoscută, ca şi numele voastre. În fiecare fort, în fiecare aşezare, la fiecare foc de tabără se povestea despre această cursă călare şi din acest motiv nu trebuie să vă miraţi că vă ştiu numele. Un vânător care punea capcane, de sus din zona apei Spotted Tail, a stat de

vorbă cu Moh-aw, fiul lui Oihtka-petay. Venind în jos, spre fortul Arbukle, a povestit tuturor celor pe care îi întâlnea, şi în cele din urmă şi mie, această poveste, cu toate amănuntele, aşa cum a auzit-o el însuşi.

- Ascultaţi, spuse Hobble-Frank, cine ştie ce s-a mai adăugat la această poveste în timp ce a ajuns de la Spotted Tail şi până la fortul Arbukle? Cu o asemenea ocazie un şoricel devine un urs polar, un vierme obişnuit ajunge un şarpe uriaş, iar dintr-un vânător modest de castori chiar şi un renumit Hobble-Frank. Recunosc cu plăcere că am fost adevăraţi Herculi şi minotauri, dar nu admit să mi se adauge mai mult decât a fost adevărat. Eroul are o modestie nemărginită.

- Bine-nţeles că modestia aceasta vă pune calităţile într-o lumină de trei ori mai favorabilă şi îmi înzeceşte plăcerea de a face aici cunoştinţă cu dumneavoastră. Vă rog să-mi daţi mâna!

Îi întinse lui Frank mâna. Acesta bătu cu mare plăcere palma şi spuse:

- Asta o fac cu plăcere, pentru că am aflat de la domnul Helmers că sunteţi un om care a călătorit mult şi are simţ pentru artă. Aş dori, de fapt, să aflu ce fel de carieră aţi avut.

- Asta se poate povesti foarte pe scurt! Mai întâi am fost la gimnaziu, unde...

- Aoleu! Asta nu e o recomandare pentru dumneavoastră.

- De ce?

- Fiindcă am o puternică repulsie pentru tot ce este legat de gimnaziu. Oamenii ăştia îşi dau aere de superioritate. Ei nu cred că un funcţionar silvic poate deveni şi savant. Am făcut această experienţă deja de nenumărate ori. Bineînţeles că întotdeauna mi-a fost foarte simplu să-i conving pe

aceşti oameni de contrariu, şi anume că aş fi omul care îi poate depăşi cu paşi de uriaş. Deci aţi făcut şi dumneavoastră studii?

- Da. După ce am terminat gimnaziul, la sfatul binevoitorilor mei, m-am dedicat picturii şi am urmat cursurile academiei. Aveam înclinaţii destul de serioase, dar din păcate îmi lipsea perseverenţa. Oboseam şi coboram de la aşa-numita artă reală la una aşa-zis inferioară — devenisem călăreţ de circ. Eram un tip vioi, dar nu aveam forţa şi sprijinul interior, într-un cuvânt, devenisem uşuratic. De mii şi mii de, ori mi-am dat seama de acest lucru şi am regretat. Ce aş fi putut să devin dacă aş fi vrut!

- Dar chemarea o mai aveţi şi astăzi. Începeţi din nou!

- Acum? când mi-am pierdut tot elanul tineresc? Dragul meu Hobble-Frank, aceste vise s-au terminat. Îmi dau silinţa să trăiesc cinstit şi modest din meseria mea de cercetaş şi să pot ajuta oamenii de lângă mine. Dar nu trebuie să mă trimiteţi pe mine, bătrân ciudat, la şcoală! ... Stimă celui care nu trebuie să regrete la bătrâneţe ce a uitat să înfăptuiască la tinereţe! Dar, vă rog, să vorbim despre altceva!

- Da, să vorbim despre altceva! spuse grăbit bunul Hobble-Frank. Să vorbim despre Old Shatterhand, de ceilalţi prieteni pe care urmează să-i întâlnesc în următoarele zile, de Lunganul Pitt, de Dick Rotofeiul, de Winnetou, care...

- Winnetou? îl întrerupse Fred. Vorbiţi de renumita căpetenie a apaşilor? Unde vă întâlniţi cu ei?

- Asta a hotărât-o numai el cu Old Shatterhand. Presupun însă că va fi de partea cealaltă a deşertului Llano estacade

- Hm! Atunci sper şi eu să-l întâlnesc. Am de gând să traversez ţinutul Staked Plains. Am fost tocmit de un grup pe care urmează să-l trec prin acest ţinut, iar apoi până dincolo, la El Paso. Sunt yankei care doresc să treacă dincolo pentru a face afaceri bune în Arizona.

- Sper că nu cu diamante?

- Ba da, chiar cu acest soi de mărfuri. Par a avea asupra lor importante sume de bani pentru a cumpăra aceste pietre preţioase direct de la locul de provenienţă.

Helmers scutură din cap şi se băgă în vorbă:

- Cred în aceste descoperiri de diamante? Eu sunt de părere că această poveste e o mare înşelătorie.

Avea dreptate. În acele timpuri apăreau peste noapte zvonuri conform cărora peste noapte au fost descoperite câmpuri de diamante în Arizona. Au fost date chiar nume de persoane, care, datorită unor descoperiri fericite, deveniseră putred de bogaţi în câteva zile. Erau arătate chiar diamante adevărate şi în parte chiar diamante care ar fi fost găsite acolo. Această veste străbătea în decurs de câteva săptămâni întregul ţinut, dintr-un capăt în altul. Căutătorii de aur din California şi din alte teritorii situate mai la nord îşi părăseau locurile, care le asigurau un venit suficient, şi se grăbeau să ajungă în Arizona. Dar deja speculaţiile puseseră stăpânire pe realitate. Fuseseră create în grabă societăţi care dispuneau de milioane. Câmpurile de diamante urmau să fie achiziţionate pentru a se începe exploatarea. De fapt, nu se indica nici un fel de teren. Agenţii mişunau de ici-colo, cu mostre de diamante în mână; mostrele care, chipurile, ar fi fost găsite în locurile respective. Ei depuneau o muncă

publicitară enormă cu toate forţele de care dispuneau, astfel încât, în timpul cel mai scurt, febra diamantelor creştea cu câteva grade bune, depăşind-o pe cea a aurului.

Oamenii precauţi însă nu-şi deschideau buzunarele, iar reculul pe care-l prevedeau, apăruse repede, întreaga înşelătorie de mari proporţii fusese pusă în scenă de câţiva yankei „isteţi”. Ei apăruseră fără ca cineva să-i cunoască, şi dispăruseră la fel, fără ca cineva să-i fi cunoscut. Împreună cu ei, bineînţeles că dispăruseră şi milioanele. Acţionarii înjurau degeaba. Cei mai mulţi negau că ar fi avut cândva acţiuni, nu doreau să ajungă de râsul celorlalţi. Câmpurile de diamante, ajunse atât de repede cunoscute, rămăseseră din nou părăsite ca şi înainte, iar căutătorii de aur, înşelaţi şi deziluzionaţi, se întorceau la pământurile lor, pentru a încerca să găsească acolo pe alţii care să pună stăpânire pe acele terenuri părăsite. Cu aceasta problemele se rezolvau.

Era scurt timp după începutul febrei diamantelor, când se petreceau întâmplările descrise aici. Helmers făcea parte dintre cei care nu credeau zvonurilor. Juggle-Fred, însă, spuse:

- Nu mă îndoiesc de adevăr. Dacă s-au găsit şi în alte locuri diamante, de ce să nu se găsească şi în Arizona? Pe mine însă, bine-nţeles, acestea nu mă privesc. Eu am alte treburi. Ce părere aveţi, domnule Frank, de aceste lucruri? Judecata unui om cu experienţa dumneavoastră, cu vederile dumneavoastră largi şi cunoştinţele pe care le aveţi, pot fi foarte importante pentru noi.

Hobble-Frank nu sesiză uşoara ironie din aceste cuvinte, bine intenţionate de altfel, şi răspunse măgulit:

- Mă bucură că vă adresaţi cu toată încrederea persoanei mele, deoarece prin mine v-aţi adresat într-adevăr celui mai îndreptăţit fierar. Sunt de părere că fiind vorba de diamante, este un lucru foarte bun, dar în afară de acestea mai există şi altele la fel de bune. În aceste momente de foamete groaznică mi-ar plăcea mult mai mult un salam afumat turingian, dintr-un amestec de carne de porc, de vită şi slănină, decât un diamant de orice mărime. Şi, în afară de aceasta, mi-e şi sete, dar pe ea n-o pot stinge cu nici un fel de briliante. Pe de altă parte, poate un om mai mult decât să mănânce şi să bea pe săturate? Eu sunt mulţumit de mine şi de soarta mea. Nu mai dm nevoie de pietre preţioase. Sau ar trebui să le pun pe toate la purtare pe pălăria mea de amazon? Am aici o pană şi asta mi-e suficient acum. Deci, dacă aş şti că aş găsi dincolo, în Arizono, a piatră preţioasă de mărimea unui butoi din Heidelberg sau cel puţin aşa de mare ca un dovleac copt cu o greutate de un chintal[1] şi jumătate, atunci aş merge şi eu acolo să-l iau. Dar nu aş vrea ca acesta să fie mai mic; ar fi insuficient pentru mine. Dar să nu fiu sigur că pot găsi ceva, şi dacă găsesc ceva, acel lucru să fie un bob de mac, atunci nu şi nu; nici un om n-ar reuşi să mă convingă să mă duc acolo. Noi suntem germani şi nu avem nevoie de diamante, deoarece fiecare din noi poartă câte o piatră preţioasă în piept, inima germană, sinceră, de care poetul afirmă: Nu există nici un diamant care se poate asemui cu ea — pe toată întinderea pământului

- Foarte bine zis! strigă Helmers, întinzându-i micului saxon mâna. Aveţi dreptate în ce priveşte piatră preţioasă, de aceea n-ar trebui să ne

[1] Chintal, aproximativ egal cu l00 kg.

intereseze diamantele care s-ar găsi dincolo, în Arizona. Grupul tău. Fred, cel pe care urmează să-l treci dincolo, va încheia probabil cele mai bune afaceri. Ar fi fost însă mai bine dacă aceşti oameni cu bani ar fi rămas la casele lor. Pot foarte uşor rămâne lefteri, fără să obţină în schimb nici un singur diamant. Nu par a fi oameni înţelepţi, deoarece au dat de înţeles că au asupra lor anumite valori. Nu e bine să spui acest lucru în nici o împrejurare, nici aici şi nici în altă parte.

- Mâine după amiază vor fi aici. Mai aveau de cumpărat doi cai pentru transportul bagajelor. Le trebuia pentru asta cel puţin o jumătate de zi. Am preferat să petrec acest timp în compania ta.

- Ai făcut foarte bine în acest caz, prietene. Câţi sunt de fapt?

- În total sunt şase, dintre care unii novici, în aparentă şi după purtare, dar asta nu mă priveşte de fapt. Par să vină din New Orleans şi au impresia că se vor întoarce acolo încărcaţi cu milioane.

- Vor şti să ajungă la mine?

- Sigur, deoarece le-am descris locul atât de bine,l încât nu se poate să-l greşească. Ah, negrule ce s-a întâmplat?

Această ultimă întrebare îi era adresată negrului

Între timp, ziua se apropia de sfârşit şi pe aceste meleaguri amurgul e de foarte scurtă durată. Deja se lăsase întunericul şi nu se mai putea vedea prea departe. În ciuda discuţiei însufleţite. Bob şi Bloody-Fox nu l-au slăbit din ochi pe mormon. Acesta îşi dădea toată silinţa să pară ca şi cum discuţia nu l-ar fi interesat deloc şi deoarece ceilalţi credeau că mormonul arăta a yankeu şi nu ştia germană sau o înţelegea foarte puţin, discuţia fusese purtată cu

voce atât de tare, încât pastorul avusese posibilitatea să înţeleagă fiecare cuvânt.

Dar atunci când Juggle-Fred pomenise de cei şase oameni pe care urma să-i călăuzească prin deşertul Llano Estacado, expresia feţei sale trăda o încordare foarte mare. La observaţia făcută cu privire la faptul că cei şase aveau mulţi bani asupra lor, un surâs uşor, de satisfacţie, apăruse pe buzele sale subţirii Se părea că acest lucru nu fusese observat datorită întunericului care pusese stăpânire peste ţinut.

Din când în când pastorul ridicase capul, ca şi când ar fi ascultat, şi privirea îi rătăcea nerăbdătoare în direcţia din care venise. Ştia că trebuie să se considere că şi prizonier, deoarece ochii negrului erau aţintiţi continuu asupra lui. Observase şi faptul că Bloody-Fox îi supraveghea cu atenţie. Din minut în minut era tot mai înspăimântat. Se gândea la ameninţarea negrului şi îl ştia capabil de a şi-o duce la capăt.

Acum, că se întunecase, ar fi vrut să dispară cât mai repede, căci mai târziu faptul i s-ar fi părut şi mai greu de realizat. Din acest motiv întinse mâna după pacheţelul cu care venise şi îl apropie tot mai mult de el. Voia să se scoale brusc şi cu paşi mari să dispară pe după colţul casei. Dacă reuşea să se ascundă în tufele care creşteau pe acolo, se putea socoti salvat de orice urmăritor.

Dar se înşelase în privinţa lui Bob. Acesta, ca toţi negrii, obişnuia să urmărească cu cea mai mare încăpăţânare o hotărâre odată luată. Negrul observase că mormonul încerca să-şi tragă aproape pacheţelul şi se ridică exact în momentul în care acesta sărise în picioare cu aşa o viteză, că aproape îl doborî pe Helmers. Atunci pusese şi Juggle-Fred

întrebarea:

- Ce se întâmpla?

- Dom' Bob văzut hoţ vrea s-o şteargă. Deja întinse mâna după pachet. Avea de gând s-o şteargă repede. Dom' Bob însă va trimite pe alt pământ. Dom' Bob nu-l scapă din ochi.

Spunând acestea, se aşezase pe capătul băncii în aşa fel, încât, cu toate că mormonul stătea la altă masă, era în apropierea lui.

- Mai bine lasă-l să plece! îl admonestă hangiul. Poate că nici nu merită atâta atenţie din partea ta.

- Dom' Helmers are dreptate. El nu merită, dar banii pe care furat merită. Sigur n-o să scape fără a fi condus de dom' Bob!

- Cine este de fapt acest individ? întreba cu voce înceată Juggle-Fred. Nu mi-a plăcut din prima clipă. Are aspectul unui lup care umblă prin lume în blana unei oi. Când l-am văzut, am avut senzaţia că mutra asta am mai văzut-o cândva, şi anume în împrejurări ciudate.

Helmers îi spuse cu glas scăzut de ce Bob este atât de dornic să pună mâna pe cel bănuit şi adăugă:

- Chiar şi Bloody-Fox pare să se ocupe de acest om mai mult decât vrea să lase să pară. Nu am dreptate?

- Ba da! răspunse tânărul bărbat. Acest „Sfânt al ultimelor zile” mi-a făcut un mare rău.

- Într-adevăr? Ce? De ce nu-l tragi la răspundere?

- Pentru că nu ştiu ce a fost. Mi-am stors aproape creierii ca să-mi amintesc, dar degeaba. Mi se întâmpla ca şi cum aş fi visat şi aş fi uitat detaliile visului. Şi din cauza unei presimţiri atât de nebuloase şi nesigure, nu mă pot lua de acest

individ.

- Asta nu pricep. Ceea ce ştiu, de obicei reţin. De presimţiri nebuloase la mine niciodată n-a fost cazul. Dar s-a întunecat. Intrăm înăuntru?

- Nu. Am interzis intrarea în casă acestui individ şi trebuie să-l supraveghez în continuare. De aceea rămân aici. Poate că totuşi îmi amintesc ce am de achitat cu el.

- Atunci măcar să luminez mai bine locul, să nu-i permit să o ştteargă pe furiş.

Intrase în casă şi se întoarse cu două lămpi. Acestea erau, de fapt, două câni din tablă cu petrol, din al căror orificiu ieşea afară un fitil gros. Nu erau prevăzute cu sticla şi oglinda, în ciuda acestui fapt cele două flăcări, puternic fumegânde şi răspândind o lumină întunecată, erau suficiente pentru o ilumina locul din faţa uşii.

- Chiar în momentul în care Helmers agăţa lămpile de două crengi, se auziră păşi care veneau din direcţia în care se aflau câmpurile cu porumb.

- Se întorc acasă „mâinile” mele, spuse el.

Prin „mâini” americanul înţelege orice persoană masculină sau feminină care se găseşte în slujba sa. Dar se înşela. Când cei care se apropia intrat în cercul de lumină, s-a putut constata că era un străin.

Era un tip puternic, înalt, cu barbă mare, îmbrăcat complet în haine mexicane, dar fără pinteni, ceea ce în aceste meleaguri îţi atrăgea imediat atenţia. Din cingătoarea să se iţeau mânerele unui pumnal şi a două pistoale. În mână avea o armă grea, împodobită cu cercuri din argint. Ochii săi îl priviră pe fiecare din grup în parte. Dădea impresia unui om foarte dur, de la care nu te puteai aştepta la sentimente gingaşe. În timp ce

privirea să îl cercetă pe mormon; sprânceana-i tresări într-un mod foarte ciudat. Nimeni, în afara mormonului nu observă aceasta. În orice caz, acesta era un semnal care îi fusese adresat acestuia.

- Bună seara, domnilor! salută el. O seară cu iluminaţie bengaleză? Proprietarul casei pare a fi un om cu înclinaţii poetice. Permiteţi-mi să mă odihnesc un sfert de oră la dumneavoastră şi daţi-mi şi mie ceva de băut, dacă se poate găsi ceva pe aici.

Vorbise în acel amestec spaniol-englez de care se foloseau deseori cei din zona graniţei cu Mexicul.

- Luaţi loc, domnule! răspunse Helmers în acelaşi jargon. Ce doriţi să beţi? O bere sau un rachiu?

- Scutiţi-mă cu berea dumneavoastră! Nu vreau să ştiu nimic de această fiertură germană. Daţi-mi o înghiţitură bună de rachiu, dar să nu fie prea puţin. Aţi înţeles?

Comportarea şi vocea cu care spuse acestea nu păreau a fi ale unui om cu care să-ţi permiţi să glumeşti. Se purta ca şi cum el ar fi fost îndreptăţit să comande. Helmers se ridică pentru a aduce cele dorite şi arătă banca, pe care îi făcuse loc străinului. Acesta însă scutură din cap şi spuse:

- Mulţumesc, domnule! Acolo stau deja patru. Doresc să-i ţin companie acestui domn, care stă singur. Sunt obişnuit cu savana şi nu-mi place să fiu înghesuit.

Îşi sprijinise arma de trunchiul copacului şi se aşeză lângă mormon, pe care-l salută ducând mâna uşor la marginea lată a pălăriei mexicane. „Sfântul ultimelor zile” îi răspunse la salut în acelaşi mod. Amândoi se prefăceau că nu s-ar fi văzut niciodată.

Helmers intrase în casă. Ceilalţi, din pură amabilitate, evitau să-l privească într-un mod bătător

la ochi pe străin. Astfel că acesta avu posibilitatea să-i şoptească mormonului următoarele:

- De ce nu vii? Ştii doar că vrem ştiri.

- Aceste cuvinte le rostise în cea mai curată engleză a yankeilor.

- Nu mă lasă, şopti cel întrebat.

- Cine?

- Negrul acela afurisit de colo.

- Care nu ia ochii de pe tine? Ce are cu tine?

- Este de părere că i-am furat stăpânului său banii şi vrea să mă linşeze.

- Poate că în ceea ce priveşte prima parte are dreptate, dar în ceea ce o priveşte pe ultima, să şi-o scoată din minte, dacă nu doreşte să-i colorăm pielea neagră cu biciurile noastre într-un roşu aprins. Ai ceva noutăţi de aici?

- Da. Şase căutători de diamante vor să traverseze cu sume importante deşertul.

- Pe toţi dracii! Perfect! O să ne uităm prin buzunarele lor. La ultimul grup sărăcăcios n-am găsit aproape nimic. Linişte! Se întoarce Helmers.

Cel menţionat se întoarse cu un pahar de bere plin cu rachiu. Îl puse în faţa străinului şi-i spuse:

- Poftim, să-ţi fie de bine domnule! Aţi avut o zi grea, aţi parcurs călare o distanţă mare probabil?

- Dacă am călărit? răspunse omul, înghiţind aproape jumătate din conţinutul paharului. Nu aveţi ochi? Sau mai bine spus, aveţi prea mulţi ochi, încât vedeţi ce nici nu există? Cine călăreşte, trebuie să aibă şi un cal!

- Bine-nţeles.

- Şi al meu unde este?

- Unde l-aţi lăsat.

- Pentru Dumnezeu! Doar n-o să-mi las calul la o distanţa de treizeci de mile, pentru a veni până la dumneavoastră să beau un rachiu, care nici nu merită această denumire!

- Atunci lăsaţi-l în pahar, dacă nu vă place! De altfel, nici nu-mi aduc aminte de a fi spus ceva în legătură cu cele treizeci de mile. Aşa cum staţi aici în faţa mea, sunteţi în orice caz un om care are un cal. Unde l-aţi lăsat nu mă priveşte.

- Asta o cred şi eu. Nici nu trebuie să vă ocupaţi de mine, printre altele. Ne-am înţeles!

- Vreţi să-mi luaţi dreptul de o mă ocupa de cei care poposesc aici, la ferma mea singuratică?

- Vă e cumva frică de mine?

- Ha! Aş vrea să-l cunosc şi eu pe acela de care se teme John Helmers!

- Aceasta mă bucură, deoarece aş dori să vă întreb dacă pot primi şi eu un loc pentru a mă adăposti pentru o noapte în casa dumneavoastră.

Spunând acestea, îl privea pe Helmers cu nişte ochi care păreau să stea la pândă. Acesta însă îi răspunse:

- Nu am loc pentru dumneavoastră.

- La dracu! De ce?

- Deoarece singur mi-aţi spus că nu trebuie să mă ocup de dumneavoastră.

- Dar nu pot alerga în plină noapte până la cel mai apropiat vecin al dumneavoastră. Aş ajunge mâine pe la prânz!

- Atunci dormiţi sub cerul liber! Seara este plăcută, pământul moale, iar cerul plapuma cea mai plăcută care există.

- Atunci într-adevăr mă refuzaţi?

- Da, domnule, cine doreşte să fie oaspetele meu, trebuie să dea dovadă de mai multă

amabilitate decât mi-aţi arătat dumneavoastră.

- Pentru a primi permisiunea să înnoptez într-un colţ undeva, trebuie să vă cânt la chitară sau mandolină? Dar fie cum doriţi! Nu am nevoie de ospitalitatea dumneavoastră şi voi fi în stare să-mi găsesc un loc, unde, înainte de a adormi, mă pot gândi cum aş vorbi cu dumneavoastră în cazul în care v-aş întâlni altundeva.

- Atunci vă rog să nu uitaţi să vă gândiţi şi la ce v-aş răspunde cu acea ocazie!

- Asta este o ameninţare, domnule? spuse străinul, ridicându-se de pe locul său şi postându-şi într-un mod ameninţător statura înaltă şi solidă în faţa hangiului.

- Oh nu, răspunse acesta surâzând neînfricat. Atâta timp cât nu sunt forţat la contrariul, sunt un om foarte paşnic.

- Asta v-aş sfătui şi eu. Locuiţi aici la marginea deşertului, aproape la marginea morţii. Prevederea presupune să trăiţi cu oamenii în pace, deoarece, în caz contrar, spiritul din Llano Estacado ar putea găsi drumul spre dumneavoastră, pe neaşteptate.

- Nu-l cunoaşteţi cumva?

- Încă nu l-am văzut. Dar se ştie că are predilecţia de a-i trimite pe îngâmfaţi pe lumea cealaltă.

- Nu vreau să vă contrazic. Poate că toţi cei care au fost găsiţi în deşert cu o gaură în frunte, fiind trimişi de spirit pe lumea cealaltă cu ajutorul unei împuşcături, au fast oameni îngâmfaţi. Dar ciudat este, totuşi, faptul că toţi aceşti indivizi au fost hoţi şi ucigaşi.

- Credeţi? îl întrebă ironic individul. Puteţi dovedi aceasta?

- Aşa, în mare. La aceşti oameni, fără nici o singură excepţie, au fost găsite întotdeauna obiecte, care aparţinuseră unora care au fost ucişi şi prădaţi în Llano Estacado. Cred că asta este o dovadă suficientă.

- Dacă aşa stau lucrurile, atunci aş dori să vă atrag atenţia într-un mod prietenesc să nu ucideţi vreodată aici, la ferma dumneavoastră, pe cineva, deoarece şi dumneavoastră aţi putea fi găsit într-o zi cu o gaură în frunte.

- Domnule! se repezi Helmers. Dacă mai spuneţi un asemenea lucru, vă dobor. Sunt un om cinstit. Îmi dă de bănuit cineva care îşi ascunde calul pentru a da impresia că nu ai de-a face cu un asasin, ci cu un om sărman, nepericulos.

- Vă referiţi cumva la mine? şuieră străinul.

- Dacă sunteţi de părere că spusele mele vi se adresează, n-am nimic împotrivă. Astăzi sunteţi deja cel de-al doilea care încearcă să mă mintă că nu are cal. Primul a fost acest „Sfânt al ultimelor zile”. Poate că armăsarii stau acum unul lângă altul. Poate că se mai află câţiva cai şi călăreţi prin preajmă, care acum aşteaptă întoarcerea voastră. Dar vă spun că în această noapte am să pun să mi se păzească casa, iar mâine în zori am să curăţ regiunea. Probabil atunci vom constata şi faptul că aveţi cai foarte buni.

Străinul îşi strânse pumnul, ridică mâna dreaptă ca şi cum ar fi vrut să lovească, se apropie de Helmers şi zbieră:

- Omule, ai vrea să spui cumva că eu aş fi un asasin? Spune-o clar dacă ai curajul, atunci am să...

Fu însă întrerupt.

Bloody-Fox îi acordase mai puţină atenţie

acestui om, dar ţinuse în schimb sub observaţie armele acestuia. După ce străinul s-a ridicat în picioare şi stătea cu spatele la pom, tânărul se ridicase şi el şi se apropiase pentru a putea privi mai îndeaproape puşca. Faţa lui până acum indiferentă, luă o cu totul altă înfăţişare. Ochii îi străluceau şi în jurul gurii se putea vedea cum i se aşternea o trăsătură dârză; o hotărâre de neclintit. Se întoarse către străin şi îi puse acestuia, întrerupându-l, mâna pe umăr:

- Ce vrei, băiete? întrebă nepoliticos omul.

- Aş dori să-ţi răspund eu în locul lui Helmers, răspunse Bloody-Fox cu o voce liniştită. Da, eşti un asasin, un hoţ, un ucigaş! Să te fereşti de acest spirit al deşertului, pe care noi îl denumim Avenging ghost[1], deoarece acesta se răzbună pentru fiecare crimă, plătindu-i ucigaşului cu un glonte pe care i-l trage în frunte!

Uriaşul se dădu înapoi câţiva paşi, îl măsură pe tânăr cu o privire surprinsă şi dispreţuitoare şi începu să râdă batjocoritor.

- Flăcău, fecior, băiete, ai înnebunit? Cu o singură strânsoare a mâinilor mele te strivesc şi fac terci din tine!

- Să renunţi la asta! Bloody-Fox nu poate fi strivit atât de uşor. Credeai că poţi să te porţi ca un neruşinat faţă de aceşti bărbaţi. Acum în faţa ta se află un tânăr care va dovedi cât de puţin eşti de temut. Ucigaşii din Llano Estacado sunt pedepsiţi de Avenging ghost cu moartea. Tu eşti un ucigaş, iar eu îl înlocuiesc pe spirit. Rosteşte-ţi ultimul Pater noster şi Ave Maria. Vei apărea în faţa judecătorului suprem!

Aceste cuvinte ale tânărului, care era încă un

[1] Spiritul răzbunător, în lb. engleză.

adolescent, au făcut o impresie deosebită asupra celor prezenţi. El li se arăta acum într-o cu totul altă lumină. Atitudinea lui o depăşea cu mult pe cea a unui om matur. Stătea acolo, drept şi mândru, cu mâna ridicată ameninţător, cu ochii scânteietori şi o hotărâre de neclintit în trăsăturile sale. Părea un sol al dreptăţii.

Străinul, cu toate că îl depăşea pe tânăr cu un cap pălise. Cu toate acestea se reculese repede, izbucnind într-un râs zgomotos şi zbieră:

- Într-adevăr, e nebun! Un purice vrea să înghită un leu! Aşa ceva n-a auzit nimeni! Omule, dovedeşte-mi că sunt un ucigaş!

- Nu-ţi bate joc! Ceea ce spun eu se va întâmpla, te poţi bizui pe asta! Cui îi aparţine puşca care este rezemată acolo de trunchiul copacului?

- Bineînţeles că mie.

- De când a intrat în posesia ta?

- De peste douăzeci de ani.

- În ciuda râsului său anterior şi a vorbelor sale dispreţuitoare, comportarea actuală a tânărului făcea o impresie atât de puternică asupra străinului, încât acesta răspunse întrebărilor puse.

- Poţi să dovedeşti asta? continuă să-l întrebe Bloody-Fox.

- Băiete, cum să ţi-o dovedesc? Poţi să-mi aduci un contra-argument?

- Da. Această puşcă îi aparţinea domnului Rodriguez Pinto de la ferma Estanzia del Merito, dincolo de Cedar Crove. În urmă cu doi ani a fost împreună cu soţia, fiica şi trei vaqueros[1] în vizită la ferma Caddo. El a plecat de acolo, luându-şi rămas bun, dar n-a ajuns niciodată din nou acasă. Scurt timp după aceea, au fost găsite în deşert cele şase

[1] Cowboy, în lb. mexicană.

cadavre, iar urmele de pe sol arătau că direcţia indicatoarelor fusese schimbată. Această puşcă i-a aparţinut lui; atunci o avea. Dacă ai fi susţinut că ai cumpărat puşca de la cineva de curând, atunci cazul ar fi trebuit cercetat. Dar deoarece susţii că eşti în posesia ei de douăzeci de ani, înseamnă că nu ai cumpărat-o de la cel vinovat, ci că tu însuţi eşti ucigaşul. Pentru aceasta trebuie să te supui legii din Llano Estacado.

- Câine! scrâşni străinul. Am să te strivesc! Această puşcă este proprietatea mea. Dovedeşte că ea a aparţinut acestui haciendero[1]!

- Imediat!

Lua puşca de lângă copac şi apăsă pe o plăcuţă mică de argint din partea inferioară a patului. Aceasta se desfăcu, iar dedesubtul ei apăru o a doua plăcuţă pe care era scris numele întreg al celui pomenit mai înainte.

- Uitaţi-vă aici! spuse el, arătând puşca celorlalţi. Aici este dovada de netăgăduit care arată că această puşcă era a fermierului. El îmi era prieten şi de aceea o ştiu atât de bine. Eu îl cred pe acest om ucigaşul lui şi asta e suficient. Clipele sale sunt numărate.

- Şi ale tale! strigă străinul năpustindu-se asupra tânărului, intenţionând să-i smulgă puşca.

Dar Bloody-Fox făcu iute câţiva paşi înapoi, îndreptă puşca asupra acestuia şi îi spuse:

- Stai pe loc, altfel te va lovi glonţul meu! Ştiu foarte bine cum trebuie să te porţi cu astfel de indivizi. Hobble-Frank, Juggle-Fred, îndreptaţi armele asupra lui, iar dacă se mişcă, împuşcaţi-l imediat!

Cei doi îşi ridicară într-o clipită armele şi le

---

[1] Fermier, în lb. mexicană.

îndreptară asupra străinului. Era o lege a preeriei, cu un singur paragraf, suficient şi complet; în astfel de condiţii un om al vestului nu ezită. Străinul văzu că nu era de glumă. Viaţa lui era în joc şi de aceea stătea nemişcat.

Bloody-Fox lăsă puşca în jos, pentru că omul era ţinut în şah de cele două puşti ale celorlalţi şi zise:

- Ţi-am rostit sentinţa şi ea va fi imediat îndeplinită.

- Cu ce drept? întrebă străinul cu vocea tremurând de supărare. Sunt nevinovat şi nu mă las linşat!

- Nu vreau să te omor aşa cum un călău îl omoară pe condamnat. Vei sta ochi în ochi cu mine, fiecare având o puşcă în mâna. Glonţul tău mă va putea lovi la fel de bine cum te va putea lovi al meu. Nu va fi o crimă, ci un schimb de gloanţe. Riscăm viaţă contra viaţă, cu toate că aş putea să te împuşc. Eşti în mâna mea.

Tânărul stătea într-o poziţie dreaptă, sigur de el în faţa străinului. Vocea sa era serioasă, hotărâtă, şi totuşi stăpânită. Asasinul însă începu să râdă zgomotos şi dispreţuitor, răspunzându-i:

- De când băieţi necopţi au dreptul la cuvânt aici, la graniţă? Dacă n-ar fi fost aceşti bărbaţi, care au îndreptat armele asupra mea, te-aş fi terminat deja, aşa cum îi suceşti capul unei vrăbii obraznice. Eşti atât de nebun încât să te măsori cu mine. Nu am nimic împotrivă. Glonţul meu îţi va arăta calea spre iad! Dar sper că şi tu şi ceilalţi vă veţi ţine promisiunea pe care ai rostit-o cu gură spartă. Cer o luptă dreaptă, iar apoi câmp liber şi deschis pentru învingător!

- Oho! strigă în acel moment Helmers. Nu

am pariat aşa. Chiar dacă ai avea noroc la duel, mai există aici nişte domni care ar dori să schimbe o vorbă cu tine. Trebuie să stai la dispoziţia lor.

- Nu, aşa nu! interveni Bloody-Fox. Acest om îmi aparţine. Nu aveţi nici un drept asupra lui. Eu singur am fost acela care l-a provocat şi tot eu i-am dat cuvântul că lupta va fi dreaptă. Această promisiune trebuie să o respectaţi dacă eu voi cădea.

- Dar, băiete, gândeşte-te că! ...

- Nu mai este nimic de discutat şi nici de gândit. Acest ticălos probabil că e unul dintre „vulturii” din Staked Plains şi trebuie omorât fără multe alte discuţii. Dar o astfel de schingiuire nu-i pe placul meu, iar dacă eu am hotărât pentru un alt soi de moarte, mai bună, atunci această favoare trebuie să i se acorde şi după moartea mea. Trebuie deci să-mi promiteţi şi să batem palma că se poate îndepărta nestingherit dacă mă împuşcă!

- Dacă tu nu vrei altfel, atunci trebuie să ne supunem; dar tu poţi să părăseşti această lume şi, datorită bunătăţii neîntemeiate de care dai dovadă; vei permite acestui ticălos să-şi continue meseria şi pe viitor. Gândeşte-te şi la acest aspect!

- Ei bine, în ce priveşte asta, sunt foarte liniştit. Vom vedea dacă glonţul meu se află pe ţeava doar pentru a face o gaură în aer. Spune deci omule, de la ce distanţă vrei să tragem unul asupra celuilalt!

- Cincizeci de paşi, răspunse străinul.

- Cincizeci! râse Bloody-Fox. Nu e prea aproape. Pari să ţii nespus de mult la pielea ta. Dar n-o să-ţi folosească la nimic. Ţin să-ţi spun foarte prieteneşte un lucru, şi anume că voi ochi la fel ca şi Avenging ghost, drept în frunte. Deci fereşte-ţi fruntea!

- Exagerezi în continuare, băietei scrâşni străinul. Eu am obţinut ceea ce am dorit, şi anume promisiunea unei retrageri libere. Dar să trecem la fapte. Dă-mi puşca!

După ce se termină pregătirile, o vei primi, mai repede nu, pentru că nu am încredere în tine. Hangiul să măsoare distanţa, cincizeci de paşi. După ce ne ocupăm poziţiile. Bob se va aşeza cu un felinar în apropierea ta, iar Hobble-Frank cu celălalt în apropierea mea, astfel încât să ne putem vedea bine unul pe celălalt Apoi Juggle-Fred îţi va da ţie puşca, iar Helmers mi-o va da pe a mea. Helmers va da comanda. Din acel moment vom putea trage cum vom voi. Fiecare are câte două gloanţe pentru două încercări cu puştile cu ţevi duble. Cine îşi părăseşte locul înainte de a se termina schimbul de focuri, acela va fi împuşcat de cel care ţine felinarul. Pentru asta Bob şi Frank vor avea pregătite pistoalele lor.

- Frumos! Foarte frumos! strigă Bob. Dom' Bob îi va da la ticălos imediat un glonte dacă încearcă s-o şteargă!

Îşi scoase arma din cingătoare şi o arătă străinului, zâmbind ameninţător.

Ceilalţi se arătară mulţumiţi de condiţiile lui Bloody-Fox şi începură pregătirile. Erau cu toţii atât de ocupaţi, încât nimeni nu se mai gândi să-l ţină sub observaţie şi pe sfântul Tobias Preisegott Burton. Se părea că acestuia îi convine de minune scena. Încet, se mutase spre capătul băncii şi îşi scoase picioarele de sub masă, astfel încât la momentul potrivit s-o ia la sănătoasa.

Cei doi adversari se puseră pe poziţii, la o distanţa de cincizeci de paşi unul de altul. Lângă străin se afla Bob, care în mâna stângă ţinea felinarul, iar în dreapta pistolul de cavalerie, pregătit

să tragă. Lângă Bloody-Fox se afla Hobble-Frank, care şi el ţinea într-o mână felinarul, iar în cealaltă pistolul doar de formă; fiindcă ştia că nu trebuia să folosească arma împotriva tânărului curajos şi sincer.

Helmers şi Juggle-Fred ţineau pregătite cele două puşti încărcate. Chiar şi pentru aceşti oameni, obişnuiţi cu lupta, momentul era plin de tensiune. Cele două flăcări pâlpâiau în curentul de aer şi iluminau cu para lor roşiatică cele două grupuri. Bărbaţii stăteau nemişcaţi, dar datorită luminii jucăuşe, păreau că se află într-o continuă mişcare. În aceste condiţii ochirea era foarte grea, în special datorită iluminării care nu permitea nici măcar vizarea cătării.

Bloody-Fox stătea într-o poziţie nepăsătoare, calm. Adversarul său se găsea însă într-o cu totul altă stare. Juggle-Fred, care îi întinsese arma şi deci, se afla în apropierea sa, putuse vedea lucireo răzbunătoare din ochii lui şi, totodată, tremuratul neastâmpărat al mâinilor.

- Sunteţi gata? întrebă Helmers.

- Da, răspunseră amândoi, străinul deja întinzând mâna după armă. Avea intenţia să fie mai iute ca Bloody-Fox, chiar şi numai cu o jumătate de secundă.

- Mai are vreunul din voi de făcut vreo precizare în cazul decesului său? mai întrebă Helmers.

- Dracul să te ia pe tine, curiosule! strigă nervos străinul.

- Nu, răspunse şi mai calm tânărul. Văd de pe acum că acest individ mă va putea ochi numai din întâmplare. Tremură deja. În acest caz vei găsi în buzunarele şeii mele ce e necesar de ştiut. Dar acum

s-o lăsăm baltă!

- Atunci luaţi-vă armele! Foc!

Îi întinse lui Bloody-Fox arma. Tânărul bărbat luase arma liniştit şi o cântărea în mâna dreaptă ca şi cum or fi dorit să-i afle greutatea. Părea că nici nu-i pasă că viaţa sa atârnă de un fir de aţă.

Celălalt aproape că smulsese arma din mâna lui Juggle-Fred. Ochi şi trase.

- Alo! Gagiule! zbieră negrul. Dom' Bloody-Fox nu a fost lovit! Oh, noroc! Oh, plăceri! Oh, deliciu!

Sărise în aer cu ambele picioare şi dansa învârtindu-se în jurul axei sale, părând nebun de bucurie.

- Vrei să faci puţină linişte, băiete? tună vocea lui Helmers către negru. Cum să mai ochească cineva, dacă tu mişti felinarul în aşa hal!

Bob îşi dădu imediat seama că prin purtarea să îi dăuna celui căruia îi dorea victoria. Deodată stătu nemişcat şi drept ca o lumânare, strigând:

- Dom' Bob acum liniştit! Dom' Bob nici nu clipeşte! Dom' Bloody-Fox să tragă repede!

Dar străinul nu-şi luase arma de la obraz. Apăsase pe trăgaci dar şi acest glonţ îşi greşise ţinta, cu toate că Bloody-Fox stătea în continuare în aceeaşi poziţie, oferindu-i drept ţintă întreaga lăţime a corpului său şi cântărind în continuare arma în mâna sa dreaptă.

- Mii de draci! înjură asasinul.

Câteva clipe stătu nemişcat de uimire. Apoi mai scoase o înjurătură, care nu poate fi redată, şi făcu o săritură laterală, pentru a evada.

- Stai! strigă negrul. Trag!

Apăsase pe trăgaci, dar nu răsună numai împuşcătura lui.

Clipa scurtă în care adversarul stătu nemişcat de groază îi fu suficientă lui Bloody-Fox pentru a ridica arma şi a ochi. Apăsase atât de repede pe trăgaci, de parcă n-ar fi trebuit să ochească. Apoi se întoarse pe călcâie şi duse mâna la punga cu gloanţe pentru a înlocui, după obişnuită, glonţul tras şi spuse liniştit:

- A încasat-o! Frank, duceţi-vă acolo! Veţi găsi gaura în mijlocul frunţii!

Frank şi Helmers se grăbiră să ajungă la locul unde se prăbuşise străinul. Bloody-Fox îi urmă încet, după ce încărcase din nou.

De acolo răsună vocea triumfătoare a negrului:

- Oh, curaj! Oh, bravură! Oh, vitejie! Dom' Bob împuşcat de tot la ticălos! Aici întins acest bărbat şi nu se mai mişcă din acest loc. Să vadă dom' Helmers şi dom Frank că Old Bob l-a nimerit în frunte! E o gaură în faţă, prin care a intrat, şi una în spate, prin care a ieşit! Oh, dom' Bob om vitează din vest este. El poate înfrânge cu uşurinţă o mie de duşmani.

- Da, eşti într-adevăr un trăgător strălucit! încuviinţă Helmers, care îngenunche lângă mort şi îl cercetă. Dar unde ai ochit de fapt?

- Dom' Bob ochit exact pe frunte şi nimerit pe el acolo. Oh, dom' Bob va fi un uriaş, un erou, dom' Bob va deveni invincibil.

- Taci, negrule! Nu eşti nici erou, nici uriaş şi nici invincibil. Ai tras asupra unui fugar, pentru asta nu e nevoie de nimic. Printre altele nici nu te-ai gândit să-ţi îndrepţi puşcociul tău vechi asupra frunţii acestui om. Priveşte aici, la pantalonii săi! Ce vezi aici?

Bob lăsă felinarul în jos, pentru a lumina mal bine locul pe care i-l indicase Helmers.

- E o gaură, o zgârietură, răspunse el.

- Da, o zgârietură pe care a făcut-o glonţul tău; Ai tras prin cracul pantalonului şi pretinzi că ai ochit fruntea! Să-ţi fie ruşine! Distanţa nu era nici de şase paşi.

- Oh,' oh! Dom' Bob nu trebuie să-i fie ruşine! Dom' Bob ochit în frunte. Dar a tras şi dom' Bloody-Fox şi a nimerit numai în pantaloni. Dom' Bob a tras grozav, mai bine decât dom Bloody-Fox.

- Da, bine, bine! Dar ce lovitură! Bloody-Fox, nimeni n-o să te poată egala! Nici n-am apucat să văd când ai ochit!

- Îmi cunosc puşca, spuse modest tânărul bărbat, şi ştiam precis că aşa se va întâmpla. Individul era mult prea nervos. Tremura. Asta întotdeauna e o prostie, mai ales dacă viaţa depinde de doar două împuşcături.

Bărbatul era mort. Gaură rotundă, cu margini ascuţite, se afla în centrul frunţii. Glonţul ieşise prin ceafă.

- Exact aşa trage şi spiritul din Llano Estacado; spuse Juggle-Fred admirativ. Asta e o lovitură de maestru! Individul şi-a primit răsplata. Ce facem cu cadavrul?

- Oamenii mei îl vor înhuma, răspunse Helmers. Să ai în faţa ta un om ucis nu e o chestie plăcută. Chiar şi cel mai mare ticălos rămâne în cele din urmă totuşi un om, dar dreptatea trebuia făcută. Unde legea nu are nici o putere, eşti silit să devii tu însuţi legea. Nu poate fi vorba de un asasinat, pentru că Bloody-Fox a avut aceleaşi şanse. Dumnezeu să fie milostiv cu sufletul mortului! Iar acum vrem să... ce este? Ce s-a mai întâmplat?

Bob scoase un strigăt puternic. El era singurul ai cărui ochi nu erau îndreptaţi asupra mortului.

- Ei, oh! răspunse negrul. Dom' Helmers să se uite acolo!

Întinse mâna în direcţia meselor şi a băncilor. Acum în acel loc era beznă.

- De ce? Ce este acolo?

- Nimic, nimic nu este acolo. Dacă dom' Helmers şi ceilalţi domni se uită acolo, nu văd nimic. A dispărut.

Pe cinstea mea! Mormonul a şters-o! răspunse Helmers, sărind în picioare de lângă cadavru. Repede după el! Să vedem, poate îl mai putem prinde!

Într-o clipită grupul se împrăştie. Fiecare se îndrepta în fugă în direcţia în care era împins de presupuneri sau de întâmplare. Numai unul rămase pe loc..., Bloody-Fox. Stătea nemişcat şi asculta. Rămăsese aşa până când oamenii s-au întors pentru a spune, după cum şi era de presupus, că nu au găsit nici o urmă a celui urmărit

- Bine, mi-am închipuit! încuviinţă el. Am fost proşti. Poate că acest mormon sfânt este un om şi mai periculos decât a fost vreodată nenorocitul acesta. O să-l reîntâlnesc cât mai curând. Bună seara, domnilor!

Ridică arma mortului şi se îndreptă spre calul său.

- Vrei să pleci? întrebă Helmers.

- Da. Voiam de mult să plec, dar mi-am pierdut timpul cu acest străin. Puşca o iau cu mine să le-o dau moştenitorilor în drept ai posesorului.

- Când te voi revedea?

- Când va fi nevoie. Nici mai repede şi nici mai târziu.

Încalecă şi se îndepărtă agale, fără a fi întins mâna cuiva.

- Un tânăr foarte ciudat, îşi dădu cu părerea Juggle-Fred, scuturând capul.

- Să-l lăsăm în pace răspunse Helmers. El ştie întotdeauna ce face. Da, tânăr, dar se poate întrece cu orice bătrân şi sunt convins că în curând o să pună mâna şi pe acest domn Tobias Preisegott Burton şi poate şi pe alţi escroci.

CAPITOLUL III
VULTURII DEŞERTULUI

Aproximativ cu două ore înainte de a se întâlni Hobble-Frank şi Bob cu Bloody-Fox, doi bărbaţi veneau călare din direcţia oraşului Coleman City. După toate probabilităţile cei doi nici nu trecuseră prin localitate, pentru că arătau ca nişte bărbaţi care de un timp îndelungat nu mai avuseseră contact cu zonele locuite.

Unul din ei avea o statură foarte înaltă, de peste şase picioare şi era foarte uscăţiv. Călărea un catâr mic şi foarte slab. Purta pantaloni de piele, care era limpede că fuseseră croiţi pentru cineva mult mai scund şi mai robust. Picioarele goale îi erau încălţate cu nişte ghete care fuseseră de atâtea ori reparate şi cârpite, că acum erau făcute din bucăţi şi petece împreunate. Corpul îi era acoperit de o cămaşă din piele de bivol, pieptul rămânând descoperit, cămăşii lipsindu-i nasturii sau un alt mod de închidere. Mânecile abia îi ajungeau până la

coate. În jurul gâtului avea înfăşurată o năframă din bumbac, decolorată. Pe capul ţuguiat purta un obiect care pe vremuri fusese probabil un joben de culoare gri, dor care în prezent nu rămăsese decât un fel de burlan deformat şi mototolit într-un mod de nedescris şi prevăzut cu un rest de bor pe care posesorul îl folosea pentru acoperirea ochilor sau pentru eliberarea frunţii. Drept cingătoare folosea o frânghie groasă, care adăpostea două pistoale, un pumnal şi fel de fel de săculeţe cu mărunţişuri necesare. De umeri îi atârna o mantă de cauciuc, dar ce manta! Acest obiect de preţ intrase la apă o dată cu prima ploaie iar în prezent era purtat ca o pelerină de husar. Peste picioarele foarte lungi, fericitul posesor al minunatei mantale de cauciuc ţinea una din acele puşti faimoase, cu ţeava foarte lungă, care niciodată nu-şi greşeşte ţinta dacă e mânuită de un vânător iscusit.

Celălalt călăreţ stătea pe o gloabă înaltă şi osoasă. Era gras şi rotunjor, dar atât de scund, încât picioarele sale nu puteau cuprinde coastele calului decât pe jumătate. În ciuda anotimpului cald, purta un cojoc cu blană extrem de roasă. Dacă cineva ar fi dorit să adune tot părul care rămăsese pe haină, atunci probabil că ar fi putut aduna atât cât să acopere pielea unui şoarece. Capul îi era acoperit de o panama mult prea mare. Sub cojoc se mai puteau vedea două cizme înalte, uriaşe. Pentru că mânecile cojocului erau mult prea lungi, din întregul om nu se putea vedea decât faţa vicleană, bine hrănită rumenă. Şi el avea acel gen de puşcă cu ţeava lungă. Celelalte arme ale sale erau ascunse de cojoc.

Aceşti doi bărbaţi erau David Kroners şi Jakob Pfefferkorn, cunoscuţi peste tot ca Pitt Lunganul şi Dick Rotofeiul. Erau de nedespărţit şi de mulţi ani

erau împreună în vestul sălbatic. Dick era neamţ şi Pitt yankeu, dar ultimul învăţase în decursul timpului atâta germană de la primul, încât stăpânea şi el limba.

Ţinutul în care se aflau în momentul de faţă era pietros şi nefertil. Solul era acoperit numai de pini pitici, deformaţi, amestecaţi pe alocuri cu yucca şi cactuşi. Prin apropiere nu părea să se afle nici un curs de apă. Din când în când, Rotofeiul se ridica în scări pentru a avea o privelişte mai bună, dar se reaşeza cu o mutră dezamăgită.

- Ce ţinut trist şi dezolant! spuse el. Cine ştie dacă astăzi vom mai găsi o înghiţitură de apă proaspătă.

- Hm! mârâi celălalt. Ne apropiem de zona deşertului Llano Estacado. Deci nici nu se poate să fie altfel. Sau crezi, Dick, că în deşert există izvoare de punci, de ouă sau lapte bătut?

- Taci, Pitt, şi nu fă să-mi lase gura apă! Mi-e teamă că vom fi nevoiţi să ne mulţumim şi cu zeamă de cactus.

- Nici chiar aşa. Încă nu ne aflăm în ţinutul Plains. „Helmers Home”, la care abia mâine vom ajunge, e lângă o apă. Sper că Old Silver Mine[1], care e ţelul nostru pe ziua de azi, se găseşte la mijlocul sau cel puţin în apropierea unui crâng de copaci sau de tufe, cum poţi găsi chiar şi în cele mai sălbatice ţinuturi. Ştii că speranţele mele nu mă înşeală, decât rar, pentru că în realitate şerpuiesc în jurul adevărului.

- Nu vrei mai bine să taci? Speranţele tale până în prezent n-au dus la nimic. Nu ne-am gândit decât să înaintăm cât mai repede şi deci nu ne-am făcut timp să ne ocupăm nici măcar de o friptură. Nu

[1] Vechea mină de argint, în lb. engleză.

am pretenţii pentru curcan, dar cel puţin aş dori să întâlnesc o găinuşă de preerie, care să nu fie prea bătrână. Poate ca ea îmi va permite să-i spun cu puşca mea „Bună ziua”.

- Dick, ai gânduri prea pofticioase! Eu m-aş mulţumi chiar şi dacă unui iepuraş i-ar veni ideea de a se arăta. Atunci am... ai grijă! Aici e unul!

Cu o smucitură îşi strunise calul. Acesta se opri. Chiar în faţa celor doi, sărise dintre smocurile singuratice de iarbă, un iepure. Pitt duse repede puşca la umăr şi trase. Iepurele se dădu peste cap şi râmase întins. Glonţul îi străbătuse capul — o lovitură de maestru la o ochire atât de rapidă.

Iepurele texan are mărimea rudei sale germane; se găseşte în număr apreciabil şi are o carne gustoasă. Are urechi foarte lungi, care seamănă foarte mult cu cele ale unui măgar, din acest motiv i se zice şi iepure-măgar.

Pitt se îndreptă spre locul în care se afla iepurele. Îl ridică şi îşi continuă călăritul, spunând:

- Friptura e aici şi sper că vom găsi şi un curs de apă. Vezi că speranţele mele nu sunt chiar inutile. Ascultă! Asta n-a fost o împuşcătură?

- Ba da, a fost o împuşcătură. Chiar şi calul meu a auzit-o.

Gloaba trăgea aerul în nări şi urechile lungi i se mişcau atente. Cei doi vânători se îndreptară în şa şi priviră direcţia din care se auzise împuşcătura. Distanţa de la care se auzise era mai mare decât puteau cuprinde ei cu privirea. Se găseau într-un fel de căldare. Pitt însă arătă în sus, în aer, unde o mare pasăre de pradă se rotea în cerc.

- Un uliu, spuse el, nu-i aşa, Dick?

- Nu! E un vultur imperial, după cum se poate vedea după penajul colorat. Era la un leş. A

mâncat atât de mult, încât numai cu greu se mai poate menţine în zbor. Împuşcătura l-a deranjat de la masă.

- Ar trebui să vedem cine a tras. E foarte important ca în aceste zone să ştii pe cine ai în faţă. Prin apropierea deşertului se întâmplă lucruri ciudate. Cine nu se păzeşte, poate deveni o pradă uşoară pentru un astfel de vultur. Nu cred că ar fi unul din cele mai plăcute lucruri. Deci înainte, bătrâne Pitt!

Dădură pinteni cailor. După cum se ştie, catârii sunt fiinţe foarte îndărătnice. Un astfel de animal nu poate fi urnit nici în clipa când se cere cea mai mare grabă. Invers, când călăreţul doreşte să se oprească, animalul trece la un galop furibund. Catârul lui Pitt nu făcea excepţie de la această regulă. Abia îi dăduse lunganul pinteni, că el se şi opinti în cele patru picioare şi stătu nemişcat ca o capră de tăiat lemne. Omul îl îndemnă mai tare, dar efectul nu fu decât faptul că animalul băgă capul între picioarele din faţă şi zvârli din picioarele din spate ca să-l arunce pe Pitt din şa peste cap. Lunganul îşi cunoştea însă prietenul de mulţi ani atât de bine, încât nu se lăsă aruncat din şa.

- Aha, bătrân escroc! spuse râzând. Îţi scot eu toanele din cap.

Duse mâna la spate, prinse animalul de coadă şi trase puternic. Imediat catârul sări cu toate cele patru picioare în sus şi o porni în goană înainte. Dick abia reuşi să ţină pasul. Tragerea de coadă era mijlocul secret prin care îndărătnicia acestei fiinţe, atât de drăgălaşe de altfel, putea să fie înfrânta pe loc.

După ce cei doi călăreţi ieşiră din căldare, văzură spre uimirea lor o înălţime cu crăpături

ciudate, care se ridica la o distanţă de aproximativ şase mile şi pe care nu se aşteptaseră s-o vadă aici, în apropierea ţinutului Plains. Totodată văzură un grup de călăreţi care se apropia de un obiect aflat la pământ Grupul era atât de aproape, că nu le trebui nici un minut pentru a ajunge la el. Îşi opriră imediat animalele. Mai întâi trebuiau să afle dacă aceşti călăreţi, şase la număr, aveau o comportare duşmănoasă.

Fuseseră observaţi. Cercul făcut de cei şase se deschise, dar nu se putu constata vreo atitudine duşmănoasă.

- Ce părere ai? întrebă Dick. Mergem acolo?

- Da. Ne-au văzut şi, chiar dacă ar fi tâlhari de drumul mare, va trebui să ne batem. Este mai bine deci dacă ne apropiem din exterior de ei. Cu mare atenţie însă, pentru a nu ne lăsa înconjuraţi. Să fim pregătiţi să tragem.

- Ei, tâlhari de drumul mare nu par a fi. Arată ca nişte domni care au făcut o excursie de plăcere. Costumele lor se mai aflau acum o săptămână în magazinul unui croitor. Au arme destule asupra lor; dar sunt prea strălucitoare ca să fi fost prea folosite. Iar caii lor par a fi atât de proaspeţi şi bine hrăniţi, că înclin să cred că avem de-a face cu nişte vânători de duminică. Prefer o întâlnire cu astfel de novici, decât una cu oameni care au buzunare numai pentru a-şi însuşi bunul altora. Să ne apropiem de ei!

Nici nu mai aveau de ales, pentru că cei şase îşi puseseră în mişcare caii, îndreptându-se spre ei.

- Apropiaţi-vă, apropiaţi-vă! li se strigă. Aveţi ceva de văzut.

- Ce anume? întrebă Dick.

- Veniţi numai! Grăbiţi-vă!

Ajunseră unii lângă alţii. Dacă feţele celor şase erau serioase şi îngrijorate, ele îşi schimbară deodată înfăţişarea. Cei doisprezece ochi deveniră mari şi-i priveau foarte miraţi pe cei doi. Buzele lor începură să tresară şi în cele din urmă izbucniră într-un râs zgomotos, pe şase voci.

- Pe toţi dracii! strigă unul. Pe cine întâlnim? Doi sfinţi ciudaţi!

- Într-adevăr, într-adevăr! Minunat, grozav, râdeau şi strigau toţi deodată.

- Vă rog, domnilor, lăsaţi-vă priviţi cu atenţie! spuse purtătorul de cuvânt. Aşa ceva încă n-am avut ocazia să vedem.

Cei doi nu-şi arătaseră în nici un fel sentimentele până atunci. când însă vorbitorul se apropie de Pitt Lunganul, acesta îşi dădu catârul câţiva paşi înapoi şi întrebă:

- Nu vreţi să-mi spuneţi mai întâi, domnule, cum vă numiţi?

- De ce nu! Mă numesc Gibson.

- Mulţumesc! Deci, domnule Gibson, cu plăcere fac o favoare cuiva care mă roagă. Voi îndeplini voinţa dumneavoastră, dar mai întâi ţin să vă spun că puşca mea trage foarte repede.

Spuse acestea într-un ton atât de serios, încât râsetele încetară imediat. Gibson ripostă:

- Aveţi cumva de gând să vă luptaţi cu noi?

- Nici nu-mi trece prin gând! Luptaţi-vă între voi. Dacă v-aţi împroşcat cu noroi folosiţi mai mult săpun şi apă! Eu nu sunt fata în casă care trebuie să vă cureţe.

La auzul acestor vorbe Gibson puse mâna pe pistol şi ameninţă:

- Potoliţi-vă, domnule! Gloanţele mele nu

stau atât de înţepenite cum poate aveţi impresia.

- Ha! râse Pitt. Nu vă faceţi de râs. Ameninţarea dumneavoastră sună o copilărie.

- Aşa deci! Ne faceţi plăcerea să ne spuneţi numele dumneavoastră, aşa încât să ştim şi noi cu cine avem de-a face, cu ce fel de „eroi” mai bine zis!

- Eu mă numesc Kroners, iar tovarăşul meu Pfefferkorn.

- După nume, asta pare a fi neamţ, iar nemţii nu au nici o valoare în această ţară.

- E o părere pe care nu vreau să v-o răpesc, domnule. Nu sunt medic de nebuni. Hai, Dick!

Îşi puse catârul în mişcare, iar Rotofeiul îl urmă. Nici unul din ei nu mai credea de cuviinţă să mai arunce vreo privire bărbaţilor şi se îndreptară spre locul în care se opriseră aceştia.

Îi aştepta o privelişte îngrozitoare. Pământul era acoperit de urme de picioare şi de copite, ca şi cum acolo ar fi avut loc o luptă. Prin preajmă se afla şi un cal mort, fără hamuri şi şa; corpul îi era sfâşiat, resturi de intestine erau împrăştiate peste tot locul — fusese vulturul pe care Dick şi Pitt îl văzuseră mai înainte.

Dar nu această privelişte îi înspăimântă pe cei doi, ci faptul că în apropierea cadavrului calului se afla leşul unui om, al unui alb, a cărui piele de pe cap lipsea, iar faţa îi era brăzdată în lung şi în lat de tăieturi de cuţit, astfel încât devenise de nerecunoscut. Costumul său din lină, foarte tocit, arăta că era un om din vest. Un glonţ care îi pătrunsese direct în inimă, îi provocase moartea.

- Doamne Dumnezeule! Ce s-o fi întâmplat aici! exclamă Dick, sărind de pe cal şi oprindu-se

lângă mort.

Şi Pitt descăleca şi îngenunche.

- E mort de câteva ore, spuse el după ce pipăise mâna şi pieptul celui ucis. E deja rece, iar sângele nu mai circulă.

- Caută-l prin buzunare! Poate găseşti ceva, un obiect, care să ne arate cine poate fi.

Pitt se pregătea să caute exact în momentul în care cei şase călăreţi, care îi urmaseră încet, ajunseră la ei.

- Stai! strigă Gibson. Nu-i scotociţi prin buzunare. Nu vă las să prădaţi cadavrul!

Atât el, cât şi tovarăşii săi coborâră de pe cai şi se apropiară. Îl prinse pe Pitt de braţ şi îl ridică în picioare, ceea ce nu părea să-l deranjeze pe acesta. Cei doi vânători schimbară o privire de înţelegere între ei. Apoi Dick întrebă:

- Cum de v-a venit ideea ingenioasă că aveam de gând să prădăm mortul?

- Ei bine, l-aţi scotocit prin buzunare!

- N-ar putea avea aceasta şi un alt scop?

- În cazul vostru în nici un caz. La prima vedere îţi dai seama cu cine ai de-a face.

- Daţi dovadă de o perspicacitate impresionantă, domnule Gibson.

- Nu vă bateţi joc, pentru că altfel suntem nevoiţi să luăm alte măsuri! V-am prins în flagrant delict. Amicul dumitale avea mâinile în buzunarele mortului. E îndeajuns. Vă învârtiţi prin preajmă. Asta trezeşte suspiciune. Cine sunt ucigaşii? Fiţi atenţi, s-ar putea să vă coste pielea!

Pitt ridică batjocoritor din umeri, iar Dick răspunse:

- La dracu! Sunteţi un tip foarte al dracului! Vă purtaţi de parcă ar trebui să vă stimăm

ca pe cel mai de seamă cetăţean el Statelor Unite!

- Sunt jurist, răspunse Gibson scurt şi foarte mândru.

- Ah, jurist! Deci faceţi parte dintre oamenii învăţaţi, care au sarcina de a face slalom printre paragrafe? Tot respectul meu, sire!

Totodată scoase ironic şi supus pălăria din cap.

- Domnule, lăsaţi glumele! tună Gibson. Sunt într-adevăr jurist, şi ştiu foarte bine cum să impun respect. Aceşti stimaţi domni m-au ales ca şef al grupului nostru şi deci e valabil ceea ce hotărăsc eu!

- Bravo, bravo! încuviinţă degrabă Dick, Nu avem nimic împotrivă. Dacă sunteţi jurist, vă e foarte uşor să trataţi cazul aşa cum trebuie.

- Asta se-nţelege de la sine şi de aceea zic să nu vă îndepărtaţi înainte ca noi să fi cercetat totul amănunţit şi să fi luat deciziile care trebuie luate. Cazul vă poate aduce necazuri nedorite.

- Oh, nu ne facem nici o grijă. Suntem convinşi că perspicacităţii dumneavoastră îi va reuşi dezlegarea acestui mister.

Gibson preferă să nu răspundă la această nouă provocare, dar le zise însoţitorilor săi:

- Ţineţi cei doi cai, astfel încât ăştia doi să nu poată s-o şteargă călare!

Cei doi păreau să fie de acord cu decizia şi nu făcură nimic împotriva ei. Se părea că le făcea chiar plăcere să observe acţiunile acestor oameni neobişnuiţi cu vestul îndepărtat.

Găsirea unui cadavru scalpat nu e nici un motiv de plăcere. Vânătorul din preerie este însă obişnuit şi cu asemenea scene; priveliştea pe care o oferea un mort, căruia i s-a luat pielea de pe cap şi a cărui faţă era pur şi simplu pângărita, înspăimânta.

În plus mai era şi teama pentru siguranţa persoanei proprii. Erau convinşi că omul fusese ucis şi scalpat de către un indian şi, pentru că se presupunea că nici un indian singur nu se avânta atât de mult spre est, se credea că prin apropiere e o întreagă ceată. Trebuia să fie foarte atenţi.

Avocatul cercetă el însuşi buzunarele mortului. Erau goale. La fel era şi cingătoarea.

A fost prădat, spuse. E vorba de un omor şi de jaf şi e obligaţia noastră să descoperim ucigaşul. Urmele dovedesc că această crimă nu a fost făcută de un singur om. Au fost mai mulţi şi dacă stau şi mă gândesc, conştiinţa necurată îl mână pe ucigaş înapoi, la locul faptei, şi de aceea cred că nu trebuie să ne îndepărtăm prea mult pentru o pune mâna pe ucigaşi. Domnilor, sunteţi prizonierii mei şi ne veţi conduce până la următoarea aşezare, la „Helmers Home”. Acolo vom cerceta cazul cu toată asprimea. Luase o poziţie care urma să-i intimideze pe cei doi:

- Predaţi-vă armele! adăugă cu o voce poruncitoare.

- Cu plăcere, răspunse Dick. Aveţi aici puşca mea. Puneţi mâna pe ea!

Îndreptase armă asupra lui Gibson. Se auzi cum puşca fusese armată: Gibson sări speriat într-o parte şi strigă:

- Ticălosule! Vreţi să vă împotriviţi?

- Oh, nu, râse Dick. De împotrivire nici nu poate fi vorba. Vreau numai să vă rog să-mi luaţi cât mai uşor arma din mână; s-ar putea să se descarce şi atunci s-ar termina cu avocatura dumneavoastră. Deci puneţi cât mai uşor mâna!

- Mai aveţi şi poftă de batjocură? Omule, pot da ordin să fii legat fedeleş, de te vei screme de dureri!

- Îmi va face plăcere. E o plăcere să fii legat cu pricepere.

- Dacă nu ascultaţi, voi da ordin să fiţi împuşcaţi!

- Oho! Nu veţi face aşa ceva! Oricare se apropie la mai mult de trei paşi de noi va primi un glonte în cap. Şi asta imediat. Ce valoare au aici, la margineo deşertului, zece jurişti, faţă de un singur vânător iscusit şi de treabă al preeriei? Nu veţi avea şanse cu puştile voastre de vânătoare faţă de armele noastre; puteţi fi siguri de asta Nu avem nevoie de nici un jurist din est. Noi am învăţat legea preeriei şi ne pricepem să o aplicăm. Suntem oameni cinstiţi şi voi v-aţi înşelat în privinţa noastră. Nu vă lăsăm însă să ispăşiţi această greşeală. Perspicacitatea voastră de poliţişti ne-a făcut o mare plăcere. Din păcate, nu ştiţi ce înseamnă într-un astfel de caz o urmă neştearsă. Aţi lăsat caii voştri să bătătorească după plăcerea lor pământul. Acum este bineînţeles aproape imposibil să depistezi urma propriu-zisă. Vrem însă să încercăm totuşi să desluşim ceva. Să căutăm în împrejurimi. Pitt tu mergi spre dreapta. Eu voi merge spre stânga. Ne întâlnim în partea cealaltă.

Acest mod de a vorbi nu-şi greşi efectul. Nimeni nu spuse un cuvânt. Chiar şi Gibson tăcu. Bineînţeles că feţele le erau întunecate, dar, după ce vânătorii o luară în direcţiile menţionate, nimeni nu încercă să-i oprească.

Amândoi se îndepărtară descriind un semicerc mare şi cercetând cu atenţie solul. Centrul cercului se afla în locul în care se afla cadavrul. După se s-au întâlnit, îşi spuseră ce văzuseră. Apoi trecură la cercetarea calului, a mortului şi a pământului bătătorit. Grija cu care cercetau fiecare pietricică li

se părea ridicolă celorlalţi. În cele din urmă discutară din nou între ei, până când ajunseră, după cât se părea, la o părere comună. Dick îi spuse din nou avocatului:

- Domnule Gibson, acum putem lămuri. Faptul că leşul o fost scalpat, trebuia să vă ducă la concluzia că o fost ucis de glonţul unui indian. Noi am crezut imediat asta. Acum însă suntem convinşi. În cele din urmă şi-a primit răsplata. La început ne-a fost milă. Acum nu ne mai e. A fost un răufăcător, făcea parte dintr-o bandă de tâlhari, care se pare că îşi făcea de cap prin ţinut. Păziţi-vă de aceşti indivizi!

- Ceilalţi primiră vorbele lui Dick cu cea mai mare uimire.

- Cum? întrebă Gibson. Toate astea le-aţi aflat din urme?

- Oh, şi încă mult mai multe!

- Dar asta este imposibil!

- Asta o spuneţi dumneavoastră, deoarece sunteţi un novice. Urmele pot fi citite la fel de bine ca şi rândurile sau paginile unei cărţi. Bineînţeles că pentru asta trebuie să fi stat câţiva ani în vestul sălbatic. Omul nu a fost ucis în locul în care se află acum; Aţi observat că glonţul i-a străpuns corpul şi a ieşit din nou prin partea din spate?

- Da.

- Atunci veniţi, vă rog, până aici!

Ceilalţi îl urmară câţiva paşi, şi se opriră într-un loc în care nu se mai afla decât piatră golaşă. Arătă spre pământ, unde era o pată mare de sânge închegat.

- Ce vedeţi aici? întrebă el.

- Sânge, răspunse Gibson.

- Altceva nu mai vedeţi?

- Nu.

- Atunci nu aveţi ochi de adevărat criminalist, cu toate că aţi încercat să ne reţineţi pe noi doi;

- Uitaţi-vă la acest obiect mic! Ce credeţi că e?

Ridicase obiectul din pata de sânge. Era foarte mic, turtit aproape ca o monedă, şi, în ciuda sângelui cu care era acoperit, se putea vedea un luciu metalic aproape mat. Toţi îl priviră, iar Gibson zise:

- E un glonţ de plumb turtit.

- Da, şi anume acela care i-a curmat acestui om viaţa. A pătruns exact în inimă. Omul a murit pe loc. Este imposibil ca el să se mai fi târât până unde se află acum. A fost cărat de altul sau chiar de mai mulţi pe locul unde se află. Recunoaşteţi că e aşa?

- După cum ziceţi dumneavoastră, pare foarte adevărat.

- Priviţi la acest petec de pământ cu iarbă uscată. Ce puteţi vedea aici? .

- Iarba este culcată.

- De cine şi de ce?

- Cine poate şti asta?

- Noi o ştim. Aici a stat culcat un om şi pentru că nu se poate vedea nici cea mai mică urmă de sânge, putem crede că nu era rănit. Imediat lângă acest loc se poate vedea o dâră în pământul nisipos. În partea de sus e lată, iar în jos se îngustează. Cu ce oare a fost făcută dâra?

- Poate cu călcâiul unei cizme.

- Oh, nu! Vă voi arăta imediat că omul care era culcat aici nu purta cizme, ci mocasini. Dâra ar fi avut o cu totul altă formă dacă ar fi fost de la o cizmă. Ar fi avut forma unei căldări. Mai degrabă

pare să fi fost făcută cu patul unei puşti. Şi pentru că nu e uniformă, ci la început e adâncă, iar în capătul opus netedă, este sigur că nu a fost făcută încet, cu o mişcare lentă, ci foarte grăbit. Priviţi urma de aici, la capătul dârei! Ce e cu ea?

Abia după ce cercetase atent locul nisipos, Gibson răspunse:

- Se pare că cineva s-a răsucit pe călcâie.
- De data asta aveţi dreptate. Urma este însă atât de clară, încât nu era singurul lucru care se putea spune. Dacă priviţi cu atenţie locul, va trebui să spuneţi că nu poate fi vorba de călcâiul unei cizme, ci de o încălţăminte cu tocul tocit, de un mocasin. Şi vedeţi numai urma unui singur picior, nu şi a celuilalt, cu toate că pământul e foarte moale. Ce rezultă din asta?
- Nu ştiu.
- Graba de care ziceam mai devreme. Insul s-a trântit cu cea mai mare repezeală aşa încât celălalt picior se mai afla în aer. Nu putea lăsa nici o urmă în nisip. Dacă omul ar fi avut timp să se lungească aici, atunci ar fi trebuit să se vadă neapărat ambele picioare. Trebuie deci să presupunem cu toată certitudineo că exista un motiv să se arunce brusc la pământ. De ce oare? Avocatul se scarpină gânditor după ureche.
- Domnule, spuse, trebuie să recunosc că e imposibil să vă urmez atât de repede în concluziile şi presupunerile dumneavoastră.

Asta dovedeşte că sunteţi începător. În astfel de situaţii viaţa depinde de un singur minut. Nu e permis să stai pe gânduri şi să cântăreşti. Privirea trebuie să fie ageră, sigură şi foarte rapidă. Am să vă spun eu de ce. Priviţi în jurul dumneavoastră şi spuneţi-mi dacă mai vedeţi ceva neobişnuit prin

preajmă!

Cei şase priveau împrejur dar scuturau capetele.

- Atunci, continuă Dick, priviţi această plantă yucca! Trebuie să observaţi ceva la ea.

Planta de care vorbea era o *yucca gloriosa*, care într-un astfel de sol uscat şi nisipos rămăsese pipernicită. Era încă înflorită şi avea o floare albă, cu o uşoară nuanţă purpurie Mai multe frunze rigide, înguste, în formă de lance, de culoare albastru-verzuie, erau împrăştiate pe jos. Nu căzuseră singure, ci fuseseră smulse.

- A fost cineva aici şi şi-a făcut de lucru cu această plantă yucca, spuse Gibson cu glas înţelept.

- Aşa! Şi cine o fi fost acel cineva?

- Nu se ştie.

- Se poate şti şi trebuie să se ştie. Planta nu a fost atinsă de un om, ci a fost lovită de la depărtare de un glonte care i-a smuls frunzele şi apoi o străpuns trunchiul, lăsând această gaură. Nu o puteţi vedea ?

Abia acum observară şi ei. Dick continuă cu explicaţiile:

- Nici un om nu trage din plictiseală într-o plantă. Glonţul era pentru cel care s-a aruncat în spatele nostru la pământ. Dacă ne închipuim o linie dreaptă de la planta yucca până la locul unde se afla omul de care am vorbit şi o prelungim mai departe, atunci vom şti cu precizie din ce parte a venit glonţul. Deoarece glonţul a pătruns prin partea de jos a tulpinii gura armei din care venea se afla la o înălţime apreciabilă deasupra pământului. Puteţi să-mi spuneţi ce concluzii se pot trage?

Îl priveau încurcaţi. Nu răspunseră. Dick continuă:

- Cel care a tras, după toate probabilităţile nu stătea pe pământ, ci se afla în şa. După toate cele văzute, putem trage concluzia că un indian înarmat cu o puşcă stătea pe pământ în locul în care am cercetat urmele. Un călăreţ care se apropia din direcţia nord-est, o tras din mers în el. De aceea indianul, fără a fi atins de vreun glonte, s-a trântit imediat la pământ, pe burtă. Dar de ce a făcut asta? Există o singură explicaţie, şi anume că avea de gând să-l atragă pe cel ce ţintise; voia să-l facă să creadă că e mort. Călăreţul într-adevăr s-a apropiat...

- Din ce deduceţi asta? întrebă uimit Gibson.

- Vreau să vă arăt. Veniţi înapoi la locul în care se găseşte mortul!

Îi duse înapoi, trecând de mort, până într-un loc acoperit de tufişuri sărăcăcioase, unde se găseau porţiuni mici de nisip. Găsiră o urmă mai mare în nisip şi Dick întrebă de unde provine.

- Se pare că şi aici a stat cineva culcat, răspunse Gibson.

Aveţi dreptate, dar cine o fi fost?

- Doar nu cel mort, înainte de a muri?

- Nu, acela fusese atât de bine ochit în inimă, încât nu se mai putea mişca, l-a fost imposibil să se mai târâie până aici. Dacă ar fi fost el, ar fi trebuit să se găsească şi o pată de sânge aici.

- Atunci a fost indianul, care apoi s-a aruncat la pământ şi în partea cealaltă?

- Nici asta. Nu avea nici un motiv să-şi repete vicleana prefăcătorie. Am aflat că nu era deloc rănit, în timp ce acela care a stat aici a fost grav rănit. E vorbo de o a treia persoană.

- Dar, spuse Gibson cu cea mai mare uimire, nisipul e pentru dumneavoastră că o carte

deschisă. Eu n-aş putea citi nici măcar un singur rând!

- Şi tovarăşii lui Gibson erau foarte miraţi. Pitt spuse:

- Nu trebuie să deschizi pentru asta gura, ci ochii, domnilor. Toţi vânătorii vestiţi ai vestului îşi datorează faimă şi succesul, pa lângă viclenie, rezistenţă şi îndrăzneală, şi faptului că fiecare urmă de picior pe care o văd, şi care pentru ei este o scrisoare scrisă citeţ, indiferent dacă este lăsată dinadins sau nu, este răstălmăcită. Dar cine nu se pricepe la acest fel de scrisori, va pieri cât de curând de un glonte sau va fi înjunghiat şi va putrezi, dacă nu este posibil să i se ridice un monument. Prietenul meu a spus că aici nu e nici o baltă de sânge şi a avut dreptate. Nu e vorba de o băltoacă de sânge, ci de mici pete. Aceste locuri mici, întunecate, din nisip se datorează sângelui, picăturilor de sânge. Cel care se afla aici, era deci rănit destul de grav, deoarece după urme se poate vedea că se încovoia de durere. Priviţi cu atenţie tufele de alături şi nisipul care se află sub crengile joase! De durere sărmanul a smuls crengile şi şi-a înfipt degetele în pământ. Aţi putea să-mi spuneţi cumva în ce parte a corpului a fost rănit?

- Pentru a putea spune asta, ar trebui să fii atoateştiutor.

- Oh, nu! O rană la cap sau la trup sângerează mai puternic decât aceea de care vorbim. A fost rănit în abdomen şi asta explică şi chinurile suportate. Acum priviţi cât de bătătorit e pământul şi cum crengile sunt desfăcute până în locul în care se afla indianul culcat, iar indianul nu era rănit! Şi priviţi la obiectul acesta neînsemnat, care se află aici, pe pământ, şi pe care nici nu l-aţi

băgat în seamă! Ce o fi de fapt?

Ridicase de pe pământ o bucăţică de piele. Iniţial fusese tăbăcită şi avea o culoare deschisă, dar cu timpul căpătase o culoare mai întunecată şi fusese tăiată în dungi lungi şi foarte subţiri. Cei şase priveau cu atenţie dar nu pricepeau nimic.

- Asta este, explică Pitt, o parte smulsă din cusătura cu franjuri a unor pantaloni, lucrătură indiană. Cel care era întins aici, era deci şi el indian. Pantalonii au fost tăbăciţi cu creier de cerb. De durere omul şi-a înfipt degetele în pantaloni şi a smuls această mică bucată. O împuşcătură în abdomen nu e în nici un caz o plăcere. Chiar dacă glonţul se opreşte în intestine, te încovoi ca un vierme. M-ar mira dacă acest indian nu a ajuns între timp în ţinuturile veşnice ale vânătorii. El nu putea continua călătoria călare, era imposibil, mai ales dacă trebuiau să călărească doi pe un cal!

- A plecat călare? întrebă Gibson. Şi au fost doi pe un singur cal?

- Sigur, domnule. Aşa a fost. Veniţi puţin în direcţia din care s-au apropiat aceşti oameni!

Părăsi locul şi se îndreptă în direcţia nord-est. Ceilalţi îl urmau curioşi să vadă asupra cărui lucru le mai putea atrage atenţia. Merse până la linia cercului pe care îl descrisese anterior. Acolo se opri şi spuse:

- Domnilor, în momentul de faţă asistaţi la un aşa-numit curs de citire a urmelor. Trebuie însă să mă grăbesc, deoarece în faţa noastră e o bandă foarte periculoasă de tâlhari şi ucigaşi şi totodată trebuie să salvăm unul sau doi indieni, urmăriţi de această bandă. Să fiu cât mai scurt. Prin locul acesta au trecut cei doi indieni despre care vorbeam, cel rănit şi cel teafăr. Primul n-a fost rănit în locul în

care am găsit urma, unde era culcat, ci o avea deja aici. Deduc din asta că indienii ţineau caii unul lângă altul, cap la cap, după cum se poate vedea din urme. Au călătorit laolaltă, iar cel teafăr ţinea hăţurile celuilalt. Deci cel rănit avea nevoie de mâini pentru a se ţine de rană sau de şa, pentru că era ostenit.

Merse câţiva paşi înapoi, iar apoi zise, arătând spre pământ:

Că e într-adevăr vorba de indieni, se poate vedea după urmele lăsate de copitele cailor. Se poate vedea că aceştia nu erau potcoviţi. Aici se poate vedea că cel care îl purta pe călăreţul rănit a făcut un salt mare. În locul ăsta s-a tras asupra lui lateral din spate. Glonţul i-a pătruns în piept. A mai putut parcurge o scurtă distanţă, iar apoi s-a prăbuşit mort în locul în care zace şi acum. Indianul rănit a fost aruncat din şa şi a căzut în tufişuri, în locul pe care deja l-am cercetat.

Se duse spre partea dreaptă, arătă din nou spre pământ şi continuă să explice:

- Aici este urma unui singur călăreţ, a celui care a tras în indianul rănit şi asupra calului acestuia. Calul lui era potcovit. Deci era un alb. Trăsese în calul indianului înainte de a ajunge aici, aş putea să vă dovedesc asta dacă aş avea timp. Dar exact din acest Ioc, unde ne găsim acum, a tras şi în indianul teafăr...

- Nu puteţi afirma aceasta cu atâta siguranţă! interveni Gibson.

- Oh, aş putea să şi jur că aşa a fost! Priviţi înainte şi veţi vedea că locul unde ne găsim acum se află în linie dreaptă cu locul pe care s-a aruncat la pământ indianul şi unde e planta yucca, în care a pătruns glonţul. Nu există în acest sens nici un dubiu. Dar mai departe! La opt sau zece paşi de aici

se poate vedea o urmă care vine încoace. Pe aici au trecut cinci albi, care s-au oprit în locul care acum e atât de bătătorit. Vă rog acum să mă urmaţi. Ne vom întoarce. Imediat vom fi gata.

Nu îi conduse înapoi doar până la locul respectiv, ci o bucată mai departe. Acolo le atrase atenţia asupra a trei urme. Una din acestea ducea lateral. Despre ea, Pitt zise:

- E urma unui singur cal, al unui alb. Copitele au lăsat urme adânci. Calul venea în galop. Devenise nărăvaş şi a luat-o la goană. Dacă am merge pe urmă sa, cu siguranţă l-am găsi cu şaua goală şi ronţăind liniştit o buruiană. Aici. În stânga, vedeţi a doua urmă. Este o urmă uniformă, făcută fără grabă, de un cal fără potcoave. În ciuda pasului lent, e mai adâncă decât cea lăsată în urmă de caii indienilor. Se pare că avea de cărat o sarcină grea. Indianul teafăr era în şa, iar în faţa să îl ţinea pe cel rănit. Acum, exact lângă această urmă, se văd cele ale albilor. Urmăreau această urmă cu grijă, să n-o distrugă. Acum am terminat. Trageţi concluziile la ce aţi auzit şi spuneţi-mi în ce mod s-a desfăşurat întâmplarea din acest loc!

- Asta spuneţi-ne mai bine dumneavoastră, zise Gibson cu modestie.

- Ei bine, spuse Pitt, am fost suficient de explicit. Noi vă putem spune următoarele: şase albi, venind din direcţia nord-est, s-au întâlnit în acest loc cu doi indieni şi au început să se certe. Unul din indieni a fost împuşcat în burtă, apoi amândoi au încercat să scape, iar albii i-au urmărit, Caii indienilor însă erau mai buni decât ai albilor şi au câştigat un avans considerabil. Uitaţi-vă la calul care zace acolo! E de cea mai bună rasă mexicană şi probabil provine din părinţi de origine andaluză

curată. Totemul, semnul posesorului său, e aplicat prin tăieturi aici, în partea stângă a gâtului. Indianul rănit nu e un războinic obişnuit, pentru că numai căpeteniile şi oamenii de seamă din sfatul războinicilor au dreptul de a se folosi de un totem. Numai un singur animal al albilor a fost în stare să ţină piept celor doi cai indieni şi să le rămână aproape. Acest alb a continuat urmărirea cu furie. El şi-a permis să-i lase atât de mult în urmă pe tovarăşii săi, pentru că indienii nu au putut face nimic împotriva sa, deoarece cel teafăr trebuia să-l sprijine pe cel rănit. Cei doi puteau să-şi găsească salvarea numai prin fugă. Dacă eu m-aş fi găsit în locul celui teafăr, aş fi sărit din şa şi l-aş fi aşteptat pe alb în picioare, pentru a-l doborî din şa cu un glonte. Faptul se datorează probabil altei cauze, pe care n-o ştiu, dar bănuiesc că cel teafăr era destul de tânăr şi deci n-avea încă suficientă experienţă. Grija pentru celălalt l-a derutat. Dar viclean şi curajos a fost totuşi, după cum o veţi vedea imediat. Albul avea o puşcă încărcată, cu două ţevi şi se apropie de cei urmăriţi atât de mult, încât a tras un glonte în coapsa calului în locul pe care vi l-am semnalat. Acesta a făcut un salt, a mai reuşit să parcurgă o distanţă, s-a prăbuşit şi şi-a aruncat călăreţul rănit în tufişuri, unde acesta din urmă a rămas culcat. Albul a tras după el, dar calul se afla încă în plină fugă, nu a putut ochi sigur, iar glonţul a nimerit acea plantă yucca, în loc să-l nimerească pe indian. Acesta ar fi putut îndrepta armă asupra duşmanului, dar era agitat, tremura de nervi, grijă şi oboseală. Era vorba de viaţa sa, care depindea de siguranţa împuşcăturii. De aceea nu trase, se prefăcu că ar fi fost atins şi se aruncă la pământ, păstrând totuşi arma, pe care o ţinea strâns în mină. Atunci a lăsat urma pe care am

văzut-o şi noi în nisip. Acum îl aştepta pe alb pentru a-l doborî de la cea mai mică apropiere. Albul sărise din şa, se grăbi mai întâi să ajungă la cel rănit, care se afla la pământ şi care bineînţeles se prefăcea a fi mort. Apoi se îndreptă spre celălalt indian. Acesta dintr-o dată, iute ca fulgerul, se sculă, îl doborî la pământ şi îi trase un glonţ în inimă. Ţinuse gura armei atât de aproape de piept, încât lâna îmbrăcămintei a fost arsă, iar glonţul a ieşit prin spate, turtindu-se de piatră. Datorită acestei împuşcături, calul albului se sperie şi fugi spre dreapta. Indianul târî mortul până la tovarăşul său rănit, pentru a-i face o bucurie, arătându-i duşmanul omorât. Acolo îi luă scalpul. Totodată, observă apropierea celorlalţi cinci oameni. Nu putu zăbovi mai mult, de aceea ridică repede rănitul, îl urcă pe cal, încalecă şi el şi plecă. După ce cei cinci l-au găsit pe camaradul lor ucis, s-au oprit, au descălecat şi au început să discute. Poate că prin împrejurimi, probabil la „Helmers Home”, există oameni care îl cunosc. Dacă este găsit şi recunoscut, probabil prezenţa lor ar fi fost deconspirată. Ceea ce nu ar fi fost bine. De aceea ideea de a desfigura faţa tovarăşului lor cu tăieturi de cuţit. Aţi putut vedea în ce mod ruşinos au făcut acest lucru, domnilor. Înainte de asta însă, i-au luat tot ce au găsit asupra lui. Chiar şi calului i-au luat hăţurile şi şaua. Ştiţi că harnaşamentul care aparţine unui războinic de seamă reprezintă o pradă foarte valoroasă. Apoi au părăsit locul şi s-au călăuzit după urma lăsată de indieni, călărind mereu pe lângă ea, după cum am putut vedea. Exista posibilitatea ca în ciuda faptului că trăpaşii lor erau mai lenţi, să-i ajungă din urmă pe indieni, deoarece calul acestora trebuia să care o sarcină dublă. Când aţi ajuns aici domnule Gibson,

un vultur deja se înfrupta din cadavrul calului. L-aţi izgonit prin împuşcătura dumneavoastră pe care am auzit-o şi care ne-a atras şi pe noi aici.

- Se pare că într-adevăr lucrurile s-au petrecut aşa după cum le-aţi descris, îşi dădu cu părerea Gibson. Presupun însă că aveţi un ochi bun şi un cap la fel de bun.

În ceea ce-mi priveşte capul, trebuie să mă mulţumesc cu el, deoarece nu-l pot înlocui cu altul mai bun. Aş dori să vă întreb acum ce aveţi de gând să faceţi în continuare.

- Nimic. Nu ne mai priveşte deloc. E vorba doar de indieni.

- Doar de indieni? întrebă Dick. Numai? Indienii nu sunt şi ei oameni?

- Faptul că sunt oameni nu-l contest, dar sunt atât de înapoiaţi faţă de noi, încât ar fi o jignire să fim comparaţi cu ei.

Dick răspunse cu o voce în care se putea desluşi amabilitate forţată:

- Dacă aşa stau lucrurile, domnule, atunci bineînţeles nici prin gând nu ne trece să vă jignim, pentru că nu ne permitem să facem o comparaţie între ei şi noi. Aceşti doi indieni s-au comportat ca nişte eroi. Cel puţin unul din ei despre care credem că e cel tânăr. Nici nu e posibil să compari nişte oameni atât de necunoscători ca voi, eu ei. Să nu îndrăzniţi cumva să aveţi pretenţia de a vă socoti oameni mai buni ca ei! Albii au pătruns în această ţară pentru a-i izgoni pe posesorii ei de drept, indienii. S-au scurs râuri de sânge şi băutură pentru această crimă rasială. Violenţa, viclenia, înşelăciunea şi călcarea cuvântului dat au lucrat continuu pentru a nimici cetele care populau preeriile. Sunt goniţi din loc în loc, din teritoriu în

teritoriu. Abia li s-a atribuit o nouă zonă, unde ar urma să trăiască în linişte şi pace, că este găsit un motiv pentru a-i izgoni din nou. Li se vând tărâţe drept făină, praf de cărbune drept pulbere, puşti pentru copii drept arme pentru ucis urşi. Dacă nu le convin aceste lucruri, sunt declaraţi răzvrătiţi şi împuşcaţi în masă. Dacă se împacă cu soarta lor, sunt declaraţi tâmpiţi şi decăzuţi. Dacă îşi apără pielea, sunt declaraţi hoţi şi ucigaşi care trebuie exterminaţi fără milă. Se întâmpla ca între animale sălbatice: unul îl mănâncă pe celălalt, iar cel mai puternic afirmă: „Eu am dreptate!” Eu vă spun, domnilor, că printre aceşti urmăriţi şi dispreţuiţi am cunoscut bărbaţi care valorează de zece ori mai mult decât voi cei şase şi încă alte sute de duzini adăugate.

Cu aceste cuvinte îşi dăduse frâu liber mâniei. Gibson răspunse însă încăpăţânat:

- Noi nu v-am cerut părerea: Suntem bărbaţi liberi, independenţi. Ştim foarte bine ce trebuie făcut.

- Nu mi se pare nici pe departe că ar fi aşa! De exemplu, susţineţi că nu este necesar să vă mai ocupaţi de ceea ce s-a petrecut aici. Dacă gândiţi în acest fel, atunci foarte curând puteţi privi cum creşte iarba de dedesubt.

- Oho! Sunteţi cumva de părere că ar trebui să ne temem de anumiţi oameni? Am ajuns de la New Orleans până aici şi cred că vom ajunge şi mai departe.

- De la New Orleans până aici? râse Dick. Asta trebuie să fie o performanţă? Vă pot spune eu că primejdia abia de aici încolo începe. Ne găsim la graniţă, unde fel de fel de inşi se ocupă cu lucruri ciudate. Aceştia se îngrijesc mai mult în primul rând

de avutul altuia decât de viaţa lui. Ce să mai vorbim! Dincolo de deşertul Llano Estacado începe teritoriul comanşilor şi apaşilor. Cine îndrăzneşte să pătrundă în acest teritoriu fără precauţie, poate fi zdrobit cu uşurinţă ca între două pietre de moară. În acest loc s-au ciocnit războinici ai pieilor-roşii cu tâlhari albi. Dacă nu-i luăm în considerare pe cei albi, trebuie să ne întrebăm ce au căutat indienii pe aici. Dacă doi indieni au curajul să pătrundă atât de departe în acest ţinut, atunci din zece cazuri se impune în nouă dintre ele că ar fi iscoade care cercetează ţinutul pentru o viitoare luptă. Acest fapt mi se pare mult mai important decât vi se pare dumneavoastră. Nu cunosc nici scopul şi nici ţinta călătoriei dumneavoastră, însă noi avem de gând să traversăm deşertul. Într-o astfel de situaţie e foarte important să deschizi bine ochii. Se poate întâmpla, în caz contrar, să te culci seara viu şi nevătămat şi dimineaţa să te trezeşti mort şi să fugi acasă sub formă de cadavru.

- În ce priveşte drumul nostru, vrem să traversăm deşertul, iar apoi să ne îndreptăm spre Arizona.

- N-aţi fost încă niciodată dincolo?

- Nu.

- Ascultaţi, nu mi-o luaţi în nume de rău, dar asta e o neatenţie fără margini din partea voastră. Credeţi că deşertul este un ţinut plăcut şi frumos în care poţi trece în paşi de dans?

- Oh, nu, chiar atât de proşti nu suntem nici noi. Cunoaştem foarte bine primejdiile care ne aşteaptă, am auzit şi citit despre acestea.

- Aşa deci, hm, hm! Aţi auzit şi citit! Asta este ca şi cum cineva ar fi auzit şi citit cât de toxic este arsenicul, iar apoi ar înghiţi o cantitate mare

crezând că nu i se poate întâmpla nimic. Nu v-a venit cel puţin ideea de a vă angaja o călăuză, care cunoaşte ţinutul şi primejdiile sale?

Dick se gândea la binele străinilor. Cu toate acestea, Gibson strigă foarte furios.

- Vă rog foarte mult să nu ne mai dădăciţi. Suntem bărbaţi, înţelegeţi! De altfel, avem o călăuză.

- Aşa deci! Unde este?

- A luat-o înainte.

- Este un mod foarte curios de a conduce pe cineva. Unde vă aşteaptă omul?

- La „Helmers Home”.

- Aşa! Dacă astfel stau lucrurile, fie. Veţi găsi foarte uşor „Helmers Home”. Iar dacă vă convine, puteţi să vă alăturaţi nouă, deoarece şi noi avem de gând să ajungem acolo. Putem să ştim şi noi, cumva, cine este acel ghid?

- E un om foarte vestit în vestul sălbatic, după cum ni s-a spus. El a traversat de multe ori deşertul. Nu ne-a spus numele său adevărat. De obicei i se spune numai Juggle-Fred.

- Doamne, dumnezeule, Juggle-Fred, chiar el! exclamă bucuros Dick. E un tip foarte destoinic, vă puteţi bizui pe el. Mă bucur foarte tare că-l voi reîntâlni. Vom face distanţa împreună, deoarece şi noi avem de gând să mergem în Arizona.

- Şi voi? De ce? Din cauza diamantelor care se găsesc acolo?

- Poate, spuse Dick reţinut.

- Atunci nu ne potrivim unii cu alţii, deoarece şi noi vrem să traversăm din acelaşi motiv. Sunteţi deci concurenţii noştri.

Spuse acestea cu o voce foarte sigură şi se uită la cei doi vânători cu ochi duşmănoşi. Dick izbucni într-un râs zgomotos şi exclamă:

- Asta-i nostim! Sunteţi cumva geloşi pe noi? Asta e o nouă dovadă cât de ageamii sunteţi în ce priveşte vestul sălbatic. Credeţi cumva că diamantele zac pur şi simplu pe pământ, că nu ai nimic altceva de făcut decât să le culegi de pe jos? Şi căutătorii de aur trebuie să se asocieze dacă vor să obţină rezultate bune şi băieţii care caută diamante au neapărată nevoie de asociere. Unul singur este sortit pieirii.

- Suntem deja şase şi avem suficienţi bani asupra noastră pentru a nu fi sortiţi pieirii.

- Auziţi, asta să n-o mai spuneţi nimănui! Noi suntem oameni cinstiţi de care nu trebuie să vă temeţi. Alţii însă ar avea grijă să nu-i duceţi prea departe cu voi. Dacă nu vreţi să mergeţi cu noi. ne este complet indiferent. Noi însă v-am propus să vă conducem cel puţin până la „Helmers Home. Azi nu mai puteţi ajunge acolo şi deci trebuie să înnoptaţi sub cerul liber. În acest caz e avantajos să ai prin preajmă oameni care se descurcă în vestul sălbatic.

- Când intenţionaţi să o luaţi din loc?

- Bineînţeles că imediat. Dar acum faceţi cum credeţi!

Se îndreptă încet spre gloaba sa şi încalecă. Pitt procedă la fel; o luaseră încet din loc, după urmele care duceau spre vest. Ceilalţi râmaseră un scurt timp împreună, pentru a hotărî ce să facă, iar apoi îi urmară pe cei doi. După ce i-au ajuns din urmă, Pitt se întoarse şi întrebă:

- Ce aţi hotărât?

- Mergem până la „Helmers Home” împreună cu voi, dar numai până acolo.

- Bravo, frumos din partea voastră.

Se întoarse şi din acel moment cei doi vânători se comportară ca şi cum n-ar fi avut pe nimeni în

urma lor. Lăsară animalele lor să păşească mai repede, luând totodată o poziţie foarte originală în şa. Atârnau, fiind mult aplecaţi în faţă, parând somnoroşi şi dând impresia că nu ştiu nici să călărească. Ceilalţi, din urmă, îşi dădeau silinţa să ia o poziţie cât mai corectă, ca şi cum ar fi avut de călărit nişte căi de şcoală.

- Priviţi la cei doi! spuse Gibson însoţitorilor săi. Nu sunt în stare să călărească. Asta se poate vedea clar. Şi mai au şi pretenţia de a fi consideraţi oameni ai vestului sălbatic. Nu-mi vine să cred.

- Nici mie, fu de părere altul. Cine are o astfel de poziţie în şa. nu poate să mă convingă asupra faptului că ar cunoaşte vestul sălbatic. Povestea cu cititul urmelor, pe care ne-au demonstrat-o a fost o simplă înşelătorie. Priviţi numai la îmbrăcămintea lor! Să le acorzi unor astfel de indivizi încredere?

- Nici nu poate fi vorba! Şi să-i mai şi luăm cu noi în Arizona! Şi că am mai fi şi proşti pe deasupra! Individul aproape explodase după ce i-am relatat de banii noştri Se prefăcea că ar fi teribil de cinstit, pentru singurul motiv că ei sunt doi, iar noi şase. În orice caz, trebuie să fim foarte atenţi la culcare, să n-o şteargă cu banii şi să ne omoare. Întreaga lor comportare pare să arate că nu se dau în lături de la nimic. Nimic nu le impune respect.

Între timp înălţimile se apropiaseră mult. Solul devenise stâncos, iar Dick şi Pitt se aplecau tot mai mult, deoarece urma nu se mai putea recunoaşte cu uşurinţă. Deodată, primul îşi opri calul şi arătă cu mâna în faţă, spunând:

- Priveşte, bătrâne Pitt! Ce fel de fiinţe or fi stând acolo?

Pitt privi cu atenţie punctul arătat Apoi răspunse:

- Mi-e clar. E vorba de cinci cai şi de un om.

- Da, da, cinci cai. Pe lângă cai ar trebui să existe şi cei cinci călăreţi. Deoarece se poate vedea doar unul, tare aş vrea să ştiu unde se află ceilalţi patru.

- E de presupus că nu se găsesc prea departe. Dacă vom continua drumul încă o bucată, poate că-i vom zări. Acum distanţa este încă prea mare pentru a vedea şi a recunoaşte cu siguranţă un om. Să mergem înainte.

Dând pinteni calului, mai adăugă:

- Probabil sunt albii din grupul din care unul o fost împuşcat. Acum am impresia că văd şi ceva umblând pe pământ. Par a fi oameni. Priveşte şi tu la acele puncte care se mişcă!

Ceea ce el numise puncte, erau patru bărbaţi, care se aflau la distanţe egale între ei, formând o linie dreaptă şi deplasându-se în aceeaşi direcţie.

- Sunt cei patru, stăpânii cailor, îşi dădu cu părerea Dick, Se află pe sol stâncos şi caută urma lăsată de cei doi indieni. După avansul pe care-l au faţă de noi, se pare că sunt ocupaţi cu această îndeletnicire de mai multă vreme. E sigur că nu se prea pricep să citească urmele. Acum ne-au descoperit. Vezi cum aleargă la caii lor?

- Şi ce zici să facem?

- Hm! Că sunt nişte ticăloşi e sigur. Pentru a fi în siguranţă, ar fi bine să le privim atent mâinile. Dar nu mi se pare cu cap să ne interesăm prea mult de treaba lor. E mai bine să nu le dăm de înţeles ce credem despre ei. Atâta timp cât nu ne duşmănesc pe faţă, vom fi şi noi paşnici. Înainte deci! Ne

aşteaptă.

Chiar şi cei şase căutători de diamante îi văzură acum pe cei adunaţi în grup, lângă cai. De aceea se apropiară mult de cei doi vânători. Împreună cu cei doi se părea că se simt totuşi mai siguri decât singuri. Cei cinci străini stăteau lângă cai şi ţineau puştile pregătite în mâini. Unul dintre ei se adresă celor ce se apropiau, şi care ajunseseră la o distanţă de aproximativ şaizeci de paşi, cu o voce poruncitoare:

- Stai, dacă nu tragem!

Dick şi Pitt continuau totuşi să se apropie; cei şase se opriseră cuminţi şi ascultători.

- Stai, am spus! repetă individul. Încă un pas şi vă întâmpinăm cu gloanţele noastre!

- Prostii! râse Dick. Doar nu vă e teamă de doi oameni paşnici. Păstraţi-vă gloanţele! Şi în ţevile noastre sunt câteva.

Cei cinci n-au tras, poate pentru că nu-şi făceau griji şi voiau doar să impresioneze cu ameninţarea lor, dar poate şi pentru că atitudinea calmă, sigură a celor doi vânători făcuse impresie asupra lor. Îi lăsară pe cei doi să se apropie, dar nu renunţară la ameninţarea cu armele.

Cel care rostise cuvintele era mic dar avea umeri laţi. Partea de jos a feţei îi era acoperită de o barbă neagră, deasă, încât nu i se puteau vedea nici buzele: Se părea că are buză de iepure. După ce vânătorii opriră în faţa sa, li se adresă furios:

- Nu ştiţi care este regula şi obiceiul în vestul sălbatic? Cine este întrebat, acela trebuie să răspundă, aţi înţeles! Că mai sunteţi în viaţă e numai pentru că am fost blânzi.

- Nu mai exagera, omule! răspunse Dick. Cui îi datoraţi faptul că mai trăiţi? Şi noi avem arme!

- Mii de trăsnete! Ne ameninţaţi? De la o sută de paşi ochim capul unei muşte şi îl retezăm de pe corp Şi puteţi să ne credeţi! Ce intenţii vă aduc prin aceste locuri?

- Puteţi ghici şi singuri! Vrem să urmărim următoarea eclipsă de soare care în locurile astea se poate vedea cel mai bine.

Bărbosul nu ştiu ce să răspundă la aceste cuvinte spuse cu o voce foarte serioasă. Făcu o faţă nedumerită şi întrebă:

- Când se va întâmpla asta?

- În seara asta, la orele douăsprezece, cinci minute şi unsprezece secunde. Vă spun eu, o eclipsă de soare la miezul nopţii e ceva măreţ!

- Omule, îţi baţi joc de noi? se înfierbântă celălalt. Fiţi atenţi!

- Precis suntem, râse cel scund. Pitt Lunganul şi Dick Rotofeiul sunt cunoscuţi ca nişte oameni foarte prevăzători în vestul sălbatic!

Mii de draci! exclamă bărbosul. Am auzit multe despre voi. Pitt şi Dick trebuie să fie nişte băieţi foarte nostimi, întotdeauna mi-am dorit să-i întâlnesc. Sper să ne faceţi plăcerea de a da o reprezentaţie comică azi, la faţa locului. Plătim bine, cinci cenţi pentru om şi un cent pentru cal.

- Asta merită discutat! La o astfel de încasare nu ne aşteptam. Dar noi dăm reprezentaţiile numai când este eclipsă de soare. Deci mai aveţi de aşteptat până la miezul nopţii. Dacă nu aveţi răbdare până atunci, puteţi face câteva tumbe! Putem să ştim şi noi care vă sunt numele date de părinţii voştri cinstiţi?

Aceste cuvinte fură rostite cu o amabilitate atât de mare, că bărbosul răspunse cu mai puţină răutate:

- Mă numesc Stewart. Numele tovarăşilor mei nu contează. De unde veniţi?

- Din ţinutul care se află în spatele nostru.

- Şi unde vreţi să mergeţi?

- În ţinutul care se află în faţa noastră;

- Aşa! Că bine zici! După câte se pare, doriţi să ajungeţi la „Helmers Home”?

- Da, deoarece nu vine spre noi, trebuie să mergem noi acolo. Vreţi să ne însoţiţi?

- Mulţumesc foarte mult! Avem alte treburi. Aţi văzut urma care duce în linie dreaptă şi se află sub nasul vostru?

- Ce ne priveşte pe noi această urmă! Ea a fost făcută de oameni care au mers călare spre „Helmers Home”. Vom găsi acest loc şi fără a merge după urme.

- Aţi trecut pe lângă cadavrul care se află acolo, în spate?

- Da.

- Ce părere aveţi?

- Că este mort. Iar ce este mort nu ne poate musca.

Stewart aruncă o privire lungă, cercetătoare asupra celor doi vânători. Părea să n-aibă încredere în această indiferenţă. Dar pentru că nu putuse observa nici o urmă de neîncredere pe feţele lor deschise, cinstite, spuse:

- Şi noi am văzut bărbatul şi calul său. Ar fi fost păcat să laşi harnaşamentul şi şaua calului să putrezească. De aceea le-am luat cu noi.

- Dacă am fi fost înaintea voastră acolo, am fi procedat la fel.

- Foarte bine. Am urmat apoi urmă lăsată de cal; cu toate că ea nu se îndrepta în direcţia în care mergeam noi. Aici am pierdut-o şi până una alta

ne-am chinuit degeaba s-o găsim din nou. Imediat va fi noapte, ne-am hotărât să renunţăm la căutări şi să ne reluăm drumul iniţial.

- Şi unde urmează să vă duceţi?

- Vrem să trecem prin Llano Estacado până la El Paso, iar apoi în continuare până în Arizona.

- Mergeţi şi voi după diamante?

- Oh, nu. Nu ne lăsăm păcăliţi de această febră. Suntem fermieri modeşti şi cinstiţi şi avem rude care şi-au dat silinţa să găsească terenuri bune pentru noi dincolo. Pământurile urmează să le cultivăm. În ce priveşte pietrele preţioase, îi lăsăm pe alţii să le caute. O fermă aduce un venit mai sigur, cu toate că munca ia mai mult timp.

- Fiecăruia după plăcere! Pentru că sunteţi doar fermieri, nu mă miră că aţi pierdut urma şi n-o mai regăsiţi. Un cercetaş iscusit n-ar avea prea mult de căutat.

- Sunteţi cunoscuţi ca iscoade. Căutaţi şi voi. Sunt foarte curios dacă veţi reuşi să o găsiţi.

Spusese aceasta pe un ton batjocoritor, însă Dick răspunse calm:

- Ar fi foarte uşor pentru noi, cu toate că această problemă nu ne priveşte deloc. Dar veţi primi dovada că vom găsi numai ce căutăm.

Descălecase. Pitt îl urmă. Amândoi începură să cerceteze zona într-un cerc foarte mare. Un fluierat încet chemase caii în urma lor şi aceştia îşi urmau stăpânii ca nişte câini.

Căutătorii de diamante se apropiaseră după primul schimb de cuvinte şi ascultaseră în tăcere discuţia. Acum, după ce cei doi vânători se îndepărtară, Stewart întrebă:

- Aţi venit cu aceşti doi vagabonzi hoinari,

dar se pare că nu aveţi nimic comun cu ei. Vreţi să ne spuneţi şi nouă cum s-a întâmplat?

- Cu plăcere, răspunse Gibson. Ne-am întâlnit cu ei la cadavru, dar felul cum s-au purtat ne-a făcut să nu ne împrietenim.

- Aţi procedat foarte bine. Cei doi nu au un renume prea bun. Mă feresc să le spun acest lucru în faţă. Am fost avertizaţi în privinţa lor. Se pare că ei sunt codoşii bandelor de tâlhari care-i atacă pe călători în deşert. Nu a trecut mult de când au fost ucise şi prădate patru familii şi asta chiar prin împrejurimi. Faptul că indivizii ăştia doi se află prin zonă dovedeşte că şi ei au participat la crime şi că acum sunt în căutarea unor noi victime. Dar pe noi nu vor pune mâna!

- Mi-am închipuit! Din prima clipă când i-am văzut, n-am avut încredere în ei. Au încercat să ne ademenească să călătorim cu ei.

- Încotro?

- La „Helmers Home”, iar după aceea prin deşert până în Arizona.

- Să nu faceţi aşa ceva, domnule! N-aţi reuşi să treceţi deşertul. Mergeţi în Arizona să căutaţi diamante?

- Aveam de gând să cumpărăm câteva, nu să căutăm.

Stewart aruncase o privire rapidă, semnificativă tovarăşilor săi, iar apoi continuă cu o voce indiferentă:

- Nu veţi putea face mari afaceri, domnule. Un cumpărător de diamante trebuie să aibă o sumă mare, foarte mare de bani.

- Bineînţeles că avem aşa ceva.

- Legătura între Arizona şi Frisco este foarte nesigură. Bineînţeles că presupun că vi se

trimit banii din Frisco. Se poate întâmpla că exact în momentul în care aveţi cea mai mare nevoie de ei să nu-i fi primit încă. Şi noi avem sume importante ca să plătim terenurile, dar în loc să ni le expedieze din Frisco, am preferat să-i luăm cu noi, să-i avem la îndemână. E mult mai sigur aşa.

- Ei bine, nu sunteţi singurii care au procedat atât de bine. Şi noi avem banii asupra noastră.

- Asta-i foarte înţelept. Trebuie să-i ascunzi însă foarte bine. Nu se poate şti ce se va întâmpla. Noi i-am cusut în hainele noastre. Să încerce numai un om din deşert să ni-i găsească! Eu nu am încredere, v-am mai spus o dată, în aceşti doi indivizi. Ei ştiu unde vrem să ajungem şi se vor grăbi să le spună prietenilor lor, pentru a le da prilejul să ne întindă o cursă. Noi ne îndreptăm în altă direcţie. Vă sfătuiesc să faceţi la fel şi să tocmiţi o călăuză pricepută şi prevăzătoare.

- Am făcut-o deja. Ne aşteaptă la „Helmers Home”.

- Cine este?

- I spune Juggle-Fred.

- Juggle-Fred? exclamă Stewart, prefăcându-se foarte speriat. N-aveţi ce face, domnule? V-a sfătuit satana?

- De ce satana? Cum aşa?

Acest om e un pungaş. Numele lui trebuia să v-o spună deja! Face tot felul de înşelătorii şi e peste tot cunoscut ca trişor. Aş putea jura că e amic cu cei doi vagabonzi. El se află la „Helmers Home”, iar dumneavoastră aveaţi de gând să mergeţi tot acolo. În acest caz însoţiţi-i pe ei, şi în deşert veţi fi ucişi. Nu e treaba noastră, dar consider că trebuie să vă previn.

Spuse acestea cu o voce atât de îngrijorată şi cu o sinceritate atât de bine prefăcută, că Gibson se lăsă înşelat şi scutură din cap:

- E foarte jenant pentru noi. Vă mulţumim pentru avertizare şi vrem să credem că e îndreptăţită. Acum însă nu mai avem nici o călăuză.

- Nu pot pricepe cum de v-aţi lăsat îndemnat să ajungeţi la „Helmers Home”. Ce fel de om este acela, care îşi ridică fermă în imediata apropiere a deşertului plin de primejdii! Faptul că a făcut acest lucru trebuia să vă pună pe gânduri. Probabil că acest Helmers este în legătură cu bandiţii care ameninţă deşertul! Are un magazin. Preia de la ei prada şi fac schimb cu toate cele necesare lor. E de la sine înţeles. Pe mine nimic nu m-ar putea duce în apropierea acestei case, care e denumită atât de ademenitor şi liniştitor „Helmers Home”. În spatele acestei măşti plăcute se ascund feţele unei întregi bande de ucigaşi.

- Ei drace, domnule, noi nu am privit lucrurile aşa. Nu ne mai rămâne decât să ne întoarcem şi să ne căutăm altă călăuză. Ne-a ajuns ce am aflat de acest Juggle-Fred. Dar spuneţi-mi, voi aveţi o călăuză?

- Noi nu avem nevoie de aşa ceva. Doi dintre însoţitorii mei cunosc foarte bine deşertul. Putem să ne bizuim pe ei.

- Bine! N-am putea atunci să ne alăturăm vouă?

- Asta s-ar putea, dar ţin să vă atrag atenţia că ar fi o neatenţie din partea voastră. Nu ne cunoaşteţi deloc.

- Oh, se poate vedea că aţi fost foarte sinceri cu noi, cu toate că cei doi indivizi au încercat să vă facă hoţi.

- Au zis aşa ceva?

- Da. Au cercetat foarte amănunţit locul în care se afla cadavrul. Spuneau că aţi urmărit doi indieni, că unul din aceştia o fost rănit, iar celălalt l-ar fi împuşcat pe însoţitorul vostru, oare o fost apoi desfigurat de voi.

- Pe toţi dracii! Au spus aşa ceva? întreba Stewart surprins, iar noua ne-au spus că nici nu s-au ocupat de cadavru. Aveţi dovada că acestor doi mincinoşi nu le poţi acorda încrederea! atât de perfid şi de tăinuit nu se poartă nici un bărbat cinstit. Noi am trecut din întâmplare prin acel loc. Faptul că am luat şaua şi harnaşamentul nu ni-l poate reproşa nimeni. Asta e legea preeriei. Apoi aţi putut vedea că cercetam urma. Aşa ceva se face din prevedere.

- Nu trebuie să vă daţi osteneala să vă apăraţi. Vedem că sunteţi oameni cinstiţi şi de aceea avem toată încrederea în voi. Spuneţi deci dacă sunteţi de acord şi vreţi să vă însoţim!

- Hm! mormăi Stewart gânditor şi dând din umeri. Vreau să fiu cinstit. Noi vă cunoaştem la fel de puţin ca şi voi pe noi. În vest niciodată nu e bine să faci atât de repede cunoştinţă, fără să ştii cu cine ai de-a face. Ne bucură faptul că ne arătaţi toată încrederea, dar e mai bine ca noi să rămânem cu noi, iar voi cu voi. Aş dori, totuşi, să vă dau un sfat. Am întâlnit o ceată mare de emigranţi, care voiau să traverseze deşertul ca să cumpere dincolo terenuri. În cea mai mare parte au fost germani din Boemia şi Hessa. Ieri ne-au părăsit şi aveau de gând să facă în seara asta o tabără prin apropiere, pentru că mâine dimineaţă urma să se întâlnească cu călăuza lor. E cel mai renumit şi de încredere cunoscător al deşertului, un om modest şi foarte

evlavios, pe nume Tobias Preisegott Burton. Alăturaţi-vă acestei caravane şi veţi fi în siguranţă; sunt mulţi oameni bine înarmaţi acolo. Nimeni nu va încerca să o atace.

- Credeţi? Hm! Foarte bine. Dar cum putem da de aceşti oameni?

- Foarte simplu. Dacă vă îndreptăţi din acest loc exact spre sud şi vă mânaţi caii înainte, atunci în vreo jumătate de oră veţi vedea în faţă un con deluros singuratic. De pe acesta curge un fir de apă care se pierde însă în jos, la poalele dealului, în nisip. Caravana poposeşte la acest fir de apă. Chiar dacă între timp s-ar întuneca, nu vă veţi rătăci, pentru că focurile de tabără se pot vedea din depărtare.

- Vă mulţumesc, domnule. Ne-aţi scăpat dintr-o mare încurcătură. Vom pleca imediat pentru a ne alătura acestor germani. Germanul este de obicei naiv, dar şi sincer.

- Ce să le spun celor doi ticăloşi când mă vor întreba unde aţi plecat?

- Spuneţi ce vreţi sau ce vă trece în acel moment prin minte!

- Bine! Dar ţin să vă atrag atenţia că trebuie să-l înşel în privinţa direcţiei în care vă veţi deplasa. Dacă nu faceţi aceasta, atunci ei vă pot urma şi vor pune în cele din urmă mâna pe voi. Călăriţi de formă o bucată de drum înapoi, până când nu mai pot să vă vadă. Apoi vă îndreptăţi spre sud. Dacă mă vor întreba de ce v-aţi întors, voi şti ce să le spun.

CAPITOLUL IV
INIMĂ DE FIER

Târgul fusese făcut. Cele două tabere îşi luară atât de ceremonios şi prietenos rămas bun, încât s-ar fi putut crede că se cunoşteau de mulţi ani. Căutătorii de diamante se întorseseră pe propria lor urmă, fără a le mai spune nici un cuvânt celor doi vânători şi fără a le arunca vreo privire. După ce s-au îndepărtat suficient şi nu au mai putut auzi vorbele lui Stewart, acesta se adresă râzând batjocoritor către însoţitorii săi:

- Le-am dat o lecţie foarte bună! Să cumpere diamante! Pentru aşa ceva ai nevoie de cel puţin cincizeci de mii de dolari. O sumă frumuşică pe care o putem băga în buzunarele noastre! Şi ce părere aveţi de cei doi oameni ai vestului?

- Ticăloşi! răspunse unul.

- Da. Ce feţe nevinovate făceau! Se comportau de parcă nici nu puteau număra până la trei, şi totuşi au putut descoperi totul, citind urmele.

Ştiu chiar că au fost doi indieni şi că l-am desfigurat pe tovarăşul nostru. Spiritul lor de observaţie e foarte ascuţit şi poate deveni foarte periculos. Trebuie să-i înlăturăm.

- Dar cum, unde şi când? Nici n-o să avem timp pentru asta. Trebuie să plecăm să schimbăm indicatoarele şi să inducem astfel caravana în eroare.

- Hm, da, nu avem mult timp la dispoziţie. Dacă-i lăsăm pe cei doi să ne scape, pierdem cea mai bună ocazie. La „Helmers Home” se vor întâlni cu Juggle-Fred, care este unul dintre cei mai mari şi aprigi duşmani ai noştri. Ăla ar fi în stare să ne fure friptura în ultima clipă, chiar din tigaie.

- Să-i împuşcăm pur şi simplu!

- Ar fi cel mai bine, dar priveşte mai întâi în direcţia lor. Apoi încearcă să tragi! Sunt foarte curios cum vei proceda.

Spunând acestea, arătă în direcţia vânătorilor, care păreau să caute în continuare urma, cu deosebită grijă, fără să le pese de grupul celorlalţi. Nici chiar plecării căutătorilor de diamante nu păreau să-i dea vreo importanţă.

- Ei drăcie! înjură individul. Ai dreptate. Abia acum am putut observa cât de vicleni au fost aceşti ticăloşi. Nu-i putem ochi.

- Da, animalele lor s-au pus între noi şi ei şi îi urmează pas cu pas. Astfel, în cazul în care am trage, am nimeri bestiile alea amărâte. Aşa s-au deplasat în cerc. Nici n-am putut observa că mâna lor dreaptă este continuu ţinută pe siguranţa armei, în timp ce arma o ţin în mâna stângă, pregătită pentru a putea ochi rapid. Dacă unul din noi i-ar ochi, acela în mod sigur ar cădea lovit de gloanţele lor. Tipii ăştia sunt ai dracului de isteţi. Iar animalele

lor sunt la fel de ale naibii. Se pare că ele ştiu că au sarcina de a-i acoperi pe stăpânii lor. Pur şi simplu ele ţin pasul cu cei doi şi nu iau nici o clipă ochii de pe noi.

Era exact aşa cum spunea. Nu aveau nici o posibilitate de a trage. Iar după ce Dick şi Pitt şi-au încheiat cercetările, apropiindu-se încet, ţineau în continuare puştile îndreptate m aşa fel, încât puteau trage imediat. Caii veneau, de parcă erau dresaţi, în urma lor.

- Ce văd? Băieţii au şters-o! strigă Dick de parcă abia atunci ar fi descoperit lipsa lor.

- De mult încă, răspunse Stewart. Acolo, în depărtare, îi mai puteţi vedea călărind.

- Dar de ce s-au întors? Voiau doară să meargă cu noi până la „Helmers Home”! De ce se îndreaptă în direcţia opusă?

- Deoarece sunt proşti. O asemenea neatenţie este de neiertat. Închipuiţi-vă că şi-au pierdut banii!

- Ah! Aveau bani?

- Da, bineînţeles. Unul din ei ţinea portofelul cu bani de hârtie în buzunarul de la şa. În timp ce vă aşteptam, a observat că cusătura buzunarului s-a desfăcut şi că a pierdut portofelul. S-a speriat de moarte. Imediat s-au întors, fără să vă mai spună ceva. Plecând, ne-au mai rugat să vă comunicăm că cel târziu mâine seară sau poimâine la prânz vor ajunge la „Helmers Home” şi vor traversa apoi imediat deşertul împreună cu Juggle-Fred.

- Frumos! Nu vreau să mă agit prea mult pentru plecarea lor.

- Credeţi că ne-au minţit?

- Ei pe voi nu, dar voi pe noi da. Nu am chef să cred în povestea portofelului pierdut. Sunt

foarte convins că au luat-o în altă direcţie, imediat după ce i-am pierdut din ochi.

- Domnule, începeţi din nou să ne jigniţi!

- Oh, nu. Vă spun numai gândurile mele, iar gândurile nu pot deveni niciodată jignitoare. De altfel domnule Stewart, aş dori să vă dau un sfat. Dacă mai doriţi să-i daţi cuiva indicaţii, pe care să nu le afle şi alţii, atunci nu mai gesticulaţi atât de mult. În anumite condiţii gesturile pot fi înţelese la fel de bine ca şi cuvintele!

- Cum aşa? Cum să înţeleg asta?

- Cu stânga dumneavoastră aţi arătat spre sud, iar cu dreapta aţi făcut o mişcare ca şi cum aţi fi descris contururile unui deal. Apoi aţi făcut cu stânga un gest, care ar fi putut arăta o câmpie. Mai târziu aţi indicat spre est, iar apoi aţi revenit spre sud. Totul a fost atât de clar, încât vă pot povesti întreaga istorie.

- Atunci fă-o!

- Cu plăcere! Băieţii s-au întors spre est, iar acum, deoarece nu-i mai pot vedea, o vor coti spre sud. Acolo, în partea dreaptă, se află un deal, mărginit în partea stânga de o câmpie spre care trebuie să se îndrepte. Deoarece nu sunt din partea locului şi le-aţi arătat locul chiar dacă întunericul se apropie, bănuiesc că această câmpie nu este prea departe. Aş avea mare chef să-mi pregătesc culcuşul pentru această noapte acolo.

- După ce spuse aceste cuvinte, privi foarte atent la faţa lui Stewart. Acesta nu se putu stăpâni în întregime. Se putea vedea pe faţa lui că se speriase.

- Faceţi cum credeţi, domnule, dar nouă să nu ne povestiţi baliverne! strigă dur, Mai bine spuneţi-ne dacă aţi reuşit să găsiţi urmele.

- Bineînţeles că le-am găsit. Veniţi cu mine! Este încă destulă lumină pentru a le putea recunoaşte.

- Atunci luaţi-o înainte!

- Am s-o fac, dar tovarăşul meu, Pitt, va merge în urmă.

- De ce?

- Pentru a fi atent că nu cumva puştilor voastre să le vină ideea de a face vreo tâmpenie. Deci aveţi grijă de pocnitoarele voastre! Dacă totuşi una ar avea chef să pocnească, atunci glonţul lui Pitt l-ar lovi şi doborî imediat pe stăpânul ei.

- Domnule, devii într-adevăr prea obraznic!

- Oh, nu. Am numai intenţii bune cu voi. Doar vă avertizez. Deci veniţi.

Păşea înainte. Ceilalţi îl urmau. Pitt mergea în urmă cu puşca gata pregătită în mână şi ochii aţintiţi asupra fiecărei mişcări pe care o făceau cei cinci. După scurt timp, Dick se opri, arătă spre pământ şi spuse:

- Domnule Stewart, ce vedeţi aici?

Cel numit se aplecă pentru a privi locul şi răspunse:

- A fost o pietricică pe această bucată de rocă, dar a fost sfărâmată de copită unui cal.

- Poate o astfel de pietricică să fie zdrobită în aşa hal de o copită potcovită?

- Nu. Dar acest cal era nepotcovit.

- Deci e un cal indian. Dar să continuăm !

Nu departe văzură o piatră la fel.

- Asta e urma, spuse Dick. Linia dreaptă dintre cele două pietre arată spre vest. Încolo s-a îndreptat deci indianul.

- Indianul? De unde ştiţi că a fost un

indian? întrebă Stewart cu o voce foarte răutăcioasă.

- Asta-i bună! răspunse Dick. Căutătorii de diamante, în nerozia lor, cu siguranţă v-au spus că mi-am dat seama cu cine am de-a face. Deci nu trebuie să mai continuăm comedia. Voi sunteţi vulturii deşertului, iar noi suntem vânători cinstiţi cărora nu le puteţi demonstra nimic şi nici face ceva. Nu vreau să vă întreb cum aţi reuşit să-i faceţi să aibă încredere în dumneavoastră. În orice caz, aţi reuşit să-i minţiţi. Noi nu o să ne îndreptăm spre sud pentru a-i avertiza din nou. Pare să le placă să fie ademeniţi în deşert, ucişi şi prădaţi. Nici nu ne trece prin gând să le stricăm această plăcere. Noi ne-am făcut datoria şi trebuie să ne purtăm, în continuare, singuri de grijă. Aici drumurile noastre se despart. Veţi pleca înaintea noastră. Imediat! Urmăriţi-l pe indianul vostru, dar feriţi-vă să îndreptaţi vreo armă împotriva noastră! Ne pricepem foarte bine să stăm de vorbă cu oameni de teapa voastră. Noi avem armele deja pregătite: încă un cuvânt al vostru sau un gest şi tragem! Agăţaţi-vă armele de şa, întoarceţi-vă cu spatele la noi, încălecaţi şi întindeţi-o! Drum bun şi să nu cumva să îndrăzniţi să mai apăreţi vreodată în faţa noastră!

Se postase lângă Pitt şi amândoi îşi pregătiseră armele pentru folosire.

- Domnule Dick! strigă furios Stewart. Aşa nu puteţi scăpa de noi! Noi suntem...

- Ticăloşi sunteţi! îl întrerupse Pitt cu voce puternică. Noi avem patru gloanţe, iar voi sunteţi cinci. Pe ultimul îl vom doborî cu patul puştii. Acum am să vă spun eu ceva: celui care mai scoate un singur cuvânt, am să-l trag un glonte în cap! Şi acum ştergeţi-o! Dacă într-un minut mai sunteţi pici, atunci o păţiţi!

Spusese aceasta cu o voce care nu admitea îndoială. Cei cinci îl ascultară clocotind de furie. Se întoarseră, îşi agăţară armele de şa, încălecară şi după aceea, fără a rosti un singur cuvânt, o luară din loc. Unul din ei avea prinsă în spatele său şaua şi harnaşamentul indianului rănit.

Abia după ce parcurseră o distanţă destul de mare în goană, lăsară caii să meargă din nou la pas şi se întoarseră, îi vedeau pe Dick şi Pitt stând în acelaşi loc, dar nu mai aveau armele pregătite de folosire.

- La naiba! scrâşni Stewart. Aşa ceva încă nu mi s-a mai întâmplat! Cinci bărbaţi care nu se tem nici de dracu, trebuie să bată în retragere în faţa o două maimuţe! Dacă am şti ce au de gând în continuare.

- Asta se poate ghici foarte uşor, spuse unul din ei. Se vor duce pe urma băieţilor pentru a-i avertiza din nou.

- Mă cam îndoiesc de asta. Avertismentul dinainte nu a avut efect. Cu toate astea, trebuie să luăm măsuri. Trebuie să o luăm spre sud. Imediat după ce vom vedea focurile de tabără ale caravanei, ne vom opri şi vom organiza o pază de care numai evlaviosul Preisegott Burton are dreptul să treacă; după ce se întoarce de la „Helmers Home". Emigranţii nu trebuie să afle de prezenţa noastră. Nici nu trebuie să o bănuiască. În cazul în care indivizii ar apărea din nou, atunci vor fi împuşcaţi şi atât. Trebuie să-l lăsăm pe indian să ne scape, cu toate că aş fi dat orice să-i iau calul. Valora pe puţin trei sute de dolari, poate chiar mai mult.

- A fost o prostie să te legi de indieni numai de dragul cailor. Unul din ei a fost împuşcat, iar celălalt a scăpat, în schimb, îi vom avea pe ăia doi

pe urmele noastre. Probabil că acum se vor culca, iar mâine dimineaţă, când se luminează, vor porni pe urmele noastre. Vor da de caravană şi ne vor strica întreaga afacere.

- Nu, asta nu o vor face! Au fost jigniţi de căutătorii de diamante şi nu se vor mai osteni pentru ei. Întâi se vor îndrepta spre „Helmers Home”, unde vor povesti de întâlnirea cu noi. Ce se va hotărî apoi acolo, asta n-o mai putem şti. Nu ne rămâne decât să-l convingem pe Burton să plece imediat după ce se luminează, şi să parcurgă o distanţa apreciabilă, astfel încât caravana să meargă cât mai repede şi mai departe de aici. Noi vom dispărea, bineînţeles, şi mai curând.

Continuară o vreme să se deplaseze spre vest, iar apoi o luară spre miazăzi.

Dick şi Pitt nu lăsaseră puştile jos, decât după ce se convinseseră că călăreţii se găseau în afara bătăii armelor. Primul întrebă, râzând cu plăcere:

- Ei, bătrânul meu Pitt, cum ţi-a plăcut?

- La fel de mult ca şi ţie, răspunse cel întrebat cu un surâs pe buze.

- Crezi într-adevăr că băieţii şi-au pierdut banii?

- Nici nu-mi trece prin gând. Au şters-o acolo; spre sud, din ce motiv şi în ce scop, nu ne mat priveşte, i-am avertizat. Nu mai avem alte obligaţii faţă de ei. Se credeau isteţi şi înţelepţi şi nu văd de ce am insista să-i ajutăm în continuare. Sărmanul indian are mai multă nevoie de ajutorul nostru şi îl merită mai mult.

- Bineînţeles! Îl căutăm?

- Da. Ştim în ce direcţie a luat-o, a plecat spre dreapta, în zona vechii mine de argint. Farsa cu cele două pietricele, pe care le-am sfărâmat noi

înşine, am folosit-o doar pentru a-i deruta pe aceşti ticăloşi. Am văzut foarte clar urmele lăsate de sângele care a picurat. M-ar mira să nu-i găsim pe indieni la mină.

Părăsiseră locul, însă nu încălecaseră. Cercetarea pământului era mult mai greu de făcut acum, după ce se lăsase întunericul.

După ce au parcurs o distanţă, au văzut pe jos un obiect mic. Era capul roşu, meşteşugit cioplit, al pipei păcii. Dick îl ridică, îl puse în buzunar şi spuse cu voce mulţumită:

- Ne găsim pe drumul cel bun. Acest cap s-a desprins de restul pipei şi a căzut fără a fi observat. Dacă aparţine bătrânului indian rănit sau celui tânăr, vom afla curând.

- În orice caz, celui bătrân. Un om tânăr mult mai greu ajunge aici, sus, în Minnesota, pentru a-şi procura argila din carierele sfinte că să-şi facă pipa.

- Poate că a capturat-o. Are dreptul de a folosi o astfel de pipă, una moştenită nu.

- A reuşit vreodată un indian să moştenească o pipă? Întotdeauna ea e îngropată împreună cu posesorul ei.

- Sunt triburi la care nu se mai ţine aşa de tare cont de asta. Şi în primul rând, după totemul care este sculptat pe capul pipei, posesorul pare o fi un comanş, chiar o căpetenie a lor. Noroc că înţelegem dialectul acestui trib destul de bine!

Terenul începea să urce în pantă. Cei doi aveau acum în stânga peretele muntelui, iar în dreaptă o mare cantitate de stânci sfărâmate printre care cu greu şi-ar fi putut croi drum un om, darmite un cal. Locul prin care păşeau, părea singura cale posibilă şi de aceea puteau bănui că pe acelaşi drum au păşit şi

indienii.

Au ajuns apoi în faţa unei coaste abrupte, întunecate, de stâncă. Era formată din pietrişul care fusese îndepărtat prin săpăturile din mină şi deşertat acolo. Cât de înaltă era coasta, nu-ţi puteai da seama, pentru că între timp se întunecase.

Lungiră hăţurile şi le fixară capetele sub doi bolovani. Apoi începură să urce încet coasta. Nu-şi dădeau nici o osteneală să nu facă nici un fel de zgomot, ci din contră, aveau grijă ca scrâşnirea pietrişului sub paşii lor să se audă cât mai bine; După fiecare pas însă. se opreau, să pândească. Trebuia să afle dacă sus era cineva căruia să i se adreseze înainte să folosească puşca.

În timpul unei astfel de pauze, se auzi zgomotul unei pietricele care se rostogolea în jos.

- Asculta! şopti Dick. Am avut dreptate când am bănuit că indienii se află aici, sus. Stau la pândă: Rănitul, dacă mai este cumva în viaţă, probabil că se află în mină, iar cel tânăr stă de pază undeva la jumătatea înălţimii coastei. Pitt, spune-i câteva vorbe!

Pitt se întoarse cu faţa spre mină şi strigă cu o vece care se putea lesne desluşi, cu toate că nu era prea puternică:

- Tuquoil, omi gay nina: tau umi tsah — tinere războinic, nu trage; suntem prietenii tăi!

- Acum aşteptau răspunsul. Trecură câteva clipe, iar apoi auziră întrebarea:

- Haki bi — cine vine?

Erau numai trei silabe scurte, dar suficiente pentru a şti cine se afla sus. Cele două cuvinte erau din limbajul comanşilor rătăcitori. El le împrumutaseră de la vechii lor duşmani şi actuali aliaţi, indienii chiowas.

- Gia aţi masslok akona — doi bărbaţi albi, buni, răspunse Pitt.

- Bâte urna yepe — veniţi sus! se auzi după o scurtă pauză de gândire.

Urcară până sus. După ce ajunseră la marginea coastei, văzură, în ciuda întunericului, un om stând în picioare şi îndreptându-şi puşca spre ei.

- Naba, o nu neshuano — staţi, dacă nu, trag ordonă comanşul.

Cei doi recunoscură după statură că aveau de-a face într-adevăr cu un tânăr, aşa cum presupuseseră. Pitt îl liniştit

- Fratele meu tânăr roşu nu trebuie să tragă. Am venit să-l ajutăm.

- Fraţii mei albi sunt singuri?

- Da.

- Au urmărit urma lăsată de calul meu?

- Din întâmplare am ajuns la locul luptei şi din urme ne-am dat seama ce s-a întâmplat. Am venit apoi pe urma ta şi pe cea lăsată de duşmanii tăi pentru a vă ajuta împotriva lor.

- Fratele meu spune adevărul?

- Nu mint. În semnul venirii noastre ca prieteni la tine, vom pune toate armele noastre în faţa ta, apoi tu vei hotărî dacă ni le putem lua sau nu.

Îşi puseră jos puştile şi pumnalele. Indianul ţinu în continuare arma îndreptată asupra lor şi spuse:

- Feţele palide au miere pe buze, dar fiere în inimă. Ei pun armele pentru a mă încrede în ei, dar după aceea vor veni ceilalţi trei şi vor semăna moartea.

- Deci tu crezi că noi suntem doi din cei care te-au urmărit? Te înşeli.

- Atunci spuneţi-mi unde se găsesc cei cinci bărbaţi! Aţi mers pe urma lor, trebuie să ştiţi.

- I-am întâlnit jos, căutând urmele pe care le-au pierdut pe stâncă. Mai întâi am vorbit prietenos cu ei, pentru a-i induce în eroare. Nu au fost în stare să regăsească urma. Noi însă am găsit imediat picăturile de sânge, pe care le-a pierdut însoţitorul tău, dar nu am spus nimic, ci am făcut o urmă falsă, pe care ei au plecat apoi spre apus. Le-am spus că sunt hoţi şi ucigaşi şi am îndreptat la fel armele asupra lor, cum îndrepţi şi tu armă asupra noastră. Au trebuit să cedeze şi s-o întindă ruşinos.

- De ce nu i-aţi ucis?

- Fiindcă nu ne-au făcut nimic. Noi tragem asupra unui om numai când suntem siliţi s-o facem.

- Astea sunt vorbele unor oameni buni. Inima mea îmi spune că pot avea încredere în voi, dar alt glas îmi spune să fiu totuşi prevăzător.

- Suntem bine intenţionaţi în ce te priveşte. Din urme ne-am dat seama că însoţitorul tău e rănit. Am venit încoace să te ajutăm. Dacă ajutorul nostru nu e bine venit, atunci plecăm imediat. Nu suntem obişnuiţi să impunem cuiva ajutorul nostru.

- Trecu un scurt timp, fără ca indianul să răspundă. Părea să stea pe gânduri. Apoi spuse:

- Nu am nevoie de ajutorul vostru. Puteţi pleca.

- Bine, atunci te părăsim şi îţi dorim să nu regreţi acest lucru. Mai lăsăm aici capul pipei pe care l-aţi pierdut şi pe care noi l-am găsit.

Îşi luară armele şi începură să coboare panta, încă nu ajunseră departe, când Pitt se opri şi întrebă în şoaptă:

- N-ai auzit nimic, bătrâne Dick? Mi se

pare că din partea asta, din dreapta, au auzit o pietricică care se rostogoleşte.

- N-am auzit nimic.

- Eu însă am auzit foarte clar. Să fim atenţi. Coborau în continuare. când au ajuns jos, la baza povârnişului, în faţa lor se ridică brusc o siluetă întunecată.

- Stai, băiete! strigă Dick, îndreptând arma spre el. Nici un pas mai departe că trag!

- De ce vrea faţa palidă să tragă? Eu am venit cu intenţii paşnice, se auzi în faţa lor.

Recunoscu vocea tânărului indian cu care vorbiseră puţin mai înainte.

- Tu eşti? întrebă. Ai coborât în acelaşi timp cu noi. De aia a auzit Pitt pietricica! Piciorul tău a împins-o. Ce vrei?

- Am vrut să mă conving dacă bărbaţii albi au spus adevărul. Pentru că v-aţi supus la ce am spus, fără să faceţi ceva împotriva mea, vă cred. Nu faceţi parte din urmăritorii mei şi v-aş ruga să urcaţi din nou cu mine, pentru a-l vedea pe Tevua-şohe, care e tatăl meu.

- Tevua-şohe, „Steaua de Foc”, vestita căpetenie a indienilor comanşi este aici? întrebă uimit Pitt.

- Da, este aici. E mort. Eu sunt Shiba-bigk[1], cel mai tânăr fiu al său şi voi face să curgă sângele ucigaşilor săi. Feţele palide să mă urmeze.

Se căţăra în faţa lor, iar ei îl urmau. Ajuns sus, se îndreptă spre peretele de stâncă şi intră într-o spărtură. Era intrarea în mâna de argint părăsită.

Se simţea miros de fum. După ce au pătruns vreo treizeci de paşi în galerie, au putut vedea un mic foc. Lângă el se afla o grămăjoară de lemne,

---

[1] „Inimă de Fier”

adunate cu greu. Flacăra avea singurul scop de a lumina trupul şi faţa mortului, care era aşezat în capul oaselor cu spatele sprijinindu-se de peretele de stâncă.

„Inimă de fier” îşi lăsă arma şi se aşeză în faţa mortului. Puse o creangă pe foc, îşi trase genunchii şi se sprijini cu bărbia pe ei. Astfel îşi privea, fără o vorbă, tatăl.

Cei doi oameni ai vestului stăteau şi ei tăcuţi. Cunoşteau perfect obiceiurile indienilor şi ştiau că prin cuvinte pot jigni durerea fiului. Feţele celor doi indieni nu erau vopsite, ceea ce arăta sigur că ei nu avuseseră intenţii duşmănoase în călătorie. Mortul fusese un bărbat frumos. Apaşii şi comanşii au trăsături mai frumoase decât ceilalţi indieni. Chiar şi după moarte, faţa sa strălucea ca bronzul de culoare deschisă. Ochii săi erau închişi şi buzele strânse. Suferise o moarte în chinuri cumplite. Partea inferioară a cămăşii sale de vânătoare era descheiată, astfel încât i se putea vedea partea corpului în care pătrunsese glonţul duşmanului. Mâinile erau aşezate pe coapse şi erau crispate, ceea ce dovedea că în ultimele sale clipe suferise cumplit.

Abia după un anumit timp se aşezară şi Dick şi Pitt. O făcură încet, foarte încet, pentru a nu face nici un zgomot care l-ar fi putut tulbura în liniştea sa pe cel ucis. Apropierea unui mort are întotdeauna un efect straniu. E ca priveliştea unui lucru sfinţit. Orice muritor este cuprins de un fior de reculegere, pentru că pare a veni în contact cu suflul eternităţii.

În acea clipă însă Shiba-bigk îşi ridică capul, îi privi pe cei doi şi spuse:

- Aţi auzit de „Steaua de Foc”, căpetenia comanşilor? Deci ştiţi că a fost un războinic viteaz?

- Da, răspunse Dick. L-am recunoscut de

îndată ce l-am văzut aici. L-am cunoscut sus, la Rio Roxo, unde ne-a ajutat când am fost atacaţi de o ceată de indieni păunişi.

- Atunci ştiţi că pe Veşnicele Plaiuri ale Vânătorii va domni peste mulţi războinici. Dar Manitu nu l-a chemat la el într-o luptă. Căpetenia comanşilor o fost ucisă.

- Cum s-a întâmplat şi cum aţi ajuns în aceste ţinuturi?

- Am pătruns adânc în teritoriul feţelor palide. Comanşii şi-au îngropat securile de război şi în ultimul timp trăiau în pace cu albii. Nu trebuia să le fie frică să intre în oraşele albilor. „Steaua de Foc” vâna cu oamenii săi pe lângă fluviul Rio Pecos. Acolo au întâlnit albi care voiau să ajungă în îndepărtatul oraş Austin. Deoarece drumul din acea zonă şi până la acel oraş era periclitat de alte piei roşii, l-au rugat pe „Steaua de Foc” să le dea o călăuză. Se hotărâse să-i conducă chiar el. Pe mine mă luase pentru a vedea şi eu oraşele şi casele albilor. Am ajuns cu bine la Austin şi după aceea ne-am întors înapoi singuri. Azi, când începuse ultima treime a zilei, ne-am întâlnit cu ucigaşii. Voiau caii noştri şi, după ce i-am refuzat, unul din ei a tras în „Steaua de Foc”, lovindu-l. Calul căpeteniei s-a speriat şi a luat-o la goană. Eu trebuia să-l urmez, deoarece era rănit şi nu puteam lupta cu feţele palide. Dacă aţi văzut urmă aţi putut înţelege ce s-a mai întâmplat.

- Da. L-ai ucis pe unul din ei şi i-ai luat scalpul.

- Aşa e. Pielea capului său atârnă aici, la centura mea. Dar am să iau şi pieile celorlalţi. În timpul nopţii am să-l jelesc pe tatăl meu. Dimineaţa am să-l îngrop lângă stânci, iar apoi voi aduce războinicii comanşilor care vor ridica un monument

eroului pentru curajul său. Imediat după ce voi ascunde mormântul de ochii soarelui, voi căuta urmele ucigaşilor şi vă spun: acum Shiba-bigk nu este încă un războinic vestit, dar e fiul unei căpetenii vestite şi va fi vai de feţele palide pe a căror urmă va pune ochii! Vor fi pierduţi!

Se ridicase în picioare, se apropiase de tatăl său, îi puse mâna pe cap şi continuă:

- Feţele palide jură. Un comanş însă vorbeşte fără să jure. Ţineţi minte cuvintele mele: când mormântul „Stelei de Foc” vă fi gata, atunci în vârful lui vor atârna toate cele şase scalpuri ale ucigaşilor săi: Aceasta a spus-o „Inimă de Fier” şi aşa se va întâmpla!...

CAPITOLUL V
SPIONUL

Spre amiază zilei următoare, Helmers, Juggle-Fred şi Hobble-Frank stăteau din nou la una din mesele din faţa casei. Negrul Bob nu era cu ei. Se afla cu servitorul negru al fermierului în grajd.

Cei trei domni, care după întâlnirea din ziua anterioară deveniseră prieteni la cataramă, discutau despre cele întâmplate şi mai ales despre înfruntarea sângeroasă. Aşa, din vorbă în vorbă, după ce au discutat despre diferite lucruri în legătură cu moartea, au ajuns să discute despre stafii.

Helmers şi Fred declarau cu fermitate că e imposibil ca sufletul unui mort să revină şi să poată fi văzut. Frank, în schimb, apăra cu îndârjire credinţa în existenţa strigoilor. După ce ceilalţi doi continuară să-şi spună îndoielile. Frank strigă furios:

- Vouă nu vă mai poate fi nimic de folosi! Dacă aş fi mort, ceea ce din fericire nu e cazul, atunci v-aş pândi pe voi pe la miezul nopţii. Cred că

atunci v-aţi schimba imediat părerea.

- Dacă există numai o dovadă, una singură râse Fred, atunci vom crede.

- O dovadă? Prostii! Dovezile nu demonstrează nimic! Trebuie să fi văzut, să fi văzut cu cei doi ochi proprii. Cuvântul strigoi există, deci trebuie să bântuie prin pod. E clară treaba. Chiar şi învăţătorul din Moritzburg, căruia îi datorez educaţia mea, credea în strigoi.

- Aşa deci! Cum se numea acest ilustru bărbat?

- Elias Funkelmeier.

- Aşa! Nomen et omen!

- Te rog să nu mai vorbeşti greceşte! Nu se potriveşte cu faţa ta! Cum poţi să-l numeşti pe acest erou al ştiinţei, în bătaie de joc, bărbat ilustru! Bărbat ilustrat trebuia să spui. Asta o ştie în ziua de azi orice ucenic tipograf. Tu însă nu opri să fi luat parte la marele progres realizat în ultimul secol. Tu ai rămas lipit de cleiul evului mediu de dinaintea erei noastre; la leagănul tău n-a cântat un trubadur prietenos:

„Gaudeamus, igelkur
Iuvenal dum humus...”

De altfel, prin observaţiile tale suplimentare, morfologistice, mă faci să uit de tema propriu-zisă. Vorbeam de strigoi şi...

Se oprise, deoarece văzuse un călăreţ apropiindu-se. Avea uniformă de dragon din armata Statelor Unite.

Omul venea în goană mare dinspre sud şi îşi opri calul în faţa bărbaţilor.

- Bună ziua! salută. Sper că am ajuns unde trebuie, la „Helmers Home”.

- Da, domnule! răspunse Helmers. Eu sunt

proprietarul casei.

- Helmers în persoană? Mă bucur să vă întâlnesc. Am venit să mă informez.

- Despre ce?

- Asta nu se poate spune în două cuvinte. Permiteţi-mi să stau puţin lângă voi!

Descăleca şi luă loc lângă ei. Ei îl cercetară cu atenţie, iar el se prefăcu că nu observă acest lucru. Era îndesat, puternic şi faţa îi era acoperită de o barbă neagră, deasă. Privirea lui era ageră, ascuţită. Buzele nu i se puteau vedea. Mustaţa îi era pieptănată.

- Sunt în recunoaştere, dacă se poate spune aşa, zise el cu o voce indiferentă. Ne aflăm sus, la Fort Sill, şi avem de gând să intrăm în deşert.

- De ce? întrebă Helmers.

- Guvernul a fost înştiinţat cu privire la numărul mare de nelegiuiri, care au fost săvârşite în ultima vreme în acest ţinut. Toate trebuie pedepsite rapid şi sever. Răufăcătorii au legături atât de strânse, încât se presupune că ar fi vorba de o bandă bine organizată. Au venit două escadroane de dragoni, care să cureţe deşertul şi toate ţinuturile limitrofe de indivizii dubioşi. Eu am fost trimis înainte, să culeg informaţii şi să iau legătura cu locuitorii din apropiere. Plecăm de !a presupunerea că orice om cinstit ne va sprijini:

- Asta se înţelege, domnule! Mă bucură foarte mult că aţi trecut pe la mine şi puteţi fi sigur că vă voi da sprijin după puterile mele. John Helmers este cunoscut ca un om pe care se pot bizui toţi oamenii cinstiţi.

- Am auzit acest lucru şi de aceea am venit aici. Helmers prinsese încredere în ofiţer. Îi povesti în primul rând ceea ce auzise de la comerciant. În

continuare povesti duelul care avusese loc cu o zi în urmă. Ofiţerul îl ascultă foarte atent. Expresia feţei îi era nemişcată, dar ochii săi străluceau. Helmers credea că lucrul se datorează interesului faţă de duel.

Un observator atent ar fi putut însă observa că strălucirea din ochi nu se datora decât furiei, urii aprinse. Îşi încleşta pumnul pe mânerul sabiei, şi la un moment dat se păru că scrâşneşte din dinţi. În rest, rămase foarte calm şi îşi dădu silinţa să rămână tot timpul la fel, să nu arate altceva decât atenţia mărită pe care o povestire o trezeşte în orice ascultător.

După aceea Helmers mai vorbi despre condiţiile generale din ţinut, despre pericolele din Llano Estacado. În încheiere zise că ar fi foarte dificil pentru două escadroane de cavalerie să traverseze deşertul. Lipsa hranei şi, mai ales, cea a apei erau argumentele lui Helmers. Pentru ele era nevoie de un număr mare de animale de povară, care ar fi îngreunat şi mai mult deplasarea.

- Se poate să aveţi dreptate, zise ofiţerul. Pe mine însă asta nu mă priveşte. Este treaba comandantului. Dar vă rog să-mi spuneţi, domnule, ce este cu acest spirit al deşertului. Am auzit foarte multe despre această fiinţă, dar încă n-am putut afla nimic concret.

- Nici eu nu ştiu mai mult despre el. Toţi au auzit ceva, dar nimeni nu ştie ceva precis. Cunoştinţele mele cu privire la spirit vi le pot spune în câteva cuvinte. Spiritul deşertului Llano Estacado e un călăreţ misterios, pe care încă nu l-a văzut nimeni. Toţi cei care l-au putut privi în faţă au trebuit să plătească cu viaţa. Un glonte le-a pătruns în frunte. Toţi cei ucişi au fost răufăcători, oameni

care au primejduit călătoriile prin deşert. Se pare că un om pedepseşte în numele acestui spirit orice nelegiuire întâmplată în aceste ţinuturi.

- Deci este un om?

- Bineînţeles!

- Dar cum reuşeşte să fie pretutindeni, fără să fie văzut? Trebuie să aibă hrană şi apă atât pentru el, cât şi pentru cal! De unde le ia?

- Asta nu poate pricepe nimeni, nici un om.

- Şi cum reuşeşte să nu se întâlnească cu nimeni?

- Hm! Mă întrebaţi prea multe, domnule. A fost văzut, dar numai de departe. Pare purtat de vântul furtunii, trece în goană. Deseori în faţa şi în spatele său sar scântei. Am un cunoscut care l-a văzut în timpul nopţii. El susţine, sub jurământ, că atât capul, umerii, coatele, ţeava puştii călăreţului, precum şi botul, urechile şi coado calului ar fi acoperite de mici flăcări.

- Asta-i o prostie!

- Aşa s-ar zice. Dar cunoştinţa mea e un om care iubeşte adevărul. Din gura să n-am auzit vreo minciună sau lăudăroşenie.

Vorbi şi Hobble-Frank. De această dată în engleză. De aceea cuvintele sale erau la obiect ca şi ale celorlalţi. Numai când vorbea în germană începeau să-i mişune prin cap omizile colorate care-i populau mintea.

- Asta e! strigă. Nimeni nu vrea să creadă în existenţa supranaturalului. Eu susţin că spiritul din Liano Estacado nu este un om, ci o fiinţă fantomatică, rămasă din furiile Eladei şi care s-a retras în acest deşert singuratic ca un excursionist bătrân în camera sa de la mansardă. Faptul că

scoate flăcări şi scântei îl cred cu plăcere. Noi, muritorii de rând, suflăm fumul de tutun în cantităţi mari pe gură, de ce un spirit n-ar scuipa foc şi flăcări?

- Dar poate un spirit să tragă cu arma? întrebă ofiţerul, adresându-i lui Hobble-Frank o privire plină de dezgust.

- De ce nu? Am văzut la un talcioc o găină care putea pune în funcţiune un mic tun. Ce poate face o găină, poate face cu atât mai mult un spirit!

- Vă serviţi într-un mod foarte curios de dovezi, domnule! Nu sunteţi prea isteţ şi ager!

Aceste cuvinte trebuie să-l fi jignit pe Frank, pentru că el răspunse foarte înţepat:

- Asta aşa e. Dar am motivul meu să nu vorbesc atât de ales pe cât aş putea. Aveţi o faţă care mă face să cred că n-aţi înţelege nimic dacă aş folosi expresii spirituale.

- Domnule! se înfierbântă ofiţerul. Cum vă permiteţi să vorbiţi atât de grosolan cu un căpitan al trupelor Statelor Unite?

- Aş! Nu vă enervaţi! Dumneavoastră aţi început cu jignirile. Acum trebuie să daţi dovadă de tărie şi să ascultaţi şi răspunsul meu. Dacă nu vreţi, atunci sunt gata să vă stau la dispoziţie şi să rezolvăm problema cu un glonte.

Se vedea că ofiţerul depunea tot efortul pentru a-şi stăpâni furia. Reuşi, totuşi, să răspundă cu calm:

- Mi-ar părea rău să vă omor. Mă pricep foarte bine să mânuiesc o armă, dar nu sunt un bătăuş. Mă duelez numai cu ofiţeri. În cele din urmă ar fi chiar lipsă de respect faţă de domnul Helmers să vărs sânge pe proprietatea sa. Aş vrea să rămân aici până când va sosi şi escadronul meu, şi de aceea trebuie să păstrez pacea pe proprietatea sa.

- Vă sunt îndatorat, domnule, spuse Helmers. Dacă vreţi să rămâneţi la mine, atunci vă voi da o cameră şi calul dumneavoastră va găsi un loc bun în grajd.

Se sculase în picioare. La fel făcu şi ofiţerul. Se îndreptară cu calul spre grajd. Mai târziu, hangiul se întoarse singur şi le spuse celorlalţi doi că ofiţerul rămăsese în camera lui pentru a se odihni. Helmers se bucura de prezenţa acestui oaspete şi de sosirea dragonilor. Frank însă zise, scuturând capul:

- Mie nu-mi place omul ăsta. Are ceva pe figură care-mi răneşte bunul simţ. Ochii săi mi se par ca două pete de grăsime într-o ciorbă slabă. Privesc atât de perfid, încât cred că nu se ascunde nimic bun în spatele lor. N-aş dori să-l verific şi să văd dacă e un băiat de treabă. Nu cred că ar putea zice parola „tărăboanţă”.

- Tărăboanţă? Dar de ce cuvântul ăsta? întrebă Juggle-Fred

- Nu ştii? Cuvântul „tărăboanţă”, care de fapt înseamnă roabă, a jucat un rol foarte important atunci când hunii, pe vremea împăratului Temistocles, voiau să cucerească Elba. Hunii îşi cărau lucrurile în tărăboanţe. Când însă au ajuns la Elba, au hotărât să treacă incognito dincolo şi au minţit zicând că sunt arabi brazilieni. Dar pe malul apei stătea bătrânul mareşal Derfflinger care a ordonat ca fiecare să spună cuvântul „tărăboanţă”. Cine nu reuşea, aceluia îi tăia capul fără alte cuvinte. Şi pentru că hunii nu aveau un laringe care să le permită să rostească fără greutate „ă”, toţi rosteau ceva care aducea mai mult cu „ciur” şi în consecinţă şi-au pierdut capetele.

Cei doi ascultători îl priveau cu ochi mari pe vorbitor. Nu ştiau dacă să înceapă să plângă sau să

râdă.

- Da Frank! strigă în cele din urmă Fred. Unde vrei să ajungi? „Tărăboanţă”! Probabil te referi la cuvântul care arăta obiectul pe care îl pretindeau gileadiţii copiilor lui Efroim, aşa cum stă scris în cartea juriştilor?

- Tăceţi! Sau, fiindcă nu pricepi ebraica, atunci îţi voi spune şi în limba germană: zăvorăşte-ţi orificiul de alimentare! Vreau să-ţi atrag atenţia, Fred.

- Dacă cuvintele mele nu mai ajută, atunci trec la fapte. La următorul sofonism jignitor mă voi duela cu tine. Glonţul meu te va doborî şi vei păţi ca funcţionarul silvic din Bavaria superioară, care s-a întors seara acasă mort.

- Pe ăla nu-l ştiu.

- Te cred şi eu, bineînţeles că nici nu ai de unde să-l ştii. Funcţionarul a fost omorât de un stejar pe care avea de gând să-l doboare. Tâmplarul satului i-a făcut o placă comemorativă, pe care a vopsit-o în verde, a pictat un stejar pe ea şi dedesubt a scris:

„Fără griji şi fericit
Dimineaţa m-a găsit
La cules de alune.
M-am lovit de un stejar
Şi-apoi m-am dus în car
Mort pe bune”.

Frank se înfierbântase şi probabil că nu şi-ar fi încheiat predica, dacă n-ar fi fost întrerupt. Helmers arăta spre nord şi când cei doi îşi îndreptară privirile în respectiva direcţie văzură un călăreţ care se apropia. Hobble-Frank se ridică repede.

- Old Shatterhand! strigă el.

Juggle-Fred îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi cu atenţie spre cel ce se apropia, spunând plin

de bucurie:

- E adevărat! Cât de mult mi-am dorit să-l cunosc!

Se ridică la fel ca şi Helmers şi îi salută plin de respect pe vestitul om al vestului sălbatic, care tocmai descăleca de pe splendidul său armăsar negru: Old Shatterhand se apropie, întinse mâinile şi spuse în limba germană;

- Presupun că am fost anunţat, domnule Helmers. Sper că nu sunt neavenit.

Helmers îi scutură mâna şi răspunse:

- Hobble-Frank mi-a spus că veţi veni, domnule, şi ştirea mi-a făcut o mare bucurie. Vă pun la dispoziţie întreaga casă. Faceţi-vă comod şi rămâneţi cât doriţi la mine!

- Prea mult n-o să pot rămâne. Trebuie să traversez deşertul, pentru a mă întâlni cu Winnetou.

- Frank mi-a spus şi asta şi aş fi dorit să pot să vă însoţesc dincolo, să o văd pe vestita căpetenie a apaşilor. Dar spuneţi-mi, domnule, de unde mă cunoaşteţi? Mi-aţi spus imediat pe nume.

- Credeţi că este nevoie de o agerime deosebită pentru a vă recunoaşte? Purtaţi încă îmbrăcămintea din casă şi corespundeţi exact imaginii descrise.

- Deci v-aţi interesat de mine?

- Bineînţeles! În vestul sălbatic este bine să cunoşti oamenii înainte de a-i întâlni. Am aflat că sunteţi german şi, în consecinţă, v-am vorbit în limba dumneavoastră maternă. Pot să aflu cine e celălalt domn?

- De obicei mi se spune Juggle-Fred, răspunse scamatorul de odinioară. Sunt un simplu om ai preeriei, domnule, şi nu pot presupune că numele meu vă este cunoscut.

- De ce nu? Cine a petrecut atât de mult timp în vestul sălbatic, trebuie să fi auzit şi de Juggle-Fred. Sunteţi un bun cititor de urme şi, după câte ştiu, un om de treabă. Să batem palma. Să fim prieteni buni atâta timp cât vom fi împreună!

Ce toate că în vestul sălbatic nu se ţinea cont de diferenţele de rang, totuşi exista obiceiul ca vânătorilor vestiţi să li se dea o atenţie deosebită. Pe faţa lui Fred, care strălucea de bucurie, se putea citi mândria pe care o simţise când Old Shatterhand îi adresase cuvintele de laudă. Prinse mâna întinsă, o strânse din toată inima şi răspunse:

- Dacă vorbiţi de prietenie, care e o mare cinste, în ceea ce mă priveşte trebuie în primul rând să mi-o câştig. Aş fi fericit să vă fiu cât se poate de mult în preajmă pentru a avea ocazia să mai învăţ de la dumneavoastră. Şi eu vreau să traversez deşertul. Dacă îmi permiteţi să mă alătur dumneavoastră, v-aş rămâne foarte îndatorat.

- De ce nu? Prin deşert trebuie să mergi într-un grup cât mai mare. Presupun că nu e cazul ca unul să-l aştepte pe celălalt la plecare. Când doriţi să porniţi?

- Eu am fost angajat de o trupă de căutători de diamante pentru a le fi călăuză. Oamenii urmau să ajungă azi aici.

- S-ar potrivi foarte bine, deoarece eu am de gând să pornesc mâine. Aţi vorbit de căutătorii de diamante. Presupun că vreţi să-i treceţi până în Arizona?

- Da, domnule!

- Ei bine, atunci veţi putea să-l cunoaşteţi şi pe Winnetou. Locul unde trebuie să-l întâlnesc se află în drumul dumneavoastră.

Între timp apăru negrul Bob, strălucind de

bucurie, pentru că putea avea grijă de calul lui Old Shatterhand. Toţi luară loc, iar Helmers intră în casă pentru a pregăti o gustare pentru oaspeţi. Aduse ceva de băut bărbaţilor care povesteau întâmplările petrecute cu o zi în urmă.

Ofiţerul de dragoni spusese că dorea să se odihnească. Dar nu făcuse aceasta. I se dăduse o cameră aflată în partea de sus a clădirii. Pusese zăvorul şi se plimba gânditor prin cameră. Camera era orientată spre nord şi putuse observa sosirea lui Old Shatterhand. Se apropie de fereastră şi îl privi foarte atent.

- Cine o fi insul acesta şi unde are de gând să meargă? se întrebă el. Probabil vrea să traverseze şi el deşertul. Trebuie să mă gândesc la lucrul ăsta. Are un cal excepţional şi pare un om priceput al vestului sălbatic. Dacă cumva dă peste urma emigranţilor germani, atunci ne poate foarte uşor dejuca lovitura. Trebuie să te păzeşti deja de Juggle-Fred. Ce noroc că acei căutători de diamante n-au venit la „Helmers Home”. Juggle-Fred îi va aştepta atât de mult, până când nu va mai fi un pericol. Trebuie să încerc să-l conving şi pe noul sosit să rămână aici până când ne îndeplinim planul. Sper însă că cei doi tipi de ieri nu vor veni curând. Totul ar fi zadarnic atunci!

Mai aşteptă câteva clipe, apoi se duse jos, pentru a se alătura bărbaţilor care se aflau în faţa casei şi mâncau.

Acest vultur travestit al deşertului nu era altul decât Stewart, care îi atacase cu oamenii săi pe cei doi comanşi, pe care îi urmărise apoi, până când se întâlnise cu Dick şi Pitt.

Între timp, Old Shatterhand aflase cele întâmplate în ziua precedentă, iar Helmers tocmai îi

vorbea de sosirea unui ofiţer, când hangiul îl observă pe acesta din urmă, continuă:

- Iată însă că vine domnul căpitan. Poate deci povesti singur cu ce intenţii se află aici. Nevastă, încă o farfurie pentru domnul ofiţer!

Farfuria fu adusă, iar ofiţerul se aşeză la masă. Nu mică i-a fost spaima când auzi numele lui Old Shatterhand, dar şi-a dat silinţa ca sperietura să nu-i fie observată. Îl privi pe celebrul om din vest cu o privire foarte atentă. Vestitul vânător observă aceasta, însă se prefăcu că nu a văzut nimic.

Ofiţerul repetă cele spuse la sosirea sa. Nu observase însă faptul că Old Shatterhand îşi trăsese pălăria pe frunte şi pe sub borurile ei îl cerceta pe ascuns. După ce acesta termină, Old Shatterhand întrebă cu o voce nevinovată:

- Şi unde spuneţi că se află trupa dumneavoastră, domnule?

- Sus, la Fort Sill.

- De acolo aţi început expediţia de recunoaştere?

- Da!

- În urmă cu mai mulţi ani am fost pe la Fort Sill. Comandant era colonelul Olmers. Cum îl cheamă pe comandantul de acum?

- Este colonelul Blaine.

- Nu-l ştiu. Spuneţi că dragonii dumneavoastră vor sosi aici în aceste zile? Păcat că nu sosesc azi sau mâine! Am putea traversa deşertul împreună cu ei. Ar fi un mare avantaj pentru siguranţa noastră.

- Atunci aşteptaţi să vină! Mai puteţi aştepta o zi?

- O zi? Hm! Credeţi că ar fi vorba doar de o zi? Aici părerile noastre se deosebesc!

- Cum aşa?

- Sunt convins că dragonii dumneavoastră n-or să ajungă niciodată aici. Ştiu că la Fort Silli sau prin apropiere nu staţionează nici o trupă care are sarcina să pătrundă în deşert.

- Oho! Trebuie să presupun că mă credeţi mincinos? zbieră ofiţerul ofensat.

- Da, asta cred! răspunse Old Shatterhand la fel de calm ca şi până atunci.

- Pe toţi dracii! Ştiţi că asta e o jignire oare se poate spăla numai cu sânge?

- Da. Ar trebui să ne duelăm; dacă aţi fi într-adevăr un ofiţer al trupelor Statelor Unite.

- Omule! strigă Stewart, smulgându-şi unul din cele două pistoale pe care le avea la brâu. Încă un cuvânt şi te împuşc ca pe un câine!

Nu apucase însă să-şi spună ameninţarea, că Old Shatterhand se afla deja lângă el. Îi smulse pistolul din mână şi, totodată, pe cel de la brâu şi spuse, de data asta cu o cu totul altă voce:

- Nu te grăbi aşa tare. S-ar putea să-ţi pară rău! Dacă te menajez, o fac doar pentru faptul că am dovezi indirecte împotriva dumitale şi nu o dovadă directă, în primul rând trebuie să-ţi iau pocnitorile.

Descarcă ambele pistoale şi continuă:

- Pe de altă parte, aş dori să vă spun că vin de la Fort Sill şi că îl cunosc pe comandantul de acolo. Iniţial acesta se numea într-adevăr Blaine, dar în urmă cu trei săptămâni a fost rechemat şi înlocuit cu maiorul Owens. Ăsta e un lucru pe care se pare că nu-l ştiţi. Spuneţi că în urmă cu o săptămână aţi plecat călare de la Fort Sill. Trebuia deci să-l cunoaşteţi pe maiorul Owens. Pentru că nu e cazul, înseamnă că n-aţi fost acolo şi povestea cu dragonii

şi expediţia în deşertul Llano Estacado e o înşelătorie!

Stewart se găsea în mare încurcătură: încercă să ascundă faptul şi spuse:

- Ei bine, atunci recunosc că trupă mea nu se află staţionată la Fort Sill. Dar asta e suficient pentru a spune că întreaga poveste e o înşelătorie? Trebuie să fiu foarte precaut şi numai de aceea nu am voie să dezvălui locul real de staţionare.

- Nu încercaţi să mă prostiţi cu astfel de şmecherii! Nu vă văd acum pentru prima oară. Nu aţi fost odată cercetat în Los Animas pentru atacarea unui tren? Cu ajutorul unor vagabonzi aţi reuşi să fabricaţi un alibi, deşi aţi fost vinovat! Aţi fost eliberat, dar aţi scăpat de judecătorul Lynch numai cu fuga.

- N-am fost eu.

- Nu negaţi. Vă ziceaţi Stuart ori Stewart, sau ceva asemănător. Cum vă numiţi acum şi ce scop are mascarada de aici, nu ştiu şi nici nu mă interesează. Ridicaţi-vă mustaţa! Sunt convins că se poate vedea că aveţi o buză de iepure.

- Cine vă dă dreptul să afirmaţi astfel de lucruri? întrebă Stewart cu furie neputincioasă.

- Eu însumi. De altfel, nici nu trebuie să vă văd gura. Ştiu cu cine am de-a face. Luaţi-vă armele şi ştergeţi-o cât mai repede. Fiţi bucuros că şi de această dată aţi scăpat ieftin! Dar să vă păziţi să-mi staţi iar în cale!

- Îi aruncase pistoalele descărcate la picioare. Stewart le ridică, le băgă în centură şi spuse:

- Ceea ce spuneţi despre mine e pur şi simplu ridicol. Mă confundaţi cu altcineva. Am actele mele sus, în cameră, şi am să vi le aduc.

Plecă.

- Ce spectacol! spuse Helmers. Sunteţi sigur de cele spuse, domnule?

- Da, răspunse Old Shatterhand.

- Imediat mi-am dat seama! interveni Hobble-Frank. Individul are o figură care nu poate fi a unui om cinstit. Eu mi-am spus părerea.

Scurt timp după aceea, discuţia se învârtea tot în jurul deşertului Llano Estacado şi a celor petrecute. Fiecare avea ceva groaznic de spus în legătură cu deşertul. Discuţia s-ar mai fi întins foarte mult pe această temă, dacă n-ar fi fost întreruptă de apariţia negrului Bob şi a servitorului lui Helmers. Ultimul îl întrebă pe stă pinul său:

- Dom' Helmers, s-a întrebat unde punem mulţi cai, care vine mai târziu?

Care cai? îi întrebă hangiul;

- Caii soldaţilor, după care plecat ofiţerul să-i aducă.

- Ah! Deci a şters-o?

- Da, a plecat. Dar mai întâi spus că aduce mulţi călăreţi la „Helmers Home”.

- Deci a şters-o pe furiş! Asta dovedeşte că n-are conştiinţa curată. Încotro a luat-o?

- Pus şaua pe cal, scos calul din grajd, încălecat, ocolit grajdul şi după aceea el îndepărtat. A luat-o încolo.

La ultimul cuvânt negrul arăta spre nord.

- E dubios. Ar trebui urmărit. Am mare chef să-l întreb de ce a plecat fără să-şi ia rămas bun.

- N-aveţi decât, spuse zâmbind Old Shatterhand. N-aţi merge prea mult spre nord!

- De ce?

- Pentru că direcţia adevărată nu e aia.

Omul nu are nimic bun în gând. A fost deconspirat şi a considerat mai bine să dispară, s-o ia într-o cu totul altă direcţie decât cea în care doreşte să meargă. Ce spunea despre armată a fost o înşelătorie.

- Acum cred şi eu. Dar vă rog să-mi spuneţi şi mie de ce a venit la mine.

- Nu pot să vă spun decât ceea ce bănuiesc. Pentru mine e clar că a venit să afle ceva, să se informeze despre ceva. Despre ce oare? Aşezarea dumneavoastră e pentru mulţi un punct de plecare în traversarea deşertului. A vrut să verifice ceva, poate dacă în prezent mai sunt oameni la dumneavoastră care se pregătesc de această călătorie.

- Hm! murmură Helmers. Ştiu că sunteţi convins că omul ăsta e un vultur al deşertului.

- Da, aşa gândesc.

- Atunci n-ar fi trebuit să-l lăsăm să plece. Trebuia să-l facem inofensiv. Dar asta nu era posibil fără dovezi. A aflat că Juggle-Fred îi aşteaptă pe căutătorii de diamante. Poate că acum a plecat să pregătească atacul împotriva lor.

- Se poate. Omul ăsta nu e singur. Mai sunt şi alţii care aşteaptă undeva revenirea lui. Nu aveam voie să-i facem ceva; nu puteam să-l reţinem, cu toate că bănuiam că o va şterge pe furiş. Dar acum, că a plecat, mă voi convinge dacă am avut dreptate sau nu. Mai întâi voi urma calea. De când a plecat?

- O oră şi jumătate, răspunse negrul.

- Trebuie să ne grăbim. Vreţi să mă însoţiţi, domnilor?

Helmers nu putea pleca. Hobble-Frank şi Juggle-Fred se arătară însă bucuroşi să-l însoţească şi în curând, erau pe cai şi urmau direcţia ofiţerului

alături de Old Shatterhand.

Urmele duceau într-adevăr spre nord, dar numai pentru o porţiune scurtă de drum. Apoi urmele o coteau spre est, apoi spre sud şi în cele din urmă luau direcţia spre sud-vest. Stewart parcursese călare aproape trei sferturi dintr-un cerc. Cercul avea un diametru foarte mic, fapt care era foarte dubios.

Old Shatterhand mergea în frunte, aplecat mult în faţă, pentru a putea urmări pista. După ce se convinse că urmele nu-şi mai schimbă direcţia, ci se continuă în linie dreaptă, îşi opri calul şi întrebă:

- Domnule Fred, ce spuneţi de urma asta? Putem avea încredere în ea?

- Cred că da, domnule, răspunse cel întrebat, care observase că Old Shatterhand dorea să-l încerce. Omul şi-a dat arama pe faţă. Se duce exact spre deşert şi...

- Se opri îngândurat.

- Ei şi...?

- Se pare că e foarte grăbit. Arcul de cerc pe care l-a făcut în jurul fermei lui Helmers e foarte mic Nu o avut timp să facă un ocol mai mare. Călărea în goană mare. Ceva îl îndemna să se grăbească foarte tare.

- Ce anume?

- Ei, dacă aş şti, domnule! Din păcate, cunoştinţele mele se termină aici. Dumneavoastră ghiciţi mai uşor ca mine.

- Nu mă bizui pe ghicit. E mai bine să mergem la sigur. Avem timp şi putem sacrifica câteva ore. Să urmărim pista! Cât se poate de repede!

Îşi îndemnară şi ei caii la goană. Urma era foarte clară.

Se putu vedea curând că ferma lui Helmers se afla la marginea terenului fertil. Ţinutul şi schimbă curând înfăţişarea. În partea de nord a aşezării se afla o pădurice. În partea de sud se mai puteau vedea doar pe ici-colo pomi, care în curând dispărură şi ei. Tufele deveniră tot mai rare, iarba dispăru şi ea fiind înlocuită cu un tip de vegetaţie care arăta foarte clar ca solul devenea tot mai sărac. Tot mai des apărea nisipul gol, iar relieful unduitor al stepei fusese înlocuit de câmpia neîntreruptă.

Acum nu se mai vedea decât nisip, nisip peste tot, întrerupt ici-colo de câte o insulă de vegetaţie din care răsăreau tulpinile maronii ale florilor.

Mai târziu, nici măcar această vegetaţie nu se mai putu observa, fiind înlocuită de un fel de cactuşi şi de o specie de cereus, care se întindea asemeni unei reptile pe pământ. Stewart evitase locurile acoperite de acest fel de plante, deoarece ţepii lor puteau deveni periculoşi pentru cal. Din loc în loc, se putea observa că el lăsase animalul să răsufle, fiind apoi obligat să-şi reia goana.

Urmele mergeau mai departe şi mai departe. De când cei trei călăreţi părăsiseră „Helmers Home" trecuseră mai mult de două ore. Parcurseseră pe puţin cincisprezece mile englezeşti şi totuşi, nu reuşiseră să recupereze avansul pe care îl luase cel urmărit.

La un moment dat, observară o dungă de culoare închisă, care pătrundea din stânga în câmpia nisipoasă. Era o porţiune de pământ fertil, acoperită de tufe de mezquite. Urma ducea spre această limbă, pe care cei trei călăreţi trebuiau să ajungă în mai puţin de două minute. În acea clipă însă Old Shatterhand îşi struni calul, arătă înainte şi spuse:

- Atenţie! Acolo în spatele tufelor par să

fie oameni. N-aţi văzut nimic?

- Nu, răspunse Fred.

- Mie însă mi s-a părut că văd o mişcare. Chiar şi calul meu simte ceva. Să o ţinem pe stângă, astfel încât tufele de mezquite să se afle între noi şi ei.

Descriseră un arc de cerc şi îşi îndemnară caii la un mers mai vioi, pentru a scăpa cât mai repede de locul golaş unde puteau fi văzuţi atât de uşor. După ce ajunseră la tufe, Old Shatterhand descăleca.

- Rămâneţi aici şi ţineţi şi calul meu! zise el. Mă duc să cercetez. Pregătiţi-vă însă armele şi fiţi foarte atenţi. În cazul că sunt silit să trag, veniţi repede în urma mea!

Se aplecă şi pătrunse printre tufe, dispărând între ele. Nu trecură nici trei minute şi reveni. Pe buzele sale flutura un zâmbet de satisfacţie.

- Nu e ofiţerul, spuse el. Nu sunt nici complicii lui. În schimb, sunt doi vechi cunoscuţi. Împreuna cu ei se află un tânăr indian. Fiţi atenţi.

Băgă două degete în gură şi făcu să răsune un fluierat lung, strident. Nu se auzi nici un răspuns.

- Sunt mult prea surprinşi, exclamă el. Să mai încercăm o dată!

Repetă fluieratul. Nu durǎ mult şi din apropiere răsună o voce puternică:

- Hei! Ce se întâmpla? Fluieratul ăsta în deşertul pustiu şi singuratic!... Să fie oare posibil? Old Shatterhand, Old Shatterhand!

- El este, strigă o altă voce, jubilând de bucurie. Mişcă-te! Vin şi eu. El este, iar împreună cu el e Hobble-Frank. Iar al treilea, şi pe al treilea îl cunoaşteţi!

Din tufe se auzi zgomot şi, în cele din urmă, din spatele lor apărură cei doi vânători. Pitt era

primul. Îl urma Dick. Se grăbeau să ajungă la Old Shatterhand şi să-l strângă în braţe.

- Staţi, băieţi, să nu mă striviţi! se apără vânătorul de ei. Îmi place să fiu îmbrăţişat de voi, dar pe rând, de câte unul, nu de amândoi deodată, urşi ce sunteţi!

- Nici o grijă! Nu vă strivim! spuse Dick. Acum urmează să trec şi la Hobble-Frank, iar Pitt să-l ia în primire pe Juggle-Fred. Dar cum v-a venit să fluieraţi? Ştiaţi că ne aflăm în spatele tufelor?

- Da. Voi sunteţi adevăraţi oameni ai vestului! Vă lăsaţi spionaţi, ascultaţi, priviţi, fără să observaţi nimic!

Între timp veni şi „Inimă de Fier”, tânărul comanşi. Îl văzu pe Old Shatterhand stând în picioare şi spuse plin de respect:

- Nina-nonton — „Mâna care zdrobeşte”! Shiba-bigk, fiul comanşilor, este mult prea tânăr pentru a privi faţa unui războinic atât de vestit.

După obiceiul indienilor, se dădu la o parte. Old Shatterhand însă se apropie repede de el, îi puse mâna pe umăr şi spuse:

- Te recunosc, cu toate că au trecut mai multe ierni şi ai crescut de când te-am văzut ultima oară. Eşti fiul prietenului meu Tevua-shohe, căpetenia comanşilor cu care am fumat pipa păcii. E un războinic viteaz şi un prieten al albilor. Unde şi-a făcut tabără acum?

- Spiritul său e în drum spre Veşnicele Plaiuri ale Vânătorii, pe care le va călca însă abia după ce voi lua scalpurile ucigaşilor săi.

- Mort? „Steaua de Foc” e mort? Ucis? exclamă Old Shatterhand. Spune-mi de cine!

- Shiba-bigk nu vorbeşte despre asta. Întreabă-i pe cei doi prieteni albi, care i-au văzut

cadavrul şi care m-au ajutat să-l îngrop în dimineaţa asta!

Se retrase din nou printre tufe. Old Shatterhand îi privi pe Pitt şi Dick şi zise:

- Se pare că aveţi ceva groaznic de povestit. Aici soarele e prea puternic. Să mergem în locul umbros unde v-am văzut şezând. Acolo îmi puteţi povesti cele întâmplate.

Pitt şi Dick trecură printre tufişuri. Ceilalţi trei ocoliră călare. Tânărul comanşi îşi ocupase deja locul. Albii făcură la fel, iar Dick începu să povestească întâmplarea din ziua precedentă. După ce povesti şi de întâlnirea cu tânărul indian, continuă:

- Azi dimineaţă am făcut un mormânt provizoriu pentru căpetenie. Se va odihni acolo, până când vor veni războinicii săi şi vor ridica un mormânt vrednic de el. Apoi ne vom ocupa de urmărirea ucigaşilor.

- Credeam că vreţi să veniţi cu noi la „Helmers Home”! zise Old Shatterhand.

- Da, dar nu înainte de a cerceta locurile. Se pare că în deşert se pregăteşte ceva. Am pornit în urmărirea ucigaşilor.

- E bine. Aţi dat de urme?

- Da. Au fost şi greutăţi. Indivizii au luat-o spre sud-est, până într-un anumit loc, unde s-au despărţit şi au făcut un lanţ de avanposturi. Au păzit o tabără:

- A cui e tabăra?

- Nu ştim sigur. Probabil sunt emigranţi. Am putut vedea urmele lăsate de căruţele trase de boi. Vreo cincizeci de oameni şi-au petrecut noaptea în tabără.

- Şi dimineaţa în ce direcţie au luat-o?

- Spre sud-vest.

- Spre deşert? Cu căruţe trase de boi? Pe toţi dracii! Ori sunt conduşi de călăuze foarte pricepute ori sunt atraşi într-o capcană. Ce părere ai Dick?

- Ultima.

- De ce?

- Cei cinci ucigaşi ai „Stelei de Foc” sunt băgaţi în treaba asta. Şi căutătorii de diamante au ajuns în cele din urmă la această caravană, care, judecând după urme, a pornit dimineaţa foarte devreme. E foarte dubios. Voiau să se îndepărteze cât mai repede de „Helmers Home”.

- Aţi urmărit caravana?

- Nu. Am avut treabă numai cu ucigaşii căpeteniei. După cum se vede după urme, ei nu s-au alăturat caravanei, ci au plecat călare spre vest. Am pornit pe urmele lăsate de ei. Printre altele, am găsit şi urma unui călăreţ singuratic, care însă, spre seară, a dat de caravană. Se părea că vine dinspre „Helmers Home”.

- Aşa deci! De aseară? Asta nu poate fi altul decât stimabilul misionar mormon Tobias Preisegott Burton. Treaba pare să devină mult mai limpede. Mai departe, domnule Dick! Ce s-a mai întâmplat cu urmele?

Indivizii călăreau foarte repede. De aceea urmele se puteau recunoaşte cu uşurinţă. Apoi am avut însă probleme. Unul din cei cinci s-a despărţit Urma sa mergea direct spre nord. Trebuia să-l urmăm o bucată de drum, pentru a fi siguri de asta.

- Hm! Asta dă de gândit. Bănuiesc că ăsta era ofiţerul.

- Ofiţer? întrebă Dick. Nu a fost nici un ofiţer de faţa.

- Ştiu. Dar poate că indivizii au avut o uniformă la ei. Ne vom convinge până la urmă. Aţi stat de vorbă cu ei. Nu e printre ei unul de statură mijlocie, robustă, cu faţa acoperită de o barbă de culoare închisă?

- Aşa arăta conducătorul lor!

- Avea mustaţa pieptănată în jos, ca şi cum ar fi dorit să-şi acopere buzele. La gură n-aţi putut observa nimic deosebit?

- Ba da! Avea buză de iepure. Se putea observa asta când vorbea.

- Bine. Ne-am convins în privinţa individului! El e! A venit spre „Helmers Home” pentru a afla dacă vine vreun pericol de acolo! Mai departe!

- Ajunge. Să-ţi recunoşti propria prostie nu e o plăcere. Te rog pe tine Pitt dragă, să povesteşti mai departe!

- Mulţumesc! zise el. Cine a gustat carnea bună, trebuie să ronţăie şi osul tare. De ce să povestesc eu chiar de unde începe şi prostia?

- Pentru că ai un fel foarte nostim de a descrie greşelile, pe care apoi le prezinţi drept ceva admirabil.

- Ştiu! Eu sunt mereu cel care trebuie să ispăşească păcatele altora. Dar pentru că am fumat cu tine pipa păcii, vreau să fiu milos şi să mai încerc o dată. Domnilor, problema e că mai târziu am pierdut urma şi, oricât am încercat să o găsim, n-am reuşit.

- Imposibil! exclamă Old Shatterhand.

- Dar vă asigur, domnule, că e adevărat!

- Pitt şi Dick să piardă o urmă? Dacă mi-ar spune asta altcineva, l-aş face mincinos.

- Vă mulţumesc, domnule! Dar din

moment ce acest lucru vi-l spune chiar Pitt Lunganul, atunci trebuie să credeţi!

- Bine. Dar cum s-a întâmplat de fapt?

- Foarte simplu. Aici în faţă, unde se termină tufele de mezquite, începe pământul pietros care se întinde pe multe mile spre est şi sud. Ar trebui să vedeţi pământul, domnule, ca să pricepeţi cum am putut pierde urma.

- Îl cunosc. Mexicanii, cărora le aparţine acest ţinut, l-au denumit şi îl mai numesc încă „el plano del diablo”, platoul dracului.

- Exact! Deci îl cunoaşteţi! Ei bine, asta mă mai linişteşte. Atunci nu ne credeţi începători, când vă asigur cu mâna pe inimă că urmă s-a evaporat pentru noi.

- Hm! Dar patru călăreţi nu s-au evaporat, în mod sigur!

- Nu. Dar dacă caii nu lasă nici o urmă pe acest pământ neted şi tare ca fierul, atunci nici n-are cum să se vadă vreo urmă. Indianul nostru, care în ciudă tinereţii sale este un excelent căutător de urme, a ajuns şi el la capătul ştiinţei sale.

- Atunci aş vrea să văd dacă păţesc şi eu !a fel!

- Ei, dumneavoastră! Dumneavoastră sunteţi un cu totul alt fel de tip decât mine sau Dick! Dumneavoastră şi Winnetou aţi fi găsit urma, chiar dacă indivizii ar fi trecut călare prin aer! Şi aproape sunt convins că aşa s-a întâmplat. Vă spun că nici cea mai mică pietricică zdrobită sau cea mai neînsemnată zgârietura nu se puteau vedea. Am făcut apoi ceea ce fiecare om priceput al vestului ar fi făcut: am călărit de-o lungul marginii zonei stâncoase, pentru o găsi locul în care indivizii au părăsit zona şi au ajuns din nou pe terenul nisipos.

Asta om făcut-o însă atât de încet, încât nici până acum n-am reuşit să terminăm. Ne aflăm în partea nordică a locului în care unul i-a părăsit pe ceilalţi patru, pentru a se îndrepta spre „Helmers Home”. De altfel, am văzut un călăreţ care se îndrepta spre sud când am ajuns la tufiş, ne-am dat seama că şi el se oprise aici.

Old Shatterhand deveni mai atent. Se părea că stă pe gânduri, apoi însă se ridică şi cercetă feluritele urme de copite, oare se aflau în jurul tufei de mezquite. Se îndepărtă la o distanţă apreciabilă de ceilalţi care nu peste multă vreme îl auziră strigând:

- Domnule Pitt, aţi fost dumneavoastră sau Dick pe locul unde mă aflu eu acum?

- Nu, domnule, răspunse cel întrebat.

- Atunci veniţi aici!

Îl urmară. După ce ajunseră la el, Old Shatterhand arătă un tufiş şi spuse:

- Aici se poate vedea foarte bine că cineva a pătruns în tufişuri. E ruptă o crenguţă şi locul unde a fost ruptă nu s-a uscat încă. N-a trecut, deci, mult timp de atunci. Veniţi după mine, domnilor!

Pătrundea tot mai adânc în tufiş, cercetând fiecare crenguţă şi fiecare palmă de pământ, până când, în cele din urmă, se opri într-un loc nisipos. Acesta avea un diametru de mai mulţi paşi iar pe suprafaţa iui nu creştea nici un fel de plantă. Se aşeză în genunchi şi părea să cerceteze bob cu bob nisipul. În cele din urmă se ridică. Pe buzele sale flutura un zâmbet de satisfacţie. Cercetă şi celelalte părţi ale tufişului care delimitau locul. Apoi spuse:

- Aici a intrat cineva în ascunzătoare. Omul a descălecat acolo, afară, pe terenul stâncos, în faţa tufişului. Acum însă spuneţi-mi două lucruri,

domnule Pitt: locul în care individul s-a despărţit de ceilalţi patru se află în sud faţa de acest loc?

- Sud-est, domnule.

- Bine! Omul pe care l-aţi văzut plecând călare din acest loc, purta uniformă?

- Nu.

- Atunci ascultaţi cum s-a întâmplat: cel care îi conducea pe cei cinci, după ce s-a despărţit de ei a venit aici să-şi ia uniforma şi să meargă la „Helmers Home” ca ofiţer. Apoi, după ce a şters-o pe furiş de acolo, a revenit aici, pentru a lăsa uniforma şi a-şi lua altă îmbrăcăminte.

- Ce spuneţi, domnule, credeţi că acest loc e folosit ca dulap?

- Da, cel puţin ca ascunzătoare. Vânătorii de castori o denumesc „Cache”. Scoateţi-vă pumnalele şi începeţi să săpaţi. Se poate vedea după nisip că locul a fost netezit de curând cu mare atenţie.

Hobble-Frank se repezi la locul arătat şi începu să îndepărteze nisipul cu mâinile goale, ca şi cum ar fi sperat să găsească acolo toate comorile Golcondei. Exemplul lui îi impulsiona şi pe ceilalţi. Nisipul zbura în toate părţile. Încă nici nu săpaseră până la o adâncime de zece ţoli, când Frank strigă, de astă dată în germană:

- Am găsit, domnule Shatterhand! Degetele mele au dat de ceva tare!

- Mai departe, mai departe! îl apostrofă Dick. Ceea ce simţi tu tare poate fi şi o bucată de stâncă.

- Dar sap ca o cârtiţă. Nu e nici stânca, nici lemn: Aici, puteţi vedea şi voi! Sunt nişte beţigaşe subţiri.

- Sunt tulpini de cactuşi, explica Old

Shatterhand. Sunt împletite în aşa fel, încât formează o suprafaţă mare, folosită drept capac pentru ascunzătoare.

Această părere se dovedi a fi corectă. Tulpinile drepte, trase parcă cu rigla, erau împletite astfel, încât formau un acoperiş dreptunghiular, care astupa o gaură pătrată, adâncă. Gura avea o adâncime de peste doi coţi şi era umplută până sus cu tot felul de obiecte.

Primele lucruri care au ieşit la iveală au fost o uniformă şi o sabie, acoperite cu o bucată de ziar vechi:

- Uniforma ofiţerului şi sabia lut de pirat! zise Frank, scoţând sabia din teacă şi lovind în aer. Dacă individul ar mai fi aici, l-aş...

- Te rog, dragă Frank, dă-mi hârtia, îl întrerupse Old Shatterhand.

- Bine! Imediat! Discursul îl pot ţine şi mai târziu, după ce am golit această gaură plină cu lucruri furate.

Îi dădu lui Old Shatterhand pagina de ziar. Acesta o despături şi găsi un bileţel scris cu creionul. Vânătorul citi rândurile:

- „Venid pronto en nuestro escondite! Precaution! Old Shatterhand esta en caso de Helmers.”

- Ce înseamnă asta? întrebă Fred. Ei bine, Frank, ţu ştii limbi străine.

- Bineînţeles, răspunse cel apostrofat. E vorba de Old Shatterhand şi Helmers. Dar această ebraică este atât de mult amestecată cu cuvinte de origine indiană şi împodobită cu trichine indogermanice, încât la primul cuvânt mi se răsuceşte inima în piept. Mai bine mă spăl pe mâini şi mă ocup de uniformă.

Începu să cerceteze foarte amănunţit buzunarele. Old Shatterhand traduse cuvintele din spaniolă: „Veniţi repede în ascunzătoarea noastră! Atenţiei Old Shatterhand este la Helmers.”

Nimeni nu era însă preocupat de acest mesaj. Voiau să cunoască în primul rând întregul conţinut al gropii. Erau haine purtate, dar încă în stare bună de diferite forme, culori şi mărimi, puşti, pistoale, pumnale, gloanţe, cutii de tablă cu capse şi chiar şi un butoiaş, jumătate încă plin cu pulbere. Toate buzunarele hainelor erau goale. În cele din urmă găsiră şi îmbrăcăminte indiană.

- Hainele le ardem, zise Old Shatterhand. Restul e pradă bună şi fiecare să-şi ia cât doreşte. Ce rămâne luăm cu noi la Helmers. Sunt convins că aceşti bandiţi ai deşertului au mai multe ascunzişuri de felul ăsta, în care îşi depun prada. Probabil că uniformă a aparţinut unui ofiţer. Din tot ce am găsit numai biletul are valoare pentru mine. Ce se înţelege din el, domnule Fred?

- Două lucruri, răspunse cel întrebat. În primul rând, individului îi este o frică de moarte de dumneavoastră. Ar fi stat mai mult timp la „Helmers Home”, dacă nu v-aţi fi dus acolo.

- Şi în al doilea rând?

- În al doilea rând, e urmat de complici, pe care vrea să-i avertizeze. Şi ei vor să intre în deşert. Vot veni aici să deschidă groapa. El îi cheamă într-o ascunzătoare. După câte înţeleg, vor să facă o adunare acolo.

- Asta presupun şi eu. După cum stau lucrurile, nu e nevoie să căutăm în continuare urma dispărută. Acest om se va reîntâlni în mod sigur cu cei patru prieteni ai săi. Pentru a-i găsi, trebuie doar să mă urmaţi. De aici, urma lui va fi foarte clară. Ea

ne va duce la ascunzătoarea de care vorbeşte el. Sper că bănuiţi de ce îşi cheamă oamenii acolo?

- Da, domnule! Are de gând să-i atace pe emigranţi.

- Aşa cred şi eu. Şi mai cred că vrea să facă asta cât de curând. Se teme că îi vom descoperi şiretlicurile şi că îi vom zădărnici planurile. De aceea va grăbi acţiunea cât va putea de mult.

- Trebuie să ne grăbim şi noi, domnule! Ar trebui să-l urmărim cât mai repede pe individ. El e conducătorul, sufletul acţiunii. Dacă punem mâna pe el, atacul nu va mai avea loc.

- Cu greu se poate şti, fu de părere Old Shatterhand. El e şeful celor cinci. Dacă e cu adevărat şeful tuturor vulturilor deşertului, asta nu putem şti sigur. Prin el nu-i putem opri şi pe ceilalţi să acţioneze. De altfel, nu cred că putem să-l ajungem. Caii noştri sunt foarte obosiţi, iar soarele se află aproape de apus. Înainte de a-l ajunge, va fi noapte. Pentru azi trebuie să-l lăsăm să-şi continue drumul. Urma lui se va putea vedea şi mâine. Voi veţi face tabără aici, ca să puneţi mâna pe cei cărora le-a fost adresat biletul şi care vor apărea aici în curând. Mă voi întoarce singur la „Helmers Home”. Duc cele găsite acolo şi îl aduc pe Bob. Doi din voi să-mi împrumute caii. La ivirea zorilor vom pleca de aici şi sper că urmărirea nu va fi zadarnică. Vom fi în total şapte şi sunt convins că ne putem măsura cu vulturii.

Propunerea fu acceptată de toţi. Fiecare îşi alegea arme şi muniţie, după plac. Hainele au fost scoase din groapă, aşezate pe solul nisipos şi arse cu ajutorul unor crengi uscate de mezquito. Restul fusese încărcat pe caii lui Frank şi Fred. Rugul fumega încă, în momentul în care Old Shatterhand

se pregătea de drum. Promisese să se îngrijească de hrană şi de o mică rezervă de apă. Plecând, arătă spre apus şi zise:

- Mi se pare că se apropie ceva, o furtună sau ceva asemănător. Pare a fi un punct la orizont de unde se apropie. Din păcate însă, ea nu ajunge niciodată până în deşert.

- Se îndepărtă spre nord. Ceilalţi priveau cu atenţie cerul. Soarele se putea vedea deasupra unor nori uşori, de o culoare roşiatică, formând un cerc, în centrul căruia se adunau razele aurii de lumină. Nu părea deloc periculos. Cuvintele lui Old Shatterhand fuseseră înregistrate ca o simplă observaţie, nedându-li-se mare importanţă. Numai indianul privea îngândurat norişorii aceia şi mormăi pentru el:

- Temb metan — gura trăsnetului.

CAPITOLUL VI
ORA SPIRITELOR

După ce Old Shatterhand plecă, bărbaţii luară din nou loc şi începură să povestească. Cele petrecute la „Helmers Home” fură comentate pe larg. Timpul trecea ca în zbor şi ei nu priveau cerul care avea acum o cu totul altă culoare. Numai indianul, care stătea tăcut deoparte, era atent la schimbări.

Micul cerc format de nori se deschisese în partea inferioară şi căpătase forma unei potcoave. Părţile ei laterale începuseră să se lungească Astfel se formaseră două straturi întinse, înguste, care aproape atingeau linia orizontului. Între ele se putea vedea cerul limpede şi curat. Unul din straturi cobora, apropiindu-se, căpătând în partea sudică o culoare roşu-portocalie prăfuită. Părea că acolo furtuna era în toi şi răscolea nisipul fin, ridicându-l până la cer.

În est se întunecase, ca şi cum cerul ar fi fost acoperit de nori grei, dar nu se putea vedea nimic.

Deodată indianul sări în picioare şi strigă, uitând complet de virtutea cea mai de preţ a unui indian, stăpânirea de sine, arătând spre est, spre peretele negru:

- Maho-timb-yuavah — Spiritul deşertului!

Ceilalţi săriră şi ei speriaţi în picioare. Abia acum observară şi ei transformarea cerului. Spaima însă le paraliza privirea când descoperiră locul arătat de „Inimă de Fier”.

La o înălţime foarte joasă un călăreţ părea că goneşte pe cer. În jurul călăreţului era o aură luminoasă care se deplasa o dată cu el. Astfel el arăta ca o umbră întunecată încadrată într-o ramă luminoasă. atât statura lui cât şi cea a calului erau exagerat de mari. Membrele lui puteau fi recunoscute cu uşurinţă. În mâna dreaptă ţinea hăţurile, capul fiindu-i acoperit de plete lungi. Puşca ce-i atârna la spate, sălta în ritmul goanei. Coama şi coada calului fluturau în vânt. Animalul alerga de parcă ar fi fost gonit de moarte.

Şi asta se întâmpla în plină zi, cu o oră înaintea opusului de soare! Asupra privitorilor această vedenie făcu o impresie groaznică, de nedescris. Nici unul din ei nu scotea nici un sunet, nu spunea nici un cu vânt.

Peretele negru se termina în sud aproape brusc, vertical. De acest loc se apropia călăreţul în goană mare. Distanţa se făcea mereu mai mică. Încă zece salturi ale calului, încă cinci, trei, unu! — animalul păru să sară în gol. În clipa următoare dispăruseră atât calul cât şi călăreţul. Nici pată luminoasă nu mai exista.

Bărbaţii stăteau în continuare împreună, fără să scoată o vorbă. Priveau spre locul în care dispăruse arătarea, apoi se uitară unii la alţii şi

priviră iar spre locul dispariţiei. În cele din urmă Dick se scutură, ca şi când i-ar fi fost frig şi spuse:

- Pe toate spiritele bune! Dacă ăsta nu a fost spiritul din Llano Estacado, atunci n-am să mă mai spăl niciodată pe faţă! întotdeauna am crezut că e o prostie; dar acum trebuie să fii nebun să te mai îndoieşti de acest lucru. Am o senzaţie ciudată. Tu cum te mai simţi, bătrâne Pitt?

- La fel ca o pungă veche de bani goală. Mă simt complet gol, numai din piele şi aer! Ia uitaţi-vă cât de repede se schimbă cerul! Aşa ceva n-am mai văzut!

Muchia superioară a peretelui întunecat se colora în roşu aprins; fascicolele de flăcări se prelingeau în sus şi în jos. Una din părţile laterale ale potcoavei se lăsa în jos. Cu cât cobora mai mult, cu atât devenea mai lată şi mai întunecată. În sud se putea vedea o furtună care părea să biciuiască marea, se vedeau nori de praf şi fum. Furtuna se apropia tot mai mult. Soarele fusese acoperit de o perdea întunecată, care din secundă în secundă se ridică tot mai sus şi devenea tot mai lată. Norii întunecaţi păreau pur şi simplu să cadă. Deodată, cei cinci bărbaţi înspăimântaţi fură cuprinşi de un frig neobişnuit. În depărtare se putea auzi un urlet asurzitor.

- Pentru Dumnezeu, repede la caii strigă Juggle-Fred. Repede! Altfel o iau la goană! Culcaţi-i! Trebuie să se culce. Ţineţi-i bine şi să vă culcaţi şi voi cât mai lipiţi de pământ!

Cei cinci se repeziră la cei trei căi care fornăiau de teamă şi care nu opuseră nici o rezistenţă când fură culcaţi la pământ. Fuseseră împinşi în imediata apropiere a tufişurilor, cu capetele aşezate sub crengi. Nici nu apucaseră bine

să se lase şi oamenii jos, că se dezlănţui furtuna. Un fluierat, oftat, urlet, vâjiit, şuier, trosnet şi răcnet, care nu se pot descrie nicicum. Oamenii aveau sentimentul că o pătură foarte grea a fost aruncată peste ei. Asupra lor apăsa o forţă atât de puternică, încât le era imposibil să se ridice de pe pământ, chiar dacă ar fi încercat. Un frig glacial le pătrundea oasele. Toate orificiile: ochi, nas, gură şi urechi le fură astupate ca şi cum ar fi fost vorba de apă îngheţată. Nu puteau nici să respire. Erau aproape gata să se asfixieze. Deodată, un aer fierbinte trecu peste ei şi glasurile urlânde ale deşertului Llano Estacado se pierdură în zare. Caii se ridicară şi nechezară puternic. Nopţii întunecate şi foarte friguroase, care veni pe neaşteptate, îi urmă lumina puternică a soarelui şi căldura dătătoare de viaţă. Se putea din nou respira. Cele cinci corpuri începură să se mişte. Îşi şterseră ochii de nisip şi începură să privească prin preajmă.

Erau acoperiţi de un strat gros de o palmă de nisip rece. Asta era pătura cu care îi acoperise furtuna de nisip.

Da. Fusese o furtună de nisip, unul din acele cicloane ale Americii Latine care se desfăşoară cu o asemenea forţă, încât nu i se poate găsi pereche în altă parte a lumii. Dezastrul pe care îl face o astfel de vijelie e greu de închipuit. Atinge o viteză aproape de o sută de kilometri pe oră şi de cele mai multe ori e însoţită de fenomene electrice, care continuă să se desfăşoare şi după ce furtuna trece. Nici chiar simunul deşertului african nu are o asemenea forţă. Doar furtuna de nisip şi zăpadă a deşertului Gobi mai are o putere care se poate asemui cu cea o unei furtuni ciclonice.

Cei cinci bărbaţi se ridicară în picioare şi îşi

scuturară nisipul de pe haine. Tufele oferiseră un obstacol în calea nisipului, astfel încât în acea parte se adunase o dună de o înălţime apreciabilă.

- Slavă domnului că a trecut şi am scăpat atât de ieftin! zise Dick. Vai celor care în timpul ciclonului s-au găsit descoperiţi în plin deşert! Sunt pierduţi.

- Nu neapărat, interveni Fred. Aceste furtuni groaznice au din fericire o lăţime de numai o jumătate de milă engleză. Forţa lor, în schimb, este cu atât mai mare. Curentul de aer dezlănţuit care a trecut peste noi a fost doar unul din curenţii laterali. Dacă ne-am fi aflat în centrul său, atunci am fi fost smulşi cu cai cu tot şi aruncaţi cine ştie unde.

- Foarte corect! încuviinţă Pitt. Ştiu asta. Am avut prilejul să văd devastările pe oare le-a făcut o astfel de furtună dincolo, pe Rio Concios. Printr-o junglă seculară a trasat o stradă dreaptă, smulgând din pământ copaci de mărimi uriaşe. Copaci cu un diametru chiar şi de doi metri erau aruncaţi unii peste alţii. Poiana ciudată, în care nu se mai afla nici un copac în picioare, era foarte clar delimitată. Copacii care se aflau dincolo de limita dezastrului erau foarte uşor loviţi, yankeii numesc tipul ăsta de furtună uragan.

- A fost groaznic! îşi dădu cu părerea Hobble-Frank. Nu mai puteam respira, iar clarinetul meu putea scoate sunete numai pe ultimul orificiu. Şi noi am avut în Saxonia furtunile noastre, dar nu au fost nici pe departe atât de violente, de dezastruoase ca astea de aici. Un astfel de uragan saxon faţă de o tornadă americană e o joacă de copii, o adevărată adiere de mai, care e suficientă pentru a răci o cafea. În plus, măgarul lui Pitt aproape m-a distrus dând din copite. În cele din urmă, nu mai voia să stea

culcat, iar statura mea nobilă o confundă probabil cu...

- Catâr, vrei probabil să spui, îl întrerupse Dick.

- Nu, spun măgar! Cine dă în acest fel din picioare şi mă calcă, e cel mai mare măgar din câţi există. Ar trebui să-i cer lui Pitt o recompensă drept despăgubire.

Soarele, care mai înainte fusese în întregime acoperit de nori, strălucea din nou. Razele lui aveau însă o culoare tare ciudată, galbenă ca şofranul. Orizontul devenise şters şi avea aceeaşi nuanţă cu soarele, iar pământul părea că se ridică de jur împrejur. Datorită acestui fapt, cei cinci bărbaţi păreau să se găsească în punctul cel mai de jos, în interiorul unui cerc mare.

Cei trei cai nu se liniştiseră încă. Fornăiau şi tropăiau speriaţi. Voiau să fugă şi de aceea trebuiau bine legaţi. În aer se afla ceva pe care plămânii refuzau să-I inspire. Nu era vorba de particulele microscopice de nisip, care se mai găseau în atmosferă, ci de ceva nedefinit, ceva ce nu se putea descrie.

Indianul întinse pătura pe nisip şi se culcă pe ea. Chiar şi acum, după o astfel de întâmplare, îşi păstra tăcerea reţinută, caracteristică Indienilor. Cei trei albi se aşezară lângă el şi Dick îl întrebă:

- Fratele meu tânăr a mai avut prilejul să înfrunte o astfel de furtună?

- Mai multe, răspunse cel întrebat. „Inimă de fier a fost smuls de Ninayandan[1], purtat departe şi în cele din urmă îngropat în nisip; dar războinicii comanşi l-au găsit. A văzut copaci smulşi din rădăcini care nu pot fi cuprinşi nici de şase bărbaţi.

---

[1] Vânt ucigaş, în dialect indian

- Dar pe spiritul din Llano Estacado nu l-ai mai văzut?

- „Inimă de Fier” l-a văzut şi pe acesta în urmă cu trei ierni, când a traversat deşertul împreună cu tatăl său. Au auzit o împuşcătură. Dar când s-a apropiat de locul cu pricina, l-a văzut pe spirit care tocmai se îndepărta în goana calului. Pe locul acela zăcea însă o faţă palidă cu o gaură în frunte. Căpetenia comanşilor îl cunoştea pe mort, era un ucigaş temut.

- Cum arăta spiritul?

- Avea capul şi corpul unui bivol alb, în jurul grumazului său flutura o coamă stufoasă. Arăta groaznic. Cu toate astea, e un spirit bun, pentru că altfel n-ar fi avut înfăţişarea acestui animal sacru. Totodată comanşii ştiu că el ucide numai oamenii răi; cei buni sunt ocrotiţi de el. „Inimă de Fier” cunoaşte doi comanşi care s-au rătăcit în deşert şi erau aproape de pieire. Noaptea, spiritul a venit la ei, le-a adus carne şi apă şi le-a arătat drumul cel bun.

- A stat de vorbă cu ei?

- A vorbit în dialectul lor. Un spirit bun cunoaşte toate limbile, deoarece Marele Spirit l-a învăţat. Howgh!

Se îndepărtă. Dădu de înţeles că a vorbit destul şi că vrea să tacă.

În schimb, Hobble-Frank privi spre Juggle-Fred şi zise:

- Ce crezi despre lucrurile astea? În plină zi să vezi o stafie! Asta o poţi plăti cu viaţa! Mi s-a făcut pielea de găină şi mi s-a umflat ca un balon cu aer!

Cel căruia îi fuseseră adresate aceste cuvinte, zâmbi şi spuse:

- Nu trebuie să te sperii chiar aşa de tare.

Arătarea pe care am văzut-o cu toţii poate fi privită şi altfel. Gândeşte-te numai la stafia din Brocken.

- Am auzit şi eu de ea. Stafia din Brocken e un fenomen care se naşte în atmosferă, în zona munţilor Harz, format din ozon şi oxigen, care se depun în aer şi se dizolvă datorită cetii, creând o grindină incandescentă. Dar aici, în deşertul Llano Estacado avem de-a face cu un spirit adevărat. L-am putut privi cum călărea pe cer; nu era nici aer, nici ceaţă, ci era statura palpabilă a unei fiinţe supranaturale, adevărate. Cum să fie vorba de o iluzie optică?

- Hm! Ca iluzionist şi eu am creat stafii.

- Atunci ar fi mai bine să taci. Crearea unor stafii artificiale e cea mai mare înşelătorie. Cum ai reuşit să faci asta?

- Cu un ochi de geam aşezat oblic pe o cameră obscură.

- Asta pot face şi eu. Mi-am construit odinioară o astfel de cameră procură; îmi reuşise chiar destul de bine, însă uitasem să fac şi orificiul în care se toarnă lentilele. Printre altele, aceste lentile nu le puteam cumpăra de la nici un comerciant de legume şi de aceea am renunţat la proiect până una alta.

În acel moment Fred, Dick şi Pitt începură să râdă atât de zgomotos, încât indianul se întoarse iute şi îi privi mirat. Frank, însă, făcu o faţă furioasă şi strigă:

- Silicium! Tăceţi odată! În cazul în care râsul vostru batjocoritor nu se termină imediat, voi provoca o baie de sânge între voi, fraţi de pâine, cum a făcut şi Muhamad al doilea între parizieni! Nu trebuie să râdeţi de camera procură a mea! A fost consternată corect, dar eu, ca salariat silvic, nu am

avut timp să-mi cresc singur lentilele. Vă părăsesc şi îmi scutur praful de pe încălţăminte. Batjocura voastră cere răzbunare. Plec, dar — manus manum lavendat, în germană: mâna mea vă va spăla capetele cu lavandă. Ho-ho-ho-howgh!

Le aruncase acest cuvânt indian, făcând şi un gest de supărare. După aceea, dispăru iute în spatele tufelor, lăsându-i astfel fără bucuria de a-i mai putea privi persoana.

Bărbaţii nu-şi făceau prea mari probleme cu privire la pedeapsă aplicată de Frank, pentru că îl cunoşteau mult prea bine. Veni din nou vorba de furtună şi de apariţia premergătoare a spiritului deşertului. Cei trei nu erau în nici un caz oameni fără o anumită pregătire. Fred avea cunoştinţe mai mult decât mediocre. Erau convinşi că e vorba de o iluzie optică, însă nu găseau cuvintele necesare pentru a explica apariţia în mod ştiinţific.

Timpul trecu şi noaptea se apropie tot mai mult. Se făcuse atât de întuneric, încât nu se mal putea vedea nici măcar la cinci paşi. Frank se reîntoarse. Nu voia să fie singur pe un întuneric ca acesta şi mai ales într-un astfel de loc. Supărarea însă nu-i trecuse pe deplin. Nu scotea nici o vorbă şi nici nu se întinse lângă ceilalţi, ci ta o anumită distantă. Ascultă însă cu atenţie discuţiile lor. După mişcările pe care le făcea, ceilalţi îşi dădeau seama că din când în când se pregătea să spună ceva, în situaţiile în care era convins că ar fi mai bine informat decât ei. Se stăpânea însă şi se culcă la loc. Plăcerea de a face pe supăratul era totuşi, mai mare decât aceea de a se lăuda cu cunoştinţele sale închipuite.

Între timp, aerul devenise mai curat şi se putea respira mai uşor. Dinspre sud-vest bătea o briză

blândă. După căldura zilei, aceasta aducea o răcoare plăcută. Pe cer apăruseră primele stele. Cu ajutorul lor, cei întinşi pe pământ puteau calcula ora cu aproximaţie.

Nu mai vorbiră şi îşi dădură silinţa să adoarmă. Nu se aşteptau la vreo faptă duşmănoasă, iar Old Shatterhand nu se putea întoarce aşa de curând. Albii adormiră într-adevăr, numai indianul privea cu ochii deschişi cerul, cu toate că în noaptea dinainte nu dormise deloc. Moartea, sau mai bine zis uciderea tatălui său, nu dădea linişte sufletului său tânăr, care tânjea după răzbunare.

Aşa trecu sfert după sfert de oră. Brusc, cei care dormeau fură treziţi de strigătul puternic al indianului. Se sculară în capul oaselor.

- Mawa tuhshta — priviţi acolo! spuse, arătând spre sud.

În ciuda întunericului, puteau zări mâna lui întinsă şi priviră în direcţia semnalată. Acolo unde cerul se sprijinea pe orizont, se putea desluşi o dungă îngustă, lungă, luminoasă, de forma unui arc de cerc, care încadra o pată strălucitoare. Nu dădea impresia unui lucru neobişnuit. Cu toate acestea, oamenii o priveau cu mare atenţie.

- Hm! mormăi Dick. Dacă pata s-ar găsi la est, aş crede că am dormit atât de mult, încât apar zorile.

- Nu, îşi dădu cu părerea Pitt. Zorile arată cu totul altfel. Liniile de delimitare ale petei luminoase sunt foarte clare.

- E şi noaptea foarte întunecată.

- Tocmai fiindcă suntem încă în plină noapte nu poate fi vorba de zorii zilei. Ziua şi noaptea se contopesc, acolo însă e vorba de delimitări foarte precise.

- Crezi că e un incendiu?

- Un incendiu în deşert, unde nu există lemn? Hm! Ce ar putea să ardă în acel loc? Pată luminoasă devine tot mai mare. Se schimbă şi vântul. Iniţial sufla din sud-vest Acum însă suflă direct din vest şi devine tot mai puternic şi mai rece, ce înseamnă aceasta?

- Nu poate fi vorba de o auroră boreală, spuse Fred. În sud nici nu s-a auzit de aşa ceva.

Frank, care tăcuse până acum, nu se mai putu stăpâni.

- Pata luminoasă trebuie să însemne ceva, spuse. În orice caz trebuie să fie în legătură cu stafia răzbunătoare. Iniţial călărea spre sud. Poate că are tabăra în acel loc şi acum stă la foc.

Ceilalţi ar fi izbucnit din nou în râs, dar se stăpâniră. Fred răspunse:

- Crezi că o stafie îşi face foc de tabără?

- De ce nu? Dacă suflă un vânt atât de rece ca acum?

Aerul devenise mai rece şi se deplasa tot mai spre nord. În sud, luminozitatea se făcea tot mai mare, creştea tot mai mult. Se părea că răsărise discul unui imens astru ceresc. Se formase aproape un semicerc care avea în centru un miez roşu ca sângele. Spre exterior acesta devenea tot mai luminos. Pe marginea lui păreau să se tăvălească nori de culoare închisă şi baloane de foc.

Totul oferea o privelişte minunată, dar şi îngrozitoare. Cei cinci bărbaţi stăteau şi se minunau. Nici unul nu încerca să deschidă gura.

Vântul sufla acum exact din nord. În decursul unui sfert de oră se schimbase total. Dar nu se auzea nici un şuierat sau vâjiit. Părea că suflă cu o viclenie ascunsă tocmai spre locul luminat atât de grozav de

pe cer. Era însă un vânt foarte rece.

- Ar trebui să vadă şi Old Shatterhand asta, spuse Juggle-Fred. Din păcate, el nu se poate încă întoarce, pentru că e abia miezul nopţii.

- Miezul nopţii! zise brusc Hobble-Frank, E ora fantomelor. În mod sigur acolo unde pare că arde, se întâmpla ceva groaznic.

- Ce să se întâmple acolo groaznic, în afara faptului că arde?

- Nu pune întrebări atât de ciudate! La miezul nopţii se deschide Infernul şi stafiile pot să iasă. O oră întreagă îşi fac de cap. După cum fiecare ţară şi popor îşi au ciudăţeniile lor, aşa şi stafiile fiecărei zone îşi au trăsăturile şi pasiunile lor proprii. Într-un ţinut sucesc oamenilor gâtul, în alt loc îi sugrumă pe cei ce ajung la răscruci de drumuri. Cine ştie ce pasiuni au stafiile de pe aici! Pot fi chiar cele mai periculoase şi cele mai rele care există. Trebuie să fim foarte atenţi şi..., pentru păcatele mele, nu am avut dreptate? Priviţi acolo! Vine călare!

Ultimele cuvinte le strigă cu disperare. Ceea ce se întâmpla putea să-l îngrozească şi pe cel mai curajos dintre bărbaţi. Spiritul din Llano Estacado îşi făcuse din nou apariţia.

După cum am mai spus, lumină ciudată formă pe cer un semicerc imens. Acolo unde arcul semicercului se sprijinea în partea stângă pe linia orizontului, apăruse un călăreţ uriaş. Calul era negru, însă călăreţul era alb. Părea un bivol. Se putea desluşi foarte bine copul cu cele două coarne, grumazul cu coama stufoasă care flutura în vânt şi corpul care în partea posterioare era una cu calul. Contururile imaginii erau delimitate de linii scânteietoare.

Calul era în plină goană. Nu se mişca de-a

lungul unei linii plane, ci se ridica şi gonea de-a lungul semicercului. Sub el se afla o bucată de pământ, care părea nemişcată sub copitele sale.

Animalul goni. descriind un arc pe cer, în sus, până în punctul cel mai înalt. Apoi coborî în partea dreaptă, în jos, de-a lungul semidiscului încins, până în punctul în care acesta atingea din nou linia orizontului. Acolo dispăru la fel de brusc cum apăruse.

Bărbaţilor, în ciuda aerului rece care îi înconjura, li se făcu foarte cald. Putea fi vorba de o iluzie? Nu.

Era adevărul curat şi de netăgăduit. Chiar şi indianul, foarte reţinut din fire nu se putea stăpâni şi scotea un „Ufff” după altul.

Stăteau şi aşteptau să vadă dacă fenomenul se va repeta, dar degeaba. Un timp semicercul mai avu aceeaşi intensitate; însă arcul îşi pierdea claritatea şi lumina începuse să dispară.

În spatele lor se putea desluşi tropotul uşor al unor cai. Sosiseră călăreţi care opriseră în dreptul lor şi descălecaseră. Erau Old Shatterhand şi Bob, care aduceau cu ei şi caii lui Frank şi Fred. Aduceau şi doi cai încărcaţi cu burdufuri de apă.

- Slavă domnului că mai trăiţi! zise Old Shatterhand. Vă credeam pierduţi şi îmi era teamă că trebuie să vă dezgrop cadavrele din nisip.

- Chiar aşa grav nu a fost, răspunse Fred. Furtuna ne-a atins doar cu părţile ei laterale, domnule. Se pare însă că v-aţi grăbit foarte tare. Nu vă aşteptam atât de curând.

- Da, am făcut un traseu în forţă. Ne făceam mari griji pentru voi. Furtuna a trecut pe lângă aşezarea „Helmers Home”. Am văzut stricăciunile şi, datorită direcţiei pe care a avut-o,

ne-am închipuit că furtuna a trecut precis şi peste voi. Din fericire însă o fost foarte blândă cu voi.

Fred povesti pe scurt cele două apariţii ale spiritului şi adăugă:

- Ceea ce v-am povestit, domnule, o pot confirma zece ochi care au văzut şi ei. Eu însă nu pot să pricep şi să-mi explic acest lucru. Probabil că nu există nici un om care să poată dovedi pe de-a întregul dacă e vorba de o iluzie sau chiar de o fiinţă reală.

- Ba da, acest om există într-adevăr şi sunt chiar eu! Interveni Hobble-Frank. Nu poate fi vorba de o înşelăciune. Spiritul este o fiinţă supraomenească, care poate călări prin aer. Acum ne aflăm chiar în mijlocul orei stafiilor de la miezul nopţii, yankeii o numesc ghostly-hour. Aşa se explică apariţia şi asta e dovada cea mai sigură că avem de-a face cu un suflet răposat din cealaltă parte a cerului. Nu cred că cineva are curajul să mă combată.

Se înşelase. Old Shatterhand îl bătu pe umăr şi îi spuse prietenos:

- La ce m-aş putea aştepta dacă am curajul să te combat, dragă Frank?

- Hm, asta ar fi diferit, în funcţie de cine mă combate. Pe Fred sau Dick i-aş nimici pur şi simplu, de exemplu, cu ajutorul dovezilor mele. Dar în cazul în care dumneavoastră aveţi o mică întrebare, neînsemnată, atunci voi face excepţie şi vă stau la dispoziţie cu toată bunăvoinţa mea de... — pe toţi dracii, totul începe din nou!

Lumina din sud devenise tot mai mică. Se părea că va dispărea complet. Câteva minute se menţinu ca o licărire pală pe linia orizontului, însă brusc deveni mai puternică. Nu-şi recăpătase intensitatea anterioară, ci se împrăştia ca un fitil

aprins şi scânteind spre vest. Acolo se opri şi, cu o repeziciune greu de închipuit, luă forma unei mări de flăcări, oare lumină jumătate din cer.

- O astfel de oră a fantomelor, încă n-am apucat să văd! exclamă Frank. Focurile sunt de origine supranaturală...

- Prostii! îl întrerupse Old Shatterhand. Fenomenul poate fi explicat foarte uşor. Focul de acolo este unul cât se poate de natural.

- Dar ce ar putea să ardă în acel loc?

- Cactuşi uscaţi. După cum se ştie, în deşert sunt zone întinse în care cactuşii cresc atât de dens, încât nici un călăreţ nu poate străbate printre ei. Dacă plantele s-au uscat, atunci o singură scânteie e suficientă pentru a naşte, în cel mai scurt timp, o adevărată mare de flăcări.

- Asta-i adevărat, încuviinţă Fred. Şi eu ştiu că la sud şi la vest există zone întinse de cactuşi.

- Cel puţin avem o explicaţie pentru foc, iar pe cele două aşa-numite spirite le vom lua cât mai curând de guler!

- Oho! interveni Hobble-Frank, stafii presupuse? Erau reale. Cum aţi ajuns la ideea că ar fi vorba de două spirite?

- Aceasta se poate deduce după figurile lor. Primul spirit, care a apărut în plină zi, a fost poate ofiţerul de dragoni travestit. Vom vedea şi cine a fost cel de-al doilea, încă nu pot spune. Nu ştiu pe nimeni care poartă o blană de bivol alb.

- Ei, s-o lăsăm baltă, domnule Old Shatterhand! Nici un om nu poate călări pe cer. Acest lucru s-a întâmplat, totuşi, după cum am putut vedea foarte clar cu ochii noştri.

- Da, imaginile s-au mişcat în aer; însă originalele au călărit jos, pe pământ.

- Imaginile! Ei bine, asta-i prea de tot! În viaţa mea n-am auzit că imaginile pot călări, şi mai ales prin materia oxigenată a atmosferei! Şi cum să se fi format aceste imagini?

- Prin mai mulţi curenţi de aer care au fost încălziţi la temperaturi diferite, aşa cum se formează acum imaginile incendiului.

- Aşa deci! Imaginile se nasc datorită curenţilor de aer! Asta e ceva cu totul nou pentru mine. Până acum eram convins că se formează cu ajutorul creionului, al contrableumarinului şi al fotografiei.

- Nu şi cu ajutorul unei oglinzi?

- Ba da. Uitasem de asta.

- Ei bine, în anumite condiţii aerul reacţionează asemenea unei oglinzi.

- Aşa deci! Asta mi se pare posibil. În studiul mirajului am fost unu! dintre cei mai mari maeştri.

- Bine! Atunci trebuie să recunoaşteţi şi faptul că spiritele dumneavoastră au fost doar nişte miraje, ca şi cum...

Se oprise. Atenţia îi fu atrasă de incendiu. Văpaia roşie închisă, care se distingea pe linia orizontului, fu acoperită de un strat gros de nori ca de pătură. Deasupra norilor, în partea de dincoace a incendiului, plutind liber în aer, se putea vedea imaginea întoarsă a unui ţinut neted, luminat de un roşu incandescent În partea stângă, unde începea întunericul, apăruse un călăreţ, acelaşi care fusese observat mai înainte, acoperit de o blană de bivol alb. Poziţia sa era însă întoarsă pe dos.

- Exact despre ce vorbeam! continuă Old Shatterhand, arătând spre imaginea oglindită.

Nici nu apucase să-şi termine frază, că apăru

un al doilea călăreţ, care gonea după primul.

- Domnule, Dumnezeule! strigă Hobble-Frank. Ăsta-i cel de după-masă, din timpul furtunii.

- Asta a fost? întrebă Old Shatterhand. Îmi veţi da dreptate că e vorba de doi oameni. Apar însă şi alţii, mult mai numeroşii

După al doilea călăreţ, apărură încă cinci, şase, toţi călare şi în plină goană. Imaginea rămăsese însă tot cu capul în jos.

- Asta e prea mult! spuse Hobble-Frank. Dacă aş fi fost singur, cred că m-aş fi îngrozit. Am auzit şi eu de fantome care călăresc în noapte şi îşi poartă capul sub braţ, dar să călărească cu toţii cu capul în jos, e prea mult pentru mine.

- Nu-i nimic groaznic în asta. Imaginile anterioare au fost refractate de mai multe ori, cea de acum, o singură dată. Dar cred că vom face cât de curând cunoştinţă cu spiritele. Repede, pe cai, domnilor! Călăreţul din frunte e aşa-numitul spirit al deşertului. E urmărit de ceilalţi şi, deoarece e un tip de treabă, trebuie să-i venim în ajutor.

- Aţi înnebunit! strigă Frank. Asta e un păcat pentru lumea spiritelor. Ţineţi seama de ceea ce spunea nemuritorul Goethe:

„Omul să nu pună zeii la încercare
Şi niciodată şi nicicând să nu dorească
Să privească spiritele, căci moare!”

Ceilalţi nu-i dădură ascultare lui, ci se conformară dorinţei lui Old Shatterhand.

- Luăm şi caii de povară cu noi? întrebă Pitt.

- Da. Presupun că nu ne vom reîntoarce cu toţii în acest loc.

Cei doi căi de povară, aduşi de Old Shatterhand şi Bob, fură luaţi de hăţuri. Încălecase

şi Frank, cu toate că nu-i făcea nici o plăcere. Micul grup se puse în mişcare şi se porni în goană peste câmpie.

După ce călăreţii îşi părăsiră poziţia iniţială, mirajul dispăru. Se mai puteau vedea doar flăcările înalte ale incendiului.

Old Shatterhand mergea în frunte. Nu se îndreptă însă direct spre locul incendiului, ci mai spre nord. Nu putea să vadă ţinta, trebuia să calculeze. Era însă destul de dificil, pentru că imaginea oglindită dispăruse şi călăreţii nu mai aveau nici un indiciu. În plus, cei pe care îi căutau se mişcau şi ei cu mare repeziciune.

În zece minute făcuseră aproape trei mile engleze. Cu toate acestea, nu se putea şti dacă se apropie de locul incendiului sau nu.

Mai trecură încă zece minute. Old Shatterhand scoase un strigăt puternic şi ridică braţul, arătând puţin spre dreapta, faţă de direcţia avută până atunci. De acolo se apropiau două puncte. În faţă era unul de culoare deschisă, în urma lui unul de culoare închisă. Mult în spate, apărură mai multe puncte întunecate, care călăreau cu aceeaşi repeziciune ca şi cele două din frunte.

Lumina incendiului îi atingea din lateral. Figura celui din frunte se putea desluşi de departe, datorită aspectului ei ciudat. Old Shatterhand îşi opri calul şi descăleca.

- Descălecaţi! le strigă celorlalţi. Pentru că venim din întuneric, n-am putut fi încă văzuţi. În schimb, ei vin din lumină şi îi putem vedea foarte bine. Caii noştri să se culce, când mă voi ridica, să faceţi acelaşi lucru.

Îi ascultară sfatul.

Old Shatterhand alesese dinadins un loc ceva

mai adâncit şi mai în umbră. După ce caii fură culcaţi, călăreţii se ghemuiră lângă ei. Oricine venea dinspre lumina incendiului şi intra în întuneric, nu avea posibilitatea să-i vadă decât atunci când ajungea în dreptul lor.

Ei, în schimb, puteau privi în voie zona din faţa lor. Călăreţul din frunte se afla poate la o distanţă de cinci sute de paşi de ei; la jumătate din această distanţă era urmat de cel de-al doilea şi la aceeaşi distanţă de ceilalţi şase.

- Ce facem cu ei, domnule? Îi împuşcăm? întrebă Fred.

- Nu. Nu ne-au făcut nimic şi eu vărs sânge de om numai atunci când am un motiv bine întemeiat Cu primul urmăritor aş vrea să schimb câteva vorbe. Lăsaţi-mă s-o fac singur. După aia n-aveţi decât să-i goniţi pe ceilalţi.

Îşi desprinse lasoul înfăşurat în jurul mijlocului. Un capăt, la care se găsea un nod, îl fixă de şaua calului care aştepta foarte liniştit culcat în nisip. Capătul celălalt, cu un inel, îl închise într-o buclă, suficient de mare pentru a încercui corpul unui om. Restul curelei, lungă de aproximativ douăzeci de coţi şi împletită în cinci, o trecu printre degetul mare şi arătător şi peste braţ, făcând bucle, pe care le luă apoi în mâna stângă. Prima buclă o păstră în mâna dreaptă, ţinând-o între degetul mare şi arătător.

Totul se petrecuse atât de repede, că termină pregătirea înainte de apariţia primului cal căruia i se auzea tropotul. Era un cal negru, cu picioare foarte lungi. Călăreţul purta pe cap craniul unui bivol alb, de care atârna o coamă stufoasă, lungă până peste crupa calului. Faţa lui era atât de mult acoperită de craniul bivolului, încât nu i se vedea nici o trăsătură.

Când distanţa dintre călăreţ şi adâncitura se reduse la aproximativ zece paşi, Old Shatterhand se ridică. Călăreţul îl zări imediat, dar nu putu să-şi oprească calul. Acesta se opri abia în dreptul lui Old Shatterhand, care îl întrebă:

- Stai! Cine eşti?

- Spiritul din Llano Estacado, răsună vocea înfundată de sub craniul bivolului: Dar tu?

- Eu sunt Old Shatterhand. Poţi să descaleci liniştit! Noi te vom apăra!

- Spiritul răzbunător nu are nevoie de apărare. Mulţumesc!

După aceste cuvinte îşi îndemnă din nou calul. Schimbul de cuvinte dură doar câteva clipe. Cu toate acestea, al doilea călăreţ se apropiase destul de mult Old Shatterhand se aşeză deasupra calului culcat, cu un picior în dreapta şi celălalt în stânga şeii. Lasoul îl ţinea în ambele mâini. Un scurt plescăit din limbă şi calul său sări dintr-o dată în picioare. Apăru pe acel loc ca şi cum ar fi răsărit din pământ.

Cel de-al doilea călăreţ se sperie de călăreţul oare-i ieşise în cale. Nici el nu-şi putu opri calul atât de repede pe cât voia. Nu-l stăpânea la fel de bine ca spiritul din Llano Estacado. Se apropiase de Old Shatterhand.

- Opreşte, piele roşiei i se adresă ultimul. Cine eşti?

- Mii de trăsnete! Old Shatterhand! îi scăpă bărbatului. Să te ia dracu!

Dădu pinteni calului, vrând să scape.

- Stai, îţi spun! strigă vânătorul. Aş vrea să-ţi privesc puţin mai atent faţa de indian. Cine ştie ce se ascunde în spatele ei!

- Mai târziu, când o să am chef!

Cu aceste cuvinte o luă din loc. Old

Shatterhand fu imediat pe urmele sale.

După ce călăreţul rosti în batjocură ultimele cuvinte, tânărul indian sări în picioare.

- Uff! zise el. Vocea e cea a unei feţe palide şi eu o cunosc. Şi „Inimă de Fier” are câteva vorbe de schimbat cu insul ăsta.

Îşi luă puşca, armă şi ochi. O lăsă însă imediat în jos, spunând:

- Old Shatterhand a pus deja mâna pe el! Fugarul nici nu reuşise să se îndepărteze la zece salturi, că Old Shatterhand fu pe urmele lui. Roti de patru-cinci ori lasoul deasupra capului şi îl aruncă în urma călăreţului. Cureaua se desfăşură foarte uşor de pe mâna sa stângă. Bucla îl prinse pe fugar chiar peste piept. Urmăritorul îşi opri calul imediat. Pentru că lasoul era fixat de şa, cureaua se întinse foarte repede, bucla se strânse în jurul călăreţului şi acesta fu aruncat din şa.

Old Shatterhand sări de pe cal şi se îndrepta iute spre cel căzut pe pământ. Acesta depunea eforturi zadarnice de a se elibera de strânsoarea lasoului.

Între timp, în spatele celor doi se desfăşura altă scenă. Ceilalţi călăreţi, toţi îmbrăcaţi ca indieni, se apropiaseră. Însoţitorii lui Old Shatterhand îşi lăsară caii să se ridice şi încălecară. Cei şase bărbaţi se speriară, când se văzură dintr-o dată în faţa unui număr atât de mare de călăreţi, apăruţi din senin şi superiori ca număr. Încercară să-i evite ocolindu-i. Văzură însă că cel ce călărea înaintea lor şi care le era, fără dubii, conducător, fusese doborât de pe cal cu lasoul. Simţeau că sunt prea slabi pentru a-i veni în ajutor. De aceea o luară imediat la goană în mare dezordine. Nimeni nu li se opunea. Toţi se apropiau de cel prins, care zăcea pe pământ.

Între timp, Old Shatterhand îl dezarmase, zicându-i:

- Vrei să-mi spui cine eşti? Şi de ce te-ai îmbrăcat în indian? Doar nu crezi că Old Shatterhand te confundă cu o căpetenie indiană? Pe cine ai uşurat de aceste frumoase pene de vultur?

Cel întrebat nu răspunse.

- Nici chiar această plăcere nu vrei să mi-o faci? Pari să nu te simţi prea sigur. Să-ţi văd faţa!

Îl prinse cu braţele lui puternice şi îl ridică în picioare. Faţa îi era luminată de foc. Apoi îl apucă de părul lung şi cu o singură mişcare i-l smulse o dată cu podoabele.

- Pe toţi sfinţii! strigi Juggle-Fred. E chiar ciudatul ofiţer de dragoni! Ce naiba avea ăsta de gând? Mă bucur că am ocazia să vă revăd atât de curând! Dulapul dumneavoastră cel din spatele tufişurilor, a fost descoperit şi golit, domnule! Nu prea aţi avut grijă de el. Chiar şi uniforma dumneavoastră a fost găsită. Ce părere aveţi, ce vi se va întâmpla acum?

- Nimic! răspunse furios omul. Care dintre voi îmi poate dovedi răul cel mai mic pe care vi l-am făcut?

- Aha, pe asta vă bazaţi. Încă n-aţi reuşit să ne faceţi nimic. Planurile dumneavoastră întocmite împotriva noastră au fost destul de rele şi, în consecinţă, aşa cum spune legea preeriei, am putea să fim suficient de duri cu dumneata. Nu suntem însă hingheri şi vă lăsăm liber.

- Trebuie să faceţi asta. Nu-mi puteţi dovedi nimic.

- Oh, am putea totuşi să vă dovedim câte ceva, dar nu cred că e cazul. Noi, cei albi, vă redăm libertatea. Dar aici mai e şi un indian, care probabil

mai are de încheiat o socoteală cu dumneavoastră. Priviţi-l!

Indianul se apropie. Omul îl privi şi spuse:

- Habar n-am cine-i ăsta.

- Nu minţi, ticălosule! strigă Pitt. Nici pe mine şi nici pe Dick Rotofeiul nu-i cunoşti? Nu i-aţi atacat pe cei doi indieni nevinovaţi şi apoi pe unul l-aţi omorât şi pe celălalt l-aţi urmărit, până când am reuşit noi să vă îndreptăm în altă direcţie? Recunoaşte-ţi vina!

- Nu am nici o vină! scrâşni prizonierul.

- Old Shatterhand îi puse mâna grea pe umăr şi spuse:

- Vezi în ce situaţie eşti? Presupun că ai auzit de mine-şi ţi s-a spus că sunt un om care nu ştie de glumă. Ce aveţi de gând să faceţi cu emigranţii pe care evlaviosul dumneavoastră domn Tobias Preisegott Burton urmează să-i conducă prin deşert? Unde sunt acum aceşti oameni şi de ce aţi dat foc la cactuşi? Dacă îmi răspunzi cinstit la aceste întrebări, atunci soarta dumitale va fi una mai blândă.

- Nu ştiu despre ce vorbiţi. Nu-l cunosc pe acest indian şi nici pe aceşti doi inşi, şi cu atât mai puţin pe cel pe care l-aţi numit Tobias Preisegott Burton. Nu ştiu nimic nici despre emigranţi.

- De ce l-aţi urmărit pe spiritul din Llano Estacado?

- Spirit? Îmi vine să râd! Individul e un ticălos, care l-a împuşcat pe un om de-al meu exact în frunte.

- Altceva nu mai ai de spus?

- Nici un cuvânt.

- Eu am terminat cu dumneata. Planurile voastre vor fi zădărnicite, îi vom lua pe emigranţi

sub oblăduirea noastră. Deci negi totul. Acum să spună fratele meu tânăr ce acuzaţii are.

- Această faţă palidă a împuşcat-o pe căpetenia „Steaua de Foc”, tatăl meu, în stomac. De aceea a murit tatăl meu. Howgh!

- Te cred. De aceea acest ucigaş îţi aparţine. Fă cu el ce doreşti!

- La naiba! strigă prizonierul. Asta poate fi considerată vitejie din partea voastră? Sunt legat cu lasoul. Ticălosului îi este foarte uşor să termine cu minei

Indianul ridică braţul şi făcu un gest de dispreţ, spunând:

- „Inimă de Fier” nu primeşte cadou nici un scalp. Îl va osândi pe ucigaş. Dar se va purta cum se cuvine unui războinic viteaz. Fraţii mei să mai aştepte puţin!

- Dispăru repede în întunericul nopţii şi se întoarse curând cu calul lui Stewart. După scurt timp, animalul se opri. Simţurile ascuţite ale indianului reuşiseră să-l găsească foarte repede.

Tânărul depuse toate armele sale, păstrând numai pumnalul. Încălecă şi spuse:

- Fraţii mei să-l elibereze pe acest om şi să-i dea pumnalul. Apoi să încalece şi să plece unde doreşte. „Inimă de Fier” îl va urmări şi se va lupta cu el. Armele sunt aceleaşi: pumnal pentru pumnal, viaţă pentru viaţă. Dacă „Inimă de Fier” nu s-a întors după o oră, atunci el zace mort în nisipul deşertului Llano Estacado.

Conform legii nescrise, dar sfinte, a preeriei, voinţa trebuia să-i fie îndeplinită. Stewart îşi primi pumnalul, fu eliberat din strânsoarea lasoului. Imediat el sări în şa. O luă la goană, strigându-le celor rămaşi:

- Hei! Mai există, totuşi, oameni proşti. Planurile mele nu pot fi zădărnicite. Ne vom revedea, dar atunci Dumnezeu să vă aibă în pază!

„Inimă de Fier” scoase strigătul de luptă al indienilor comanşi şi se repezi ca o săgeată în urmărirea duşmanului.

Ceilalţi rămaseră tăcuţi pe loc.

Trecuse un sfert de oră şi încă unul. Incendiul se înteţise. Deodată, cei care aşteptau auziră tropotul mai multor cai. Se întorcea indianul, care ducea de hăţuri calul duşmanului său. De brâu îi atârna un scalp proaspăt. El nu era rănit deloc.

- Pe unul din ucigaşi „Inimă de Fier” l-a trimis tatălui său, spuse indianul apropiindu-se. Ceilalţi vor urma cât de curând. Howgh!

Acesta a fost sfârşitul orei fantomelor.

CAPITOLUL VII
BĂNUIALA

Acolo unde colţul cei mai sud-estic ai statului New Mexico pătrunde în ţinutul Texasului se aflu locul cel mai periculos al vestului îndepărtat. În această zonă se întâlnesc ţinuturile de vânătoare ale comanşilor şi apaşilor. Ţinuturile se află într-o nesiguranţă permanentă.

Între cele două triburi, atâta timp cât ele vor exista, nu poate fi vorba de o pace trainică, cinstită. Ura reciprocă e atât de adânc înrădăcinată, încât chiar în timpurile în care securea războiului e adânc îngropată, mocneşte focul în cenuşa stinsă şi la cel mai mic motiv sângele izbucneşte din nou.

Această duşmănie, care are doar răgazuri de scurtă durată, îşi are cele mai multe victime în zona în care ţinuturile se întrepătrund. Graniţa nu e marcată de nici o linie dreaptă şi nici nu există delimitări stricte. De aceea învinovăţirile reciproce de încălcare a graniţei sunt foarte frecvente. Ele au ca urmare faptul că, cu o expresie a principelui

Bismarck, „puştile vorbesc singure”.

Un om priceput al vestului numeşte aceste ţinuturi „foarfece”, o denumire foarte potrivită. Liniile de delimitare sunt mobile, se deschid şi se închid ca lamele unui foarfece. Cel care nimereşte între ele se poate lăuda cu norocul că a reuşit să scape teafăr. Un alb care pătrunde în aceste ţinuturi este ori foarte viteaz, ori, din contră, imprudent. În ambele cazuri însă, „vulturul morţii” se roteşte continuu deasupra capului său.

Locul în care râul Togah, venind din munţii Dracului, se revarsă în Rio Pecos, devenise pentru o vreme graniţa între ţinutul comanşilor şi al apaşilor. În vestul acestui râu, terenul urcă în pantă până la Sierra Guadelupe, Sierra Pilaros şi Sierra del Diablo, iar în est se află ţinutul Staked Plains — renumitul deşert Llano Estacado.

Deşertul nu începe imediat la malul râului, ci e despărţit de acesta de un şir de dealuri, care deseori însoţesc râul ca un simplu lanţ muntos. Pe alocuri, el se ramifică în mai multe lanţuri care se întind spre sud-est. Şirurile de dealuri sunt întrepătrunse de văi care de cele mai multe ori au un aspect trist sau sunt deseori brăzdate de chei înguste, prăpăstioase, cu deschidere spre deşert.

Apropierea râului, în locurile în care pământul o permite, a dat naştere la o vegetaţie bogată. Noţiunea de deşert, ca şi în cazul Saharei şi al deşertului Gobi, trebuie luată în adevăratul sens al cuvântului. Din locul în care mărginea vestică a deşertului Llano Estacado se înalţă spre munţii amintiţi, izvorăsc diferite cursuri mici de apă. În cele mai multe cazuri însă, ele dispar în nisip. În drumul lor ele răspândesc, totuşi, atâta umezeală, încât pământul e îmbibat de apă şi pe malurile acestor

cursuri cresc chiar tufe şi copaci. Aceste zone înverzite pătrund în marea de nisip ca nişte peninsule, între ele se formează adâncituri mai late sau mai înguste, mai joase sau mai ridicate, în care iarba şi alte plante îşi găsesc hrana.

Exista chiar şi o legendă potrivit căreia în mijlocul deşertului ar exista un bogat izvor cu apă potabilă, care răsare din măruntaiele pământului şi care la suprafaţă formează un mic lac, malurile lui fiind încadrate de copaci şi tufişuri care fac umbră. Bătrânii vânători susţin că n-ar fi văzut niciodată izvorul şi lacul. Dar oamenii învăţaţi, care au auzit de aceste lucruri, sunt de părere că prezenţa apei în deşert nu e întru totul exclusă.

Pe malul râului Togah stăteau patru bărbaţi, al căror aspect nu prea inspira încredere. Părul ca şi bărbile lor nu mai fuseseră de mult curăţate. Îmbrăcămintea se afla într-o stare pe care orice croitor ar fi declarat-o de necârpit, iar mâinile şi feţele lor bronzate şi tăbăcite în timp nu mai veniseră de mult în contact cu apa. În schimb erau foarte bine înarmaţi. Fiecare avea lângă el o armă, un pumnal şi câte două pistoale la brâu.

Trei dintre ei erau cu siguranţă yankei. Statura lor înaltă şi uscăţivă, partea superioară uşor aplecată înainte, mijlocul subţire şi feţele ascuţite dovedeau acest lucru. Dar cărui popor îi aparţinea cel de-al patrulea, era foarte greu de spus.

Acesta avea o statură scundă, umeri largi, mâini foarte mari şi late, o faţă la fel de lată şi urechi mari, clăpăuge. Numai cine l-ar fi privit superficial ar fi putut crede că are de-a face cu un negru. Faţa avea o culoare închisă, mai mult albastră decât neagră, dar numai până în apropierea ochilor. Avea obiceiul de a-şi trage mult pălăria peste frunte, dar

dacă o împingea înapoi, spre spate, se putea vedea că pielea lui avea, până la rădăcina nasului, o culoare albă. Fusese ars probabil de pulbere.

În ciuda accidentului, trăsăturile feţei lui nu erau respingătoare. Cine îl privea mai atent, ajungea la concluzia că avea de a face cu „un tip de treabă”.

La fel se putea spune şi despre ceilalţi trei. Cine l-ar fi întâlnit astfel îmbrăcaţi într-un ţinut mai civilizat, i-ar fi ocolit cu siguranţă de departe. Dacă i-ar fi cunoscut mai îndeaproape, şi-ar fi înfrânt teama.

Cei patru cai păşteau iarba care se găsea din belşug între tufişurile verzi. Se putea vedea că parcurseseră o distanţă apreciabilă, starea lor fiind destul de precară. Harnaşamentul şi hăţurile erau vechi şi în multe locuri cârpite de mântuială.

Stăpânii cailor abia terminaseră de mâncat. După oasele care erau împrăştiate în jur se putea constata că fripseseră un urs spălător pe un foc ale cărui resturi abia mai mocneau, în timp ce stăteau de vorbă, privirile lor ascuţite cercetară în repetate rânduri împrejurimile. Se găseau în acele „foarfeci”, unde era recomandată cea mai mare prudenţă.

- E timpul să ne decidem, spuse yankeul care părea să fie cel mai în vârstă dintre ei. Dacă traversăm deşertul, ajungem mai repede la ţintă, dar vom fi expuşi anumitor pericole şi la această masă am servit probabil pentru ultima oară carne. Dacă mergem de-a lungul lui Rio Pecos, atunci nu va fi nevoie să suferim de foame şi sete, dar vom face un ocol de aproape o săptămână. Care e părerea ta, Blount?

Blount, care şedea lângă el, îşi mângâie gânditor barba şi zise:

- Dacă cântăresc bine totul, aş propune să

traversăm deşertul şi cred că şi tu, Porter, îmi dai dreptate.

- Atunci spune-ne care sunt motivele tale!

- O săptămână e o perioadă de timp pe care nu vreau s-o pierdem. De-a lungul lui Rio Pecos trebuie să ne temem de comanşi şi apaşi, iar în Plains trebuie să ne ferim de „vulturii deşertului". Nu trebuie să traversăm deşertul pe întreaga lui lăţime. Dacă o ţinem spre sud-est, aproximativ în direcţia lui Rio Conchos, dăm de drumul caravanelor, care duce de la Fort Mason, la Fort Leaton şi deci nu trebuie să ne temem nici de întâlniri neplăcute, nici de foame sau sete. Asta e părerea mea. Tu ce ai de spus, Falser?

- Sunt de acord cu tine, zise Falser, cel de-al treilea yankeu. De altfel, sunt de părere că deşertul nu e nici pe jumătate atât de periculos, pe cât pare. Cine a reuşit să-l traverseze, descrie pericolele ca şi cum ar fi vorba de iadul însuşi, dar asta numai pentru a se lăuda cu isprava lui. Îmi va face plăcere să fac cunoştinţă cu el.

- Poate pentru că încă nu-l cunoşti, fu de părere Porter.

- Tu ai făcut cunoştinţă cu el?

- Nu, dar am vorbit cu oameni în care trebuie să am încredere. Mi l-au descris de m-au apucat toţi fiorii. Abia acum, când ne găsim la marginea lui, pot să-mi dau şi eu seama de cutezanţa noastră. Nici unul din noi nu cunoaşte deşertul. Dacă ne rătăcim, dacă ni se va termina apa, dacă...

- Dacă, dacă şi iar dacă! îl întrerupse Blount. Cine porneşte cu atâţia „dacă", acela să nu mai facă nimic. De obicei eşti un tip curajos: ţi-e frică acum?

- Frică? Nici vorbă! Între frică şi

prevedere este o diferenţă foarte mare şi nu cred că m-aţi putut vedea vreodată supărat. Suntem patru oameni. Se va face ceea ce va hotărî majoritatea. Fiecare se va supune. Înainte de a lua o hotărâre, trebuie să te gândeşti. Doi şi-au spus părerea, ei sunt hotărâţi să traverseze deşertul. Acum e rândul tău, New Moon[1] să spui dacă te alături lor sau nu!

Invitaţia îi era adresată omului cu faţa arsă de pulbere. Duse mâna la pălărie ca un soldat care pare să-şi salute superiorul şi spuse:

- La ordinele dumneavoastră, domnule Porter! Vă voi conduce unde doriţi, chiar dacă ar fi nevoie să merg şi în bucătăria iadului.

- N-ai spus nimic cu asta. Vreau un răspuns sigur. De-a lungul lui Rio Pecos, sau prin deşert?

- Atunci, vă rog prin deşert, dacă se poate. Vreau să cunosc şi eu această bătrână ladă cu nisip.

- Ladă cu nisip? Să nu te înşeli, bătrâne lunatic! Crezi cumva că poţi sări în această parte înăuntru şi ieşi pe dincolo? Obiectul este ceva mai mare decât îţi închipui. Poţi călări chiar patru sau cinci zile întruna, înainte de a scăpa din acest butoi cu nisip. Dacă vom traversa chiar prin partea sudică, e posibil să-i întâlnim pe indieni.

- Să vină! încă n-am făcut niciodată rău unei piei roşii şi deci nu trebuie să mă tem de aceşti oameni. Dacă se comportă duşmănos cu noi, ei bine, atunci avem şi noi armele noastre bune. Patru oameni puternici, care au mirosit atâta praf de puşcă ca noi, pot face faţă la douăzeci sau chiar la mai mulţi indieni.

- E foarte adevărat. În ce priveşte mirositul prafului de puşcă, cred că ai un avans de

[1] Lună nouă, în lb. engleză.

aproape un cal lungime faţă de noi. Probabil că un butoi întreg de pulbere a explodat în faţa ta!

- E aproape adevărat

- Cum s-a întâmplat? încă nu ne-ai povestit. E vreun secret?

- Deloc, clar nu povestesc cu plăcere de treaba asta. Eram în acea vreme foarte strâmtorat. În primul rând era vorba de ochii mei. Dacă n-ar fi fost bătrânul meu prieten Juggle-Fred, probabil că acum aş fi fost orb sau chiar mort.

- Cum? Îl cunoşti pe Fred? Am auzit multe povestindu-se despre acest om!

- Am fost buni prieteni şi am făcut ceva pozne. Aş vrea tare mult să-l revăd! Fi sunt foarte îndatorat încă de atunci, de când a zădărnicit planurile lui Stealing Fox[1].

- Stealing Fox? întrebă surprins Porter. Deci te-ai întâlnit şi cu tipul ăsta.

- Din păcate! Am făcut cunoştinţă cu el chiar mai mult decât doream. II chema Henry Fox, cel puţin aşa susţinea. Dacă ăsta era numele lui adevărat, nu ştiu. Presupun că era unul din numele pe care le folosea. Unde apărea, nici un om nu mai putea fi sigur de calul, capcanele pentru castori sau chiar de proprietăţile sale. Niciodată n-a reuşit cineva să pună mâna pe el. Era de o şiretenie fără pereche. Dispărea la fel de iute, cum apărea. Dacă l-aş întâlni odată, atunci... ascultaţi!

- Îşi întrerupse povestirea, se ridică pe jumătate şi trase cu urechea spre partea superioară a râului. Caii, care se aflau în apropiere, deveniseră neliniştiţi. Se putea auzi tropot de cai apropiindu-se.

- Cei patru bărbaţi se ridicară în picioare şi îşi pregătiră puştile.

---

[1] Vulpea hoaţă, în limba engleză.

- S-ar putea să fie piei roşii? întrebă încet Blount.

- Nu, sunt albi şi numai doi, răspunse New-Moon, care trăgea cu ochiul pe după tufă care-l ascundea, îmbrăcaţi ca nişte mexicani. S-au oprit şi privesc la urmele noastre, pe care se pare că le-au urmărit până aici.

- Porter se apropie de el pentru a arunca şi el o privire asupra celor doi. Stăteau pe caii lor şi erau mult aplecaţi în faţa, cercetând urmele. Îmbrăcămintea şi echipamentul lor erau acelea ale unor mexicani: pantaloni largi, crestaţi, veste colorate, jachete scurte, largi, împodobite cu şireturi argintii, baticuri roşii fluturând, la brâu eşarfe din care se zăreau mânerele pumnalului şi ale pistoalelor, pălării largi şi pinteni imenşi pe călcâie. După cum se părea, caii lor erau într-o stare excelentă, ceea ce părea foarte ciudat în acest loc.

- Nu trebuie să ne temem de ei, spuse încet Porter. Călăreţi mexicani, pe care îi vom primi cu plăcere.

Ieşise de după tufiş şi se adresă celor doi cu următoarele cuvinte:

- Aici sunt cei pe care îi căutaţi, domnilor. Sperăm că nu aveţi gânduri necurate, dacă ne urmăriţi!

Mexicanii se speriară, când auziră dintr-o dată vocea şi când dădură, după aceea, cu ochii de statura deşirată a yankeului. Puseră repede mâna pe armele care le atârnau de şei.

- Lăsaţi asta! le strigă Porter. Suntem oameni cinstiţi, de care nu trebuie să vă temeţi nicicum.

- Câţi? întrebă unul.

- Patru. Armele voastre nu v-ar folosi la

nimic, dacă am fi vrut să vă întâmpinăm în mod duşmănos. Puteţi să vă apropiaţi liniştiţi!

Străinii schimbară câteva cuvinte în şoaptă şi-şi îndemnară apoi caii spre locul unde se găseau cei patru. Abia după ce aruncară o privire şi asupra celorlalţi trei yankei şi priviră suspicios în jur, descălecară.

- Sunteţi ai dracului de prevăzători, domnilor, spuse Porter. Arătăm ca nişte hoţi?

- Ei bine, spuse unul râzând, cu îmbrăcămintea voastră nu prea faceţi o impresie bună. În ce priveşte caii voştri, cred că nici la circ n-ar mai avea vreo şansă. Caramba, arătaţi foarte jalnic, domnilor!

- Există vreo posibilitate în acest ţinut? până la următoarea aşezare e cale de aproape o săptămână. Iar dacă eşti pe drum de atâta timp de cât suntem noi, bineînţeles că nu eşti într-o formă corespunzătoare, pentru a face o vizită doamnei preşedinte la Washington. Dacă, cu toate acestea, ne întindeţi mâna, atunci sunteţi bineveniţi la locul nostru de popas.

- O întâlnire cu oameni cinstiţi este întotdeauna plăcută, mai ales într-un ţinut atât de periculos. Deci batem palma cu plăcere. Permiteţi-ne să ne prezentăm! Suntem fraţi şi ne numim Pellejo. Eu sunt Carlos, iar el e fratele meu Emilio!

Yankeii îşi spuseră numele şi strânseră mâinile noilor veniţi. Porter zise:

- Venim din California, domnilor, şi am dori să traversăm deşertul şi să ajungem la Austin. Poate ne spuneţi şi nouă ce treburi v-au adus atât de aproape de deşert?

- Noi nu vrem doar să ajungem în apropierea lui, ci avem chiar intenţia să-l traversăm.

Suntem angajaţi la o fermă, lângă San Diego, pe post de cowboy, şi fermierul ne-a trimis să adunăm bani în partea Neu-Braunfels. E foarte primejdios, nu-i aşa? De aceea călărim împreună.

- Periculos devine abia la întoarcere, când veţi avea şi banii asupra voastră. Întotdeauna e o problemă foarte delicată să transporţi banii altora prin deşert. Ceea ce am reuşit să economisim în California şi avem asupra noastră, e tot avutul nostru. De aceea nu avem o răspundere prea mare şi suntem într-o situaţie mai favorabilă decât voi. În ciuda acestui fapt, am stat tuspatru şi am discutat dacă n-ar fi mai bine să facem un ocol. Voi însă aveţi curajul să încercaţi să traversaţi numai în doi ţinutul. Aveţi foarte mult curaj.

- Nu cred, domnilor, răspunse Carlos. Cunoaşteţi foarte bine deşertul?

- Nici unul din noi n-a mai trecut pe aici.

- Asta schimbă situaţia. Cine nu-l cunoaşte, mai bine să nici nu facă cunoştinţă cu el. Noi doi, însă l-am traversat poate de peste douăzeci de ori şi deci îl cunoaştem cât de cât. De aceea nu poate fi vorba de vreun pericol.

- Ah, deci aşa stau lucrurile! Hm! Deşi doriţi să ajungeţi la Neu-Braunfels? Localitatea se află aproape în aceeaşi direcţie cu a noastră! Am putea să călărim împreună, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

- Când mai înainte vorbise în mod cu totul neprevăzut de banii pe care el şi tovarăşii săi îi aveau asupra lor, cei doi mexicani schimbaseră o privire rapidă între ei. Carlos răspunse cu repeziciune:

- Nu avem nimic împotrivă. Din contră, ne sunteţi chiar bineveniţi. Cu cât suntem mai mulţi, cu

atât ne vom feri mai bine de pericole.

- Atunci e în ordine, domnilor! Vă însoţim. N-o să vă pară rău că ne-aţi întâlnit. Care ar fi traseul de azi?

- Noi aveam de gând să mergem până jos, la Rio Pecos, poate chiar la capătul lui Yuavh-Kai.

- Ce e asta?

- Cuvântul vine din limba indienilor yutah şi a comanşilor şi înseamnă „Valea Cântătoare”. Se spune că pe timp de noapte în această vale se pot auzi voci nepământene, lucru care nu e de înţeles şi nici de priceput. Noi doi însă, în ciuda faptului că am traversat deseori valea, nu am avut ocazia să auzim ceva vreodată. Vă pregăteaţi deja să instalaţi tabăra pentru timpul nopţii?

- Nu. Asta ar fi fost o pierdere de timp de neiertat. Şi noi aveam de gând să ajungem la Pecos şi să-i urmăm cursul, pentru a ocoli deşertul. Dar dacă v-am întâlnit pe voi, putem merge împreună. Atunci vom traversa şi noi deşertul. Credeţi că am putea întâlni indieni în drumul nostru?

- Greu de presupus. Aici e o mai mare posibilitate de a-i întâlni decât în deşert. până în prezent nu am avut ocazia să întâlnim vreo piele roşie, cred că nici mai târziu nu ne putem aştepta la o astfel de întâlnire. Nu prea apar în ultima vreme. Securea războiului între cele două triburi a fost îngropată.

- Asta-i o veste care ne face plăcere. Dar ce se întâmpla cu aşa-numiţii vulturi ai deşertului? Ei sunt mult mai periculoşi decât indienii.

- Ei, aş! Să nu credeţi aşa ceva! Aţi aflat acum de câte ori am fost noi în deşert şi încă n-am avut niciodată ocazia să vedem vreunul din acei vulturi. Ei există numai în fantezia oamenilor fricoşi

şi proşti.

- Dar aşa-numitul spirit din Llano Estacado?

- Şi asta e o născocire fără pereche. Basme pentru copii! Deşertul e o cale de nisip ca oricare alta; e cu foarte mult nisip şi fără apă. Terenul e nefertil; nici chiar stafiile nu pot creşte pe acest sol. În ce priveşte lipsa de apă, ea se poate remedia, deoarece sunt foarte mulţi cactuşi, care au un suc foarte bun.

- Deci nu există nimic cere să-ţi creeze o astfel de teamă de deşert...

- Mie mi s-a spus tocmai contrariul; dar pentru că ştiţi ţinutul, trebuie să dau crezare cuvintelor dumneavoastră. Dacă nu aveţi de gând să vă odihniţi, atunci vom porni imediat cu voi.

- Cel mai bine e să pornim imediat. Caii voştri vor rezista?

- Sunt mult mai buni decât arată; nu trebuie să vă faceţi griji din pricina lor.

Aspectul celor doi mexicani nu inspira în nici un caz neîncredere. Hotărârea lor atât de rapidă şi fără verificare de a se ataşa acestor oameni, trebuia considerată o imprudenţă. Numai unul din ei nu părea să le acorde străinilor încredere, şi acela era New-Moon.

Avea mai multă experienţă şi era mai priceput decât cei trei tovarăşi ai săi. După ce călăreţii se puseră în mişcare în josul fluviului, New-Moon călărea în urma lor şi îi ţinea sub observaţie. Nu avea nici un motiv să se teamă, dar o anumită presimţire îi spunea că trebuie să fie cu ochii în patru.

Călăreau pe partea dreaptă o râului Togah, în aval. Nu se putea încă simţi apropierea deşertului

Llano Estacado. Existau din belşug tufe, copaci şi iarbă, iar către seară copacii deveniseră atât de deşi, încât formau chiar o pădure, prin care râul îşi revărsa apele în Rio Pecos.

Râul Togah purta atât de mult pământ şi nisip cu el, încât la revărsarea sa în Rio Pecos, care în acest anotimp avea un nivel foarte scăzut, se formase o barieră de depuneri. Bariero era întreruptă doar în puţine locuri de fire de apă foarte înguste. Se formase un văd care nu crea probleme de traversare. Trebuiau trecute înot numai porţiunile înguste.

Încă nu era o oră prea înaintată a după-amiezii. Călăreţii hotărâră să treacă în partea cealaltă şi să instaleze tabăra pentru noapte dincolo, în Yuavh-Kai. Caii înotau excelent şi astfel bărbaţii ajunseră cu bine pe malul celălalt, cu toate că pantalonii le erau uzi. Continuară drumul spre nord, trecând de punctul în care calea ferată a Texasului, numită „Pacific”, trecea peste Rio Pecos. Apoi micul grup se îndreptă spre un lanţ de dealuri, la picioarele căruia se puteau distinge tufe verzi, în timp ce coamele erau golaşe. În acel loc se deschidea o prăpastie îngustă, pe fundul căreia curgea un fir de apă. Mexicanii se îndreptară spre prăpastie.

Era foarte adâncă, dar nu abruptă, şi apă avea o cădere lină. Pământul era acoperit de iarbă, iar pe ambele părţi se puteau vedea urme de vegetaţie, care vesteau apropierea, iarăşi, a unui ţinut mai bogat. Mai departe, pereţii laterali ai văii se îndepărtau, solul fiind acoperit cu pietriş. Doar în apropierea apei se mai afla o urmă slabă de vegetaţie.

- N-ar fi fost mai bine să înnoptăm jos, în valea Pecosului? întrebă Blount. Acolo om fi găsit

hrană pentru căi şi chiar lemne pentru foc. Aici însă, în prăpastie, se pare că aceste lucruri devin tot mai rare.

- Aşteptaţi numai un pic, domnilor! răspunse Carlos Pellejo. Puţin mai sus se află un loc excelent pentru bivuac. Într-un sfert de oră suntem acolo.

După un timp, valea se deschise brusc şi formă o căldare aproape rotundă, cu un diametru de aproximativ trei sute de metri. Era închisă de pereţi abrupţi de stâncă, oare nu păreau să lase deschisă nici o ieşire. În curând însă yankeii putură, vedea că exact în partea opusă lor se afla o crăpătură adâncă, îngustă, prin care, probabil, se putea merge mai departe.

Din această căldare izvora pârâul. Locul din care izvora apa era mai adânc decât restul căldării. Acolo se formase un mic lac, împrejmuit de tufe foarte dese. În partea cealaltă a lacului, în apropierea stâncilor, se puteau vedea plante foarte ciudate, înalte de doi până la cinci metri, care semănau foarte bine cu nişte lustre uriaşe. Păreau să nu aibă frunze sau ramuri, braţele lor, ridicate vertical, aveau în capăt bulbi numeroşi, asemănători curmalelor. Aceste plante erau nişte cactuşi-coloană, ale căror frunze, asemănătoare curmalelor, sunt comestibile. Emilio Pellejo arătă înspre acest grup de plante şi spuse:

- Acolo ne putem lua cina, iar în jurul lacului există suficientă iarbă şi frunze verzi pentru caii noştri. Veniţi, domnilor!

Îşi îndemnă calul la trap şi se îndreptă spre apă. Ceilalţi îl urmară. Se aflau la o distanţă de aproximativ şase lungimi de cal de tufe, când răsună o voce puternică:

- Stai!

Bineînţeles că îşi opriră imediat caii.

- Cine-i acolo? întrebă Porter, privind ca şi ceilalţi spre tufe, dar neputând vedea pe nimeni.

- Vânători albi, răsună răspunsul. Voi cine sunteţi? — Călători.

- De unde veniţi?

- Din California.

- Unde vreţi să mergeţi?

- Să trecem în Texas, spre Austin.

- Prin deşert?

- Da.

- Asta vrem să încercăm şi noi, domnilor,

- Tufele se despărţiră. Se putură vedea două ţevi de puşcă, iar apoi apărură şi cei doi stăpâni ai armelor. Unul din ei era un bărbat bărbos, cu umeri foarte laţi, iar celălalt era un tânăr fără barbă, blond, care probabil încă nu împlinise douăzeci de ani. Datorită asemănării lor, se putea presupune că sunt tată şi fiu. Erau îmbrăcaţi în veşminte de piele, iar pe cap purtau pălării cu bor lat.

- Pe toţi dracii! exclamă Porter. Câte trupe aveţi în jurul apei?

- Nu avem, domnule.

- Sunteţi deci singuri?

- Da.

- Şi aveţi curajul să vă arătaţi în faţa a şase oameni bine înarmaţi?

- De ce nu, răspunse, cel mai în vârstă. Puştile noastre au ţevi duble. Pe patru dintre voi i-am fi măturat încă din şa, iar pentru ceilalţi doi ar fi ajuns pistoalele. Vă propunem, deci, să păstrăm pacea şi să vă alăturaţi nouă.

Cei şase călăreţi ascultară şi descălecară pe

malul apei. Aici păşteau cei doi cai ai străinilor. Iarbă se afla din belşug. Un loc, de unde fusese împrăştiată cenuşa, arăta faptul că aici arsese un foc. Cei doi se aşezară în apropierea lui.

Nu păreau a fi novici în vestul sălbatic. Tatăl dădea impresia unui vânător priceput şi curajos, iar pe faţa fiului său stăruia o expresie de seriozitate atât de calmă şi chibzuită, încât imediat se putea presupune că, în ciuda anilor săi tineri, fusese elev la o şcoală foarte bună. Noii veniţi îi priveau pe jumătate cu curiozitate şi pe jumătate cu neîncredere. Până la urmă însă, luară loc lângă ei şi îşi scoaseră rezervele de hrană, carnea uscată.

- Vreţi să ne spuneţi şi nouă, domnule, de când vă aflaţi aici? întrebă Porter.

- De ieri seară, răspunse vânătorul în vârstă.

- Deja! Dar, după cât se pare, aveţi de gând să mai zăboviţi mult aici.

- Chiar aşa.

- Dar, domnule, acest ţinut e periculos. Nu e bine să-ţi aşezi o tabără aici.

- Nouă ne place. Avem o întâlnire sus, în munţi. Cei pe care îi aşteptăm vin prin deşert şi prin această vale. Am ajuns prea devreme şi avem destul timp, aşa că ne-am gândit să venim în întâmpinarea prietenilor noştri până în locul acesta.

- Când trebuie să sosească?

- În două sau trei zile.

- Dacă doriţi să aşteptaţi atât de mult, aveţi ocazia să faceţi cunoştinţă cu apaşii sau comanşii!

- Nu face nimic. Noi trăim în pace cu ei. Şi unul din ei e cu noi, unul care cântăreşte cât o ceată întreagă de indieni.

- Deci nu sunteţi singuri, mai este cineva cu voi. Sunteţi deci trei, dar unde se află al treilea?

- A plecat călare să arunce o privire prin împrejurimi. Trebuie să se întoarcă imediat.

- Spuneţi că valorează cât o ceată întreagă de indieni? Ar trebui atunci să fie un vânător excelent, cam ca Old Shatterhand. Îl cunoaşteţi?

- Da, însă nu este vorba de el.

- Dar de cine?

- Veţi vedea când se va întoarce. Se va prezenta singur. Pe mine mă cheamă Baumann, iar acest tânăr este fiul meu, Martin.

- Bine, domnule! Dacă v-aţi prezentat, să vă spunem şi noi numele. Pe mine mă cheamă Porter, Blount şi Falser sunt aceştia doi, iar acestuia cu faţă rotundă i se spuse New-Moon. Pe ceilalţi doi i-am întâlnit în după-amiaza asta. Vin de la o fermă din apropiere de Son Diego şi Cobledo şi au de gând să traverseze deşertul pentru a colecta banii pentru stăpânul lor. Sunt cowboy. Se numesc Carlos şi Emilio Pellejo.

De câte ori spunea un nume, îl arăta pe purtătorul său. Baumann îl privea pe fiecare cu mare atenţie. Privirea vânătorului stătu aţintită asupra celor doi mexicani cel mai mult timp. Sprâncenele i se strânseră, iar barba-i tresări în jurul gurii. În cele din urmă i se adresă lui Carlos:

- Ferma voastră se află în apropiere de Son Diego şi Cobledo? Pot să ştiu şi eu cum se numeşte?

- Este Estancia del Cuchillo.

- Iar proprietarul ei?

- Se numeşte senor… senor Montano.

- Înainte de a spune numele, se oprise, ca şi cum ar fi trebuit să se gândească. Baumann îl

întrebă în continuare, fără să-şi facă cunoscută neîncrederea:

- Iar voi sunteţi cowboii sau peonii acestui domn Montano?

- Da.

- Mai are şi alţii?

- Nu. Noi suntem singurii.

- Acum însă Baumann scoase pistolul, ca şi cum ar fi vrut să se joace cu el şi spuse, în timp ce şi fiul său scosese pistolul:

- Cred că minţiţi, oameni bunii

- Cei doi mexicani săriră în picioare cum pumnalele-n mâini.

- Să vă retrageţi imediat cuvintele, domnule! strigă Carlos ameninţător.

- Baumann rămase calm pe locul său, îndreptă însă arma spre el şi spuse:

- Să nu vă apropiaţi nici un pas, domnule Pellejo! Glonţul meu v-ar nimeri, iar cel al fiului meu s-ar înfige în fratele dumneavoastră. Dacă faceţi vreo mişcare greşită sau aveţi de gând să puneţi mâna pe pistoale, o să plecaţi din această lume fără multe vorbe şi acompaniament muzical. Eu mă numesc Baumann, numele probabil nu vă spune prea multe. Indienii sioucs mă numesc Mato-poka, comanşii Vilayalo, apaşii Shosbinsisk, vânătorii care vorbesc limbo spaniolă El cazador del oso, iar cei care vorbesc limba engleză bear-hunter. Toate astea înseamnă acelaşi lucru: Vânătorul de Urşi. Poate că acum vă amintiţi că aţi auzit câte ceva despre mine.

- Cum? Ce? Sunteţi „Vânătorul de Urşi”, domnule? strigă New-Moon. Mă refer la neamţul care a deschis în apropierea munţilor negri un magazin şi care, pe lângă asta, le dă multă bătaie de cap urşilor grizzly?

- Da, acela sunt eu, domnule.

- Am auzit foarte multe despre dumneavoastră. N-aţi fost prizonierul indienilor sioucşi, sus, în rezervaţia naturală?

- Ba da. E adevărat. Old Shatterhand şi Winnetou m-au eliberat. Fiul meu a fost cu ei.

- Mi s-a povestit. Mă bucură nespus de mult să vă întâlnesc şi sper că neînţelegerea dintre dumneavoastră şi domnii mexicani se va rezolva. Puteţi să vă dovediţi acuzaţia?

- Da. Un fermier nu-şi trimite cowboyii în deşert. Puteţi fi siguri de asta. Are mereu nevoie de unul la fermă. În cazul în care celălalt ar trebui într-adevăr să adune bani, atunci îi dă unul sau chiar mai mulţi vaqueros[1]. Printre altele, de curând am poposit mai mult de două luni sus, în ţinutul dintre El Paso şi Albuquerque. Am trecut pe la fiecare estancia şi hacienda[2]. Dar n-am găsit nicăieri, între San Diego şi Cobledo, o fermă care să se cheme „Estancia del Cuchillo” şi nici un fermier pe nume Montano.

- Asta înseamnă că aţi trecut pe lângă proprietatea noastră, explică Emilio.

- Asta nu cred. Chiar dacă s-ar fi întâmplat aşa, aş fi auzit de ea şi de proprietarul ei. Puneţi pumnalele la loc şi aşezaţi-vă! Mie nu-mi place să fiu ameninţat. Nu vreau să vă gonesc de la locul meu de popas, deoarece aţi venit cu oameni care presupun că sunt cinstiţi. Dar cum vă purtaţi, aşa veţi fi trataţi. La marginea deşertului nu oricine ştie că trebuie să te fereşti mai mult de albi decât de pieile roşii.

- Credeţi că suntem poate vulturi ai deşertului!

---

[1] Văcar, în limba spaniolă

[2] Fermă pentru creşterea animalelor şi cultivarea plantelor

- La această întrebare vă voi răspunde atunci când ne vom despărţi. Atunci cred că voi fi reuşit să vă cunosc. Până acum acuzaţia mea se bazează doar pe presupuneri. Dacă sunteţi într-adevăr oameni cinstiţi, ceea ce sper din toată inima, atunci ne vom despărţi cu siguranţă ca prieteni.

Cei doi mexicani se priviră întrebători. Pentru a-şi atinge scopurile ascunse, era bine să se poarte cât mai prietenos. De aceea Carlos spuse:

Cu aceste ultime cuvinte totul a revenit la normal. Pentru că suntem oameni cinstiţi, puteţi fi liniştiţi. Vă veţi convinge cât se poate de curând că v-aţi făcut o părere greşită.

Se aşezase. Fratele său îi urmă exemplul. Baumann îşi trimise fiul spre grupul de cactuşi pentru a culege câteva fructe.

În timpul cinei se lăsă noaptea. Bărbaţii aprinseră un foc. Aveau destule lemne pentru asta.

În afară de trecerea zilei spre noapte se mai petrecu o schimbare. Căldarea, datorită pereţilor înalţi de stâncă, era izolată de restul câmpiei. Curenţii de cer, care îşi desfăşurau întreaga forţă în exterior, nu puteau intra aici. Numai dintr-o singură parte, cea prin care veniseră yankeii şi mexicanii, putea pătrunde un curent. Aceasta era însă posibil numai dacă vântul sufla exact din acea direcţie şi dacă el era suficient de puternic, pentru a nu fi oprit în partea inferioară a căldării.

De când se lăsase întunericul, se putea simţi o adiere. Aceasta urca de-a lungul pereţilor stâncoşi şi numai o parte infimă îşi găsea scăpare prin mica crăpătură îndreptată spre deşert. Curentul nu venea în rafale, ci era uniform. Se putea distinge clar şi, totuşi, nu avea vreo influenţă asupra flăcărilor. Nu se auzea nici un fel de sunet, nici un fluierat sau şuierat

de vânt. Plămânii respirau cu totul altfel, nu se putea preciza dacă mai uşor sau mai greu. Era greu de stabilit.

Fructele cactuşilor fuseseră consumate, iar fiul vânătorului de urşi se dusese să aducă altele. Nici nu trecuse bine de tufe, când ceilalţi îi auziră vocea:

Dar ce se întâmpla? Veniţi aici, domnilor Aşa ceva încă n-am mai văzut!

Îi urmară îndemnul. După ce trecură de cordonul de tufe, din jurul apei, li se oferi o privelişte surprinzătoare, întreaga căldare se afla într-o beznă completă, deoarece lumina focului nu putea răzbate printre tufele dese; însă acolo unde se aflau cactuşii se puteau vedea nenumărate suluri de flăcări, care străluceau într-o lumină ciudată, mată, fără culoare. Fiecare dintre braţele „candelabrului” era împodobit cu astfel de fascicule. În vârful fiecărui braţ părea să se afle câte un buchet de flăcări. Era o apariţie minunată, aproape fantastică.

- Ce poate fi aceasta? întrebă Porter.

- Eu încă n-am văzut aşa ceva! răspunse Falser. Ţi se face aproape groază.

Din spatele lor răsună deodată o voce clară, groasă:

- Astea sunt Ko-harstesele-yato, flăcăruile marelui spirit, pe care le aprinde pentru a-i face atenţi pe fiii săi.

- Caspita! Cine se află în spatele nostru? strigă Emilio Pellejo speriat. Am căzut cumva într-o cursă?

- Nu, răspunse „Vânătorul de Urşi”. Este prietenul meu, pe care-l aşteptam. A sosit, după cum îi este felul, fără să-l observăm.

Se întoarseră. Într-adevăr, în mijlocul tufelor, în imediata apropiere a focului, se afla un călăreţ.

Dar cum reuşise să pătrundă călare până în mijlocul tufelor, fără să fie auzit? Avea un splendid cal negru, gătit şi înşeuat în stil indian. Îmbrăcămintea bărbatului era tot indiană, iar faţa lui era tot de indian. Nu avea nici o urmă de barbă. În schimb, pe spate îi atârna un păr lung, de culoare închisă, foarte bogat. În mână ţinea o puşcă cu două ţevi. Patul puştii era împodobit cu ţinte argintii.

Yankeii şi mexicanii scoaseră strigăte de mirare.

- Cine e omul ăsta? întrebă Porter. Un indian! Sunt şi alţii prin împrejurimi?

- Nu, este singur, răspunse Baumann. Este Winnetou, căpetenia apaşilor.

- Winnetou. Winnetou! strigară toţi deodată.

Indianul descălecase, fără să ţină seama de privirile admirative ale celorlalţi. Ieşi dintre tufişuri şi, arătând spre flăcări, spuse:

- Deoarece feţele palide se găseau în această vale, nu şi-au putut da seama ce se întâmpla afară. Pentru a afla, marele Manitou le trimite acest totem înflăcărat, Winnetou nu ştie dacă ei îl pot descifra.

- Ce s-o întâmplat? întrebă Blount.

- 'ntsh-kha-n'gul[1] a trecut prin deşert. Winnetou i-a zărit corpul negru. Vai celor care i-au stat în cale; moartea i-a înghiţit!

- Un tornado? Un uragan? întrebă „Vânătorul de Urşi”. Ce direcţie avea?

- Chiar în est deşertul s-a ridicat în aer, astfel încât acolo se întunecase ca noaptea. Soarele a îmbrăţişat bezna cu raze sângerii. Noaptea a mers

[1] 'ntsh-kha-n'gul? furtună devastatoare, tornadă.

rapid spre nord-est, unde Winnetou a putut s-o vadă cum dispare.

- Deci furtuna a înaintat de la sud spre nord?

- Fratele meu o spune.

- Dumnezeu să mă binecuvânteze! Doar nu i-o fi nimerit pe prietenii noştri!

- Presimţirile lui Winnetou sunt negre ca faţa furtunii. Prietenii noştri sunt isteţi şi pricepuţi, iar Old Shatterhand cunoaşte fiecare adiere. Dar acest 'ntsh-kha-n'gul răsare deodată, fără a-şi trimite înainte solii. Nici un cal nu era suficient de iute pentru a-i scăpa. Old Shatterhand a ajuns probabil azi în deşert. Copitele calului său au călcat nisipul deşertului exact în ţinutul spre care se îndrepta în zbor vulturul vântului. Poate că se află îngropat sub nisip împreună cu tovarăşii săi.

- Ar fi groaznic! Trebuie să ne îndreptăm acolo. Imediat! Să încălecăm repede.

- Winnetou făcu un gest de refuz cu mâna.

- Fratele meu să nu se grăbească! În cazul în care Old Shatterhand s-ar fi aflat în calea furtunii atunci el e mort şi orice ajutor ar veni prea târziu. În cazul în care s-ar fi aflat la una din margini, atunci e nevătămat şi există numai primejdia rătăcirii, deoarece furtuna schimbă înfăţişarea deşertului. Trebuie să mergem în întâmpinarea sa, însă nu acum în miez de noapte. Călăuza noastră trebuie să fie numai lumina zilei. Cine vrea să găsească un rătăcit, trebuie să se păzească, să nu se rătăcească el însuşi. De aceea îi rog pe fraţii mei să se aşeze din nou la foc. Vom pleca când vor apărea zorii.

Se întinse lângă foc, iar ceilalţi îi urmară exemplul. Între el şi ei lăsaseră o distanţă, care arăta şi stima lor pentru vestita căpetenie. Un timp

păstrară liniştea. Însă în cele din urmă dorinţa lui New-Moon de a afla ceva despre cei pe care urmau să-i întâlnească, învinse. Se adresă lui Baumann:

- După cum am auzit, urmează să vă întâlniţi chiar cu Old Shatterhand, domnule?

- Da, chiar cu el. Dar nu e singur. Voiau să mai vină şi alţii cu el.

- Cine sunt acei oameni?

- Dick Rotofeiul şi Pitt Lunganul. Probabil aţi auzit deja de numele lor.

- Bine-nţeles că ştiu numele acestor oameni vestiţi ai vestului sălbatic, chiar dacă îi cunosc numai din povestirile şi discuţiile altora. Doar ei îl însoţesc pe Old Shatterhand?

- Nu, împreună cu el mai sunt doi, pe care poate că-i cunoaşteţi. Aţi auzit, probabil, de expediţia lui Old Shatterhand spre rezervaţia naturală. Ei sunt Hobble-Frank şi negrul Bob. Winnetou ne-a invitat, după ce ne-am despărţit la Yellowstone River, să vizităm ţinuturile apaşilor. Eu, împreună cu fiul meu, am putut primi invitaţia mai degrabă decât ceilalţi; Am avut treabă dincolo, în Sierra Verde. Old Shatterhand vine acum împreună cu ceilalţi şi, după cum aţi putut afla, ştiţi şi direcţia de unde vine.

- Păcat, foarte păcat că noi şase ne continuăm mâine dimineaţă drumul! Aş fi vrut şi eu să-i întâlnesc pe prieteni! voştri!

- Din păcate nu prea e posibil. Voi vreţi să mergeţi la Austin. Însă şi noi pornim mâine în zori. Dor vă rog, domnule, să-mi spuneţi şi mie cum de aţi ajuns să aveţi o faţă atât de neagră şi aţi primit o astfel de poreclă!

- Le datorez ambele celui mai mare ticălos din vestul sălbatic, care poate că mai trăieşte pe

undeva, lui Stealing-Fox.

- Lui? Ah! De mult nu am mai auzit nimic despre individul ăsta. Aş vrea să dau şi eu o dată ochii cu el!

- Aţi avut şi dumneavoastră de furcă cu el?

- El cu mine. Mi-a furat toate încasările şi astfel am pierdut toate economiile făcute. Pe atunci se numea Weller, dar după diferitele informaţii pe care le-am cules mai târziu, mi-am dat seama că e vestitul Stealing-Fox. Niciodată n-am reuşit să-i dau de urmă. Abia de curând, în New-Mexico, am auzit că ar mai trăi. Se numea Tobias Preisegott Burton şi, sub masca unui evlavios misionar al mormonilor încerca să atragă un grup de călători în deşert. Unul dintre aceştia l-a recunoscut şi l-a luat la întrebări. El a dispărut însă foarte repede.

- La naiba! Dacă aş fi putut fi măcar de faţă! Tare mult mi-aş fi dorit să închei conturile cu el!

- A fost în joc viaţa dumneavoastră?

- Viaţa şi tot ce-mi aparţinea. Aceasta s-a întâmplat sus la Tampa-Fork, în Colorado. Veneam din Arizono, unde făcusem o afacere destul de bună la Limestone-Springs, ca şi căutător de aur. Aveam asupra mea o sumă frumuşică, obţinută prin schimbul prafului aurifer şi al bulgarilor de aur în bancnote. Pe drum m-am întâlnit cu un vânător care punea capcane şi care dorea şi el să ajungă la Fort Abrey, care se află în Arkansas. Aspectul şi comportamentul omului păreau să inspire încredere. Deoarece niciodată nu e indicat şi plăcut să călătoreşti singur prin vestul sălbatic, m-am bucurat de întâlnirea cu acest om.

- I-aţi spus probabil că aveţi bani asupra dumneavoastră?

- Nici prin gând nu mi-a trecut, dar poate că a bănuit, pentru că într-o noapte l-am surprins cum îmi scotocea prin buzunare. Spre norocul meu, m-am trezit. El s-o scuzat, afirmând că am oftat în somn şi a crezut că îmi face un bine descheindu-mi haina, pentru a respira mai în voie. Bineînţeles că nu l-am crezut şi de atunci încolo m-am hotărât să-mi apăr pielea. Ce înseamnă aceasta, puteţi să vă închipuiţii

- Bine-nţeles! Te aflai în sălbăticie cu un ticălos. Vrei şi trebuie să te odihneşti, dar totodată trebuie să fii şi atent, pentru a nu rămâne păgubaş. Asta e o treabă foarte grea. O lovitură de cuţit, un glonte...” şi ai scăpat şi de avuţie şi de viaţă!

- Hm, de fapt individul era un laş. Să înşele şi să fure, da; dar să verse sânge, asta nu era în stare. Am făcut popas la Tampa-Fork. A fost o zi foarte călduroasă. Sufla un vânt puternic şi astfel căldura putea fi suportată mai uşor. Eram un fumător pasionat şi tocmai îmi umplusem pipa. Cunoaşteţi acel tip de pipă scurtă cu cap mare, care se poate umple cu un sfert de săculeţ de tutun. Eu alesesem o astfel de pipă, pentru a nu fi nevoit mereu s-o umplu. Tocmai când aveam de gând să mi-o aprind, omul acela mi-o spus că i s-a părut că aude cloncănitul unui curcan în tufişuri, imediat am pus deoparte pipa, am luat puşca şi am plecat în căutarea păsării. Dar n-am găsit nici urmă de pasăre, în schimb am dat de un oposum. pe care l-am vânat. Până când m-am întors; trecuse aproximativ o jumătate de oră. Individul a trecut imediat la treabă; tranşase animalul după ce mai întâi îi îndepărtase pielea. Eu am pus mâna pe pipă s-o aprind. Nu am reuşit din cauza vântului. M-am culcat la pământ, cu faţa în jos, mi-am tras pălăria mult peste frunte,

pentru a nu expune pipa vântului, şi am aprins focul cu ajutorul cremenii. Am reuşit. Apăsam buretele pe tutun şi trăgeam tare din pipă... când dintr-o dată se auzi un sâsâit, o bubuitură şi faţa îmi fu atinsă de flăcări. În acelaşi moment insul mă apucase de ceafă şi îmi apăsa capul în jos. Cu cealaltă mână mă căuta prin buzunarul de la piept. Eram atât de speriat, încât a reuşit să-mi scoată pachetul din buzunar. În cele din urmă am izbutit să-i prind mâna şi să-l ţin. Eram mai puternic decât el, dar pentru moment eram orbit. El ţinea pachetul strâns, dar îl prinsesem şi eu. Datorită smuciturilor, pachetul se rupse. Am rămas fiecare cu câte o jumătate în mina. Am sărit brusc în picioare şi am scos pumnalul. Din fericire, în momentul în care flacăra mă izbise în faţă, închisesem ochii. Dacă n-aş fi făcut aşa, acum aş fi fost orb. Pleoapele-mi erau rănite. Le puteam deschide numai cu mari eforturi şi numai puţin de tot. Era suficient pentru a-l putea vedea. M-am repezit cu pumnalul asupra lui. Individul ridicase puşca de pe jos şi m-a ochit. O durere arzătoare mă obliga să închid ochii. Eram pierdut. Se auzi un foc de armă. Dar, spre mirarea mea, nu eu eram cel lovit. Mi-am şters ochii şi făceam eforturi să-i deschid din nou... nu-l mai puteam vedea pe individ, dar de pe malul opus al apei a răsunat o voce puternică: „Stai, ucigaşule!”. Am auzit apoi tropotul unul cal care se îndepărta iute, Nemernicul încălecase rapid şi o luă din loc, ştergând-o cu jumătate din banii mei.

- Ciudat! spuse Baumann. Deci a fost speriat de ceva.

- Da. În apropiere se găsea un om foarte cunoscut al vestului sălbatic, Juggle-Fred. Când am vânat oposumul, el auzise focul tras de mine, şi,

aflându-se în partea cealaltă a apei, pornise în direcţia din care venise focul de armă. Ajunsese în dreptul nostru tocmai în momentul în care ticălosul mă ochea. Juggle-Fred a tras şi l-a nimerit în braţ. Armă i-a căzut din mână, însă s-a îndreptat în fugă spre cal ca să scape. Juggle-Fred a venit la mine. Apariţia sa la momentul potrivit îmi salvase viaţa. Nu putea fi vorba de urmărirea hoţului. Eu nu puteam pleca, iar Juggle-Fred nu mă putea părăsi. Faţa mea trebuia răcorită zi şi noapte cu apă. Am poposit acolo, la Tampa-Fork, peste o săptămână. Trebuia să rezist la dureri foarte mari. Pierdusem şi o mare parte din bani. Eram, totuşi, fericit că îmi salvasem ochii.

- Cum a zis individul că îl cheamă?

- Henry Fox, după cum v-am mai spus. Mai târziu am aflat la Fort Abrey că ar fi fost vorba de vestitul Stealing-Fox.

- Deci în absenţa dumneavoastră umpluse pipa cu praf de puşcă?

- Da, numai sus, deasupra, pentru a mă induce în eroare, presărase puţin tutun. Pentru a câştiga timp, mă convinsese că ar fi auzit un curcan. Ştia foarte bine că voi începe imediat să-l caut, pentru că eram un vânător mai bun decât el. Era un om deşirat, înalt, subţire. Faţa lui avea nişte trăsături pe care nu le voi putea uita niciodată. Ştiu că îl voi recunoaşte imediat, dacă-l voi revedea!

Cei doi mexicani urmăriseră cu mare atenţie povestirea lui New-Moon. Priveau deseori plini de înţeles unul la celălalt, crezând că nu sunt văzuţi de nimeni. Exista totuşi unul care îi ţinea sub observaţie — Winnetou.

Stătea acolo, privind aparent nepăsător suprafaţa lacului. Din când în când, o privire ageră

fulgera pe sub sprâncenele sale lungi şi dese spre cei doi mexicani. Apaşul nu avea încredere în ei. Lucrul acesta era sigur.

Cu câtva timp în urmă fiul „Vânătorului de Urşi” avusese de gând să mai aducă fructe de cactuşi, dar, datorită fenomenului la care asistase, datorită mirării pe care i-o pricinuiseră fasciculele strălucitoare, uitase cu totul. De acest fapt profitau acum mexicanii. Căutau un prilej să poată schimba câteva cuvinte între ei, fără a fi şi alţii de faţă. Aceasta era însă posibil numai dacă se îndepărtau de lângă apă şi foc. De aceea, Emilio Pellejo se sculă în picioare şi spuse:

- Mai doream nişte fructe. N-a mai adus nimeni. Mergi şi tu cu mine, Carlos?

- Bine-nţeles că da, spuse cel întrebat, sculându-se repede. Haide!

„Vânătorul de Urşi” a vrut să-i oprească. Bănuia că cei doi se îndepărtau numai pentru a putea sta de vorbă nestingheriţi. Voia să le zădărnicească încercarea. Deschise gura pentru a-i opri, dar văzu semnul ferm făcut de apaş, care-i dădea astfel de înţeles să tacă.

Fraţii se îndepărtară. Nici nu părăsiseră bine tufele, când Winnetou spuse încet:

- Aceste feţe palide nu au ochi de oameni cinstiţi. Gândurile lor sunt rele. Winnetou va afla ce vor.

- Se îndepărtă iute în direcţia opusă, trecând prin tufişuri.

- Nici ăsta n-are încredere în ei? spuse Porter. Aş face pariu că sunt oameni cinstiţi.

- Probabil ai pierde, spuse New-Moon. Din prima clipă nu mi-au plăcut.

- Eu nu cred. Trebuie să-ţi pierzi

încrederea într-un om numai dacă ai dovezi împotriva lui.

- Aceşti oameni merită neîncrederea noastră, spuse „Vânătorul de Urşi”. Nici un fermier nu-şi trimite în acelaşi timp ambii cowboy de la fermă. Priviţi la caii lor, domnule! Par a fi făcut drumul de la San Diego până aici? După câte ştiu eu, distanţa asta e de aproximativ trei sute de mile engleze. Un animal care parcurge această distanţă într-un ţinut complet sălbatic nu poate arăta astfel. Bănuiesc că aceşti cai au un adăpost prin apropiere. Aş paria pe o mie de dolari că indivizii ăştia nu sunt altceva decât momeli care atrag victimele pentru vulturii deşertului.

- Mii de trăsnete şi fulgere! strigă Porter. Credeţi într-adevăr asta, domnule?

- Da, sunt convins.

- Am fi ajuns într-o societate foarte selectă! Aceşti oameni trebuie să ne conducă prin deşert. Este posibil ca ei să nu merite încrederea noastră.

Vorbi şi Martin Baumann, care datorită anilor săi tineri, tăcuse până atunci.

- N-o merită, domnule Porter. Sunt gata să le spun lucrul ăsta în faţă.

- Aşa deci? Ce motiv ai dumneata să-ţi faci o părere atât de proastă despre ei, tinere?

- N-aţi observat privirile pe care şi le aruncau când se povestea de Stealing Fox?

- Nu. Eu am fost atent la povestire, în nici un caz nu i-am privit

- Ei, în ce mă priveşte, deoarece tatăl meu e foarte neîncrezător în ei, i-am privit cu atenţie. Mi-a fost foarte uşor. N-au acordat nici o atenţie unui tânăr fără experienţă, ca mine. De aceea am putut

să-i observ în voie. Am avut deci prilejul să văd privirile pe care şi le aruncau şi care m-au convins că îl cunosc foarte bine pe Stealing-Fox.

- Credeţi? Hm! Această vulpe se află pe aici şi atrage oameni în deşert. Iar indivizii ăştia îl cunosc. Bineînţeles că se pot trage concluzii din aceste fapte. Mi se pare că se pregătesc unele lucruri care nu aduc nimic bun. Flăcările fantomatice de pe cactuşi nu prevestesc nimic bun. Nu sunt superstiţios; dar astfel de fenomene nu se întâmpla în fiecare zi. Întotdeauna ele au o anumită însemnătate.

- Bine-nţeles că au o anumită însemnătate, răspunse „Vânătorul de Urşi” zâmbind.

- Dar oare ce înseamnă?

- Faptul că atmosfera e încărcată de electricitate-

- Electricitate? încărcată? Asta nu înţeleg. Mi se pare mult prea complicat. Ştiu că te poţi curenta, dar foc, flăcări pe plante de cactus? Chiar credeţi că asta se datorează electricităţii?

- Bine-nţeles, domnule Porter. Fulgerul nu este şi el un fenomen luminos, bazat pe foc?

- Este, şi încă ce fenomen!

- Ei bine, cauza trăsnetului este electricitatea şi faptul ăsta nu mai trebuie explicat. În ceea ce priveşte flăcările pe care le-am văzut de curând, marinarii le pot observa foarte des în vârful catargelor, vergilor şi arborilor. Se pot vedea şi în vârful turnurilor de biserici, în vârfurile copacilor, în vârful paratrăsnetelor. Aceste fascicole de lumină se numesc luminile sfântului Elm sau chiar Castor şi Polux. Sunt generate de emanaţia de electricitate. Aţi auzit probabil de spiritul din Llano Estacado?

- Mai multe decât îmi este pe plac.

- Probabil vi s-a povestit că pe timpul nopţii statura acestei făpturi misterioase apare învăluită de flăcări?

- Da, dar asta n-o mai cred.

- Puteţi s-o credeţi liniştit. Odată, sus în Montana, mi s-a întâmplat să mă aflu pe o câmpie întinsă, în plină noapte. De jur împrejur fulgera difuz, dar nu se pornise furtuna. Deodată, pe vârfurile urechilor calului meu apărură mici flăcări. Mi-am întins mâinile în sus şi deodată la vârfurile degetelor au apărut flăcări asemănătoare. Trăiam un sentiment foarte ciudat. La fel este şi cu „Spiritul Răzbunător”. când acesta călăreşte prin deşert, corpul său se află în punctul superior. Pe timp de noapte şi în prezenţa unei încărcări electrice importante, pe trupul său apare lumina Sfântului Elm.

- Deci credeţi cu adevărat în acest spirit ăl deşertului?

- Da.

- Şi credeţi că ar ţi vorba de un om?

- Dar ce altceva?

- Hm! Am auzit foarte multe despre el, dar nu mi-am făcut gânduri. Având însă acum deşertul în faţa mea, aş vrea să ştiu foarte mult ce se crede despre el. Printre altele, există posibilitatea să te întâlneşti cu el faţă în faţă. Ce să faci atunci?

- Dacă s-ar întâlni cu mine, i-aş întinde mâna şi l-aş trata ca pe un tip de treabă...

Fu întrerupt. Se întoarse Winnetou. Venea grăbit, fără însă să facă vreun zgomot. Se aşezase pe locul său, furişându-se ca un şarpe.

Mai înainte, în timp ce mexicanii se îndreptau încet prin întuneric spre pâlcul de cactuşi, Winnetou mersese pe mâini şi picioare prin tufe. Apoi fiind la o

anumită distanţă de aceştia, alergase. Datorită mocasinilor foarte moi şi a obişnuinţei, paşii săi nu putură fi auziţi. Ajunse înaintea mexicanilor la ţintă şi se ascunse printre ramurile plantelor, aşa încât nu putu fi văzut. Pe de altă parte, era atât de întuneric, încât cei doi mexicani trebuiau să-şi culeagă fructele ajutându-se doar de pipăit. Fascicolele de lumină de pe braţele candelabrului dispăruseră.

Winnetou apucase să se ascundă, când ajunseră şi ce doi fraţi la locul dorit. Vorbeau între ei. Winnetou putea desluşi fiecare cuvânt. Stătuseră de vorbă pe drum, şi ce aveau să-şi mai spună, era doar continuarea discuţiei începute.

- Acestui aşa-numit „Vânător de Urşi” am să-i plătesc jignirile, spuse Carlos. Bineînţeles că va fi mai greu decât ne închipuiam. Apariţia apaşului schimbă cu totul lucrurile.

- Din păcate! Pe el nu-l putem păcăli cu schimbarea marcajului...

- Cel mai bine ar fi să-i lăsăm pe indivizi să adoarmă şi să-i lichidăm după aia.

- Crezi că se poate? Suntem priviţi cu neîncredere. Vor fi foarte atenţi. Mu cred că ar încredinţa la unul din noi paza.

- Ai dreptate. Se vor feri să facă aşa ceva. Dar să vedem dacă nu găsim, totuşi, o posibilitate. Nu putem şti nimic dinainte. Dacă reuşim să le câştigăm încrederea, trebuie să lucrăm doar cu pumnalele, tăcut şi fără zgomot. Trebuie să le înfigem direct în inimă.

- Dar dacă nu vom reuşi să ducem planul la bun sfârşit?

- Ar fi foarte râu! Gândeşte-te, şapte cai, printre care şi cei mai grozav, al apaşului, în plus toate armele şi toţi banii! Numai noi doi am avea de

împărţit. Ar fi o lovitură! Dacă însă nu vom reuşi, trebuie să-i chemăm pe tovarăşii noştri. Trebuie să găsim un pretext să ne despărţim de ei. Winnetou, împreuna cu cei doi vânători de urşi, urmează să-l întâlnească pe Old Shatterhand, yankeii probabil li se vor alătura. Au renunţat la serviciile noastre de călăuze. Vom merge înainte până la Murding-Bowl[1] unde vom găsi cu siguranţă pe unul din cercetaşii noştri care îi va aduce şi pe ceilalţi. Atunci vom pune mâna fără nici o problemă pe aceşti oameni, chiar şi pe Old Shatterhand şi pe toţi cei care sunt cu el. Să nu mai zăbovim. Bănuiala ar deveni şi mai mare. Eu mi-am umplut pălăria cu fructe.

- Şi eu.

- Atunci să mergem!

Plecară, dar, înainte de a pleca ei, Winnetou dispăruse. Fără a face vreun zgomot, ajunse la focul de tabără şi se aşeză aşa cum am mai spus. De aceea posibilitatea de o le fi fost ascultată discuţia, li se părea absurdă celor doi fraţi. Începură să împartă fructele. Toţi luară din ele. Winnetou însă nu. El refuză spunând:

- Căpetenia apaşilor nu mănâncă nimic din ce vine de la planta scumpiei.

- Scumpie? întrebă Emilio Pellejo mirat. Nu cunoaşteţi aceste fructe ale cactuşilor? Le confundaţi cu oţetarul otrăvitor.

- Winnetou denumeşte aceste fructe ale scumpiei, deoarece sunt otrăvite.

- Otrăvite? De ce să fie otrăvite? Cu câtva timp în urmă n-au fost?

- S-au aflat în nişte mâini care de obicei împart moarte şi nenorocire.

Rostise aceste cuvinte, care constituiau o

---

[1] Bazinul Ucigaş, in limba engleză.

jignire gravă, cu atât calm, de parcă ar fi fost vorba de o simplă constatare.

- Ascuas! strigă Emilio. S-o mai înghit şi pe asta? Cer ca aceste cuvinte să fie retrase imediat.

- Asta-i bună!

Apaşul făcu un gest dispreţuitor cu braţul. În exclamaţia ca şi în gestul său era atât de multă indiferenţă, o expresie atât de puternică de încredere în sine, încât cei doi hotărâră din nou să cedeze. Chiar dacă căpetenia s-ar fi aflat singură în faţa lor, n-ar fi cutezat să înceapă o luptă deschisă cu el. În plus aici mai erau şi alţii, care în orice caz ar fi ţinut partea lui. Carlos spuse pe un ton împăciuitor fratelui său:

- Fii liniştiţi De ce să existe dezbinare? Cuvintele unui indian nu trebuie puse pe un cântar de aur.

- Ai dreptate. De dragul liniştii, trebuie să considerăm că aceste vorbe nici n-au fost spuse vreodată!

Winnetou nu răspunse. Se întinse în iarbă, închise ochii şi dădu impresia că vrea să doarmă.

Această scenă scurtă, cu toate că părea încheiată; făcuse o impresie neplăcută asupra celorlalţi. Dacă Winnetou rostise astfel de cuvinte, cu siguranţă că aflase lucruri urâte despre cei doi. Ce aveau ei de gând? Winnetou nu spusese nimic despre aceasta. Era o dovadă ca pentru moment nu se puteau aştepta la nici un râu din partea lor. Bănuiala deveni însă şi mai mare, iar urmarea a fost că nimeni nu mai dorea să înceapă vreo discuţie. Se făcu linişte; o linişte plină de înţelesuri.

„Vânătorul de Urşi” şi fiul său urmară exemplul lui Winnetou şi se culcară şi ei. În scurt timp, şi ceilalţi făcură la fel. După câtva timp, se părea că

toată lumea doarme. Era doar o părere. Pentru că şi cei doi mexicani, datorită planului lor ucigaş, şi ceilalţi datorită neîncrederii, rămăseseră treji.

CAPITOLUL VIII
„VALEA CÂNTĂTOARE”

Trecu astfel mai mult de o jumătate de oră.

Chiar dacă nici o suspiciune n-ar fi intervenit între acei oameni, tot nu putea dormi nimeni. Tensiunea din atmosferă crescuse simţitor. Printre tufe se putea auzi un fâsâit uşor, abia perceptibil. Bătea un vânt moale, care cu timpul deveni tot mai puternic. Ramurile se loveau una de alta. Părea că din vârfurile lor sar mici scântei, aproape invizibile.

Deodată toţi se ridicară: răsunase un sunet cu totul neobişnuit, ca de clopot, sus, sus de tot, deasupra lor. Acest sunet se putu auzi aproximativ o jumătate de minut, apoi coborî, crescând în intensitate, şi dispăru deasupra apei.

- Ce-o fost asta? întrebă New-Moon. Aici nu există biserici! Dacă n-aş fi sigur că...

- Se opri din nou. Răsunase un al doilea sunet, mai subţire decât celălalt. Se părea că acesta venea dintr-o trâmbiţă enormă. Crescu încet în intensitate, apoi descrescu şi dispăru treptat,

diminuându-se. Nici un virtuoz al trâmbiţei n-ar fi reuşit să-l imite.

- Aceasta este Yaheh yuavh-kei, voceo „Văii Cântătoare”, spuse căpetenia apaşilor.

- Asta e! spuse „Vânătorul de Urşi”. Ascultă! Prin aer parcă plutea un oftat. Acesta deveni apoi un sunet definit, de o claritate ieşită din comun. Avea timbrul tubului principal al unei orgi cu opt registre. Sunetul persistă un timp. Apoi răsună un altul, secundar, mai dulce, care persistă chiar şi după ce primul dispăruse.

Acest fenomen sonor era de natură deosebită. Auzindu-l, pe ascultători îi puteau trece toate năduşelile. Totuşi, avea ceva înălţător care făcea o impresie deosebită asupra sufletului. Era de parcă un instrumentist uriaş, invizibil, şi-ar fi încercat instrumentul, dar un instrument care nu putea fi găsit în nici o orchestră.

Bărbaţii rămaseră liniştiţi să vadă dacă fenomenul se repetă. Şi, într-adevăr, prin tufe trecu un curent de aer, care purta pe aripile sale o serie de sunete care se succedau foarte rapid şi erau de o naturaleţe ieşită din comun. Între ele există o armonie extraordinară. Aveau durate diferite. Cele joase aveau o durată mai îndelungată şi se armonizau cu cele înalte, care aveau o durată mai mică de timp. Toate sunetele proveneau din aceeaşi gamă, dar se formau mereu altfel.

Sunetele nu puteau fi comparate cu nimic. Nici un instrument nu poate produce o muzică de o asemenea naturaleţe, ieşită parcă din gâtul cel mai fragil sau de pe buzele cele mai catifelate.

Sunetele răsunau când puternic şi deschis, când foarte încet. Toată descrierea noastră nu e în stare să redea atmosfera, naturaleţea, nuanţa şi

efectul acestor sunete, care umpleau întreaga vale său pluteau undeva, deasupra, unificate ca într-un curent imens.

Cel care ascultau nu îndrăzneau să scoată o şoaptă. Chiar şi cei doi mexicani stăteau nemişcaţi şi păreau pătrunşi de muzică. Se aflau sub imensa cupolă a cerului, care părea că se sprijină pe pereţii verticali, stâncoşi. Răsunară sunete emise parcă de un cor de orgi invizibile, asemănătoare cu tunetele: Apoi ele fură înlocuite de voci de înger. Apoi, din nou, răsună chemarea joasă, mânioasă a valurilor care se izbesc de stânci şi, la sfârşit, auziră sunetele sferelor înalte dintr-o lume mai bună şi mai curată. Chiar şi fiinţa cea mai dură n-ar fi rezistat şi ar fi fost cuprinsă de emoţie.

În plus, interveni un alt fenomen, care nu putea fi perceput auditiv, ci vizual.

Se părea că cerul se înălţase, devenise mai îndepărtat. Stelele păreau să se fi micşorat. Pe acest cer, care părea că se sprijină în partea sudică pe stânci; apăru un disc luminos, de culoare portocalie, de mărimea lunii pline. Iniţial circumferinţa îi era strict delimitată. Părea că se mişcă lent pe cer, fără să descrie un arc de cerc. Părea rupt din lumea stelelor şi se îndrepta cu o viteză tot mai mare spre valea în care se aflau oamenii.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât se mărea mai tare şi se putea vedea tot mai clar că nu era vorba de un disc neted, ci de a sferă.

Contururile se pierdeau. Apărură raze că în cazul unei descărcări electrice şi o coadă mult mai luminoasă şi mai vioaie ca a unei comete.

Sfera însăşi nu mai era galbenă. Părea să fie compusă din foc lichid, a cărui incandescenţă în mişcare strălucea şi scânteia în toate culorile

posibile. Se putea vedea că se mişcă în jurul axei proprii sau cel puţin culorile ei învârtejite dădeau această impresie. Viteza ei de deplasare se mărea îngrozitor.

Părea apoi să se oprească câteva momente din zbor, chiar sus, deasupra văii. Se auzi o bubuitură ca şi când s-ar fi tras simultan mai multe salve de tun. Sfera se sfărâma în nenumărate bucăţi, care în cădere îşi pierdură luminozitatea. Coada se mai putu vedea câteva secunde. În micul lac se auzi o pleoscăitură şi stropi de apă fură împrăştiaţi în toate direcţiile, ca şi cum ceva greu ar fi căzut din vârful unui turn. Toţi cei prezenţi fuseseră udaţi.

Cerul devenise din nou întunecat ca la început. Se putură vedea din nou stelele ca mici puncte care dispar. Răsună din nou un sunet puternic, compus din mai multe octave suprapuse, care trecu peste capetele oamenilor speriaţi.

Numai Winnetou îşi păstra liniştea şi calmul obişnuit. Nu exista nimic care să-l poată tulbura.

- Ku-begay, sfera de foc, spuse el. Marele Manitou a aruncat-o de pe cer pe pământ.

- O sferă de foc? întrebă Blount. Da, arăta ca o sferă de foc. Dar aţi văzut coada? Arăta ca un zmeu; era spiritul rău, care-şi face de cap la miezul nopţii.

- Asta-i bună! răspunse apaşul, îndepărtându-se.

- Da, el era! fu de aceeaşi părere Porter. Eu n-am apucat niciodată să-l văd până acum, dar i-am auzit pe alţii povestind. Bunica mea l-a putut vedea pătrunzând pe coşul unui vecin, posedat de Satană şi care pentru bani îşi vânduse sufletul.

- Nu mă faceţi să râd, domnule! spuse „Vânătorul de Urşi”. Nu mai trăim în plin ev mediu

când se mai credea în zmei şi stafii, sau li se băga proştilor în cap această credinţă, astfel încât cei isteţi să profite cât mai mult de pe urma lor.

- Ceea ce era atunci, se mai poate găsi şi azi! Sau vă credeţi mai isteţ decât mine? întrebă Porter pe un ton ridicat.

- Ei bine! Eu nu mă cred deloc grozav. Înainte toate fenomenele care nu puteau fi explicate, erau considerate ca lucrul dracului. Dar în prezent, slavă Domnului, ştiinţa a progresat în aşa fel, încât ea poate renunţa la serviciile lui Belzebut şi ale bunicii sale.

- Aşa deci! Faceţi probabil şi dumneavoastră parte dintre aşa-numiţii oameni de ştiinţă?

- Nu sunt om de ştiinţă, dar că sfera de foc nu este un drac, atâta ştiu şi eu.

- Atunci, ce altceva mai poate fi?

- Nimic altceva decât un mic corp ceresc arzând, care ia naştere sau pe cale de dispariţie, şi care în traiectoria sa s-a apropiat atât de mult de pământ, încât e atras şi zdrobit de suprafaţa sa.

- Un corp ceresc? Deci o stea? Cine v-a spus asta?

- Cine mi-a povestit? Nimeni! Dar mi-a explicat nimeni altul decât Old Shatterhand. Seara, stând la focul de tabără, foarte des am discutat despre astfel de fenomene inexplicabile. Pentru toate a avut o explicaţie cât se poate de obişnuită. Nu aţi auzit că aici a căzut ceva în apă?

- Am auzit, văzut şi simţit. Toţi am fost udaţi.

- Atunci, dacă părerea dumneavoastră ar fi corectă, Satana s-a aruncat în lac aici şi, cum am uitat de el, probabil că s-a înecat.

- N-o să se înece. A plecat imediat spre iad.

- Atunci se poate usca la foc. După ce s-a udat, poate prinde vreo boală. Dacă am putea scoate apa din lac, ar trebui să găsim o gaură pe fundul lacului, acolo unde se află acum meteoritul, şi o bucată din acea rocă din care era el făcut.

- O piatră? Hm! Ne putea omorî!

- Aşa este. Am avut noroc că a căzut în apă.

- Hm. Old Shatterhand v-a explicat poate şi provenienţa sunetelor, pe oare le-am auzit înainte.

- Nu am discutat despre Yuavh-kai, dar îmi aduc aminte că a vorbit despre pasul Sackbut, care se afla sus, în munţii Rattlesnake. Dacă vântul suflă direct în acea prăpastie îngustă dar foarte adâncă, atunci se pot auzi sunete care par a fi scoase de trombon. Strunga e instrumentul, iar vântul devine instrumentistul.

- Explicaţia e cel puţin ciudată. Nu am de gând încă să mă cert cu dumneavoastră. Credeţi ce doriţi, dar eu îmi menţin părerea!

- „Vînătorul de Urşi” are dreptate, spuse Winnetou. Sunt multe văi unde răsună astfel de sunete. Căpetenia apaşilor a mai avut ocazia să vadă pietre care au fost aruncate de marele spirit din cer. Bunul Manitou a dat fiecărei stele o traiectorie proprie. Dacă sfera de foc părăseşte această traiectorie, ea e sortită distrugerii. Voi încerca să găsesc urmele pietrei în apă.

Rostise aceste cuvinte cu glas mai ridicat Apoi se îndepărtă, mergând de-a lungul apei şi dispărând în beznă.

Ceilalţi se aşezară din nou şi aşteptară întoarcerea sa. Nici unul nu scoase o vorbă. Numai

Martin Baumann îi suflă încet tatălui său:

- Ce e cu Winnetou? Vorbea atât de tare, neobişnuit de tare. Parcă cineva ar mai fi trebuit să audă cuvintele sale. Faptul că va căuta piatra e doar un pretext.

- Bine-nţeles, răspunse „Vânătorul de Urşi”. Fac pariu că prin apropiere se află cineva care trage cu urechea. După cum îl cunosc pe apaş, l-a observat şi a plecat să pună mâna pe el. Să aşteptăm!

Nu avură prea mult de aşteptat După câteva minute, în imediata lor apropiere. În tufe, se produse un zgomot, de parcă un animal ar fi încercat să treacă. Se auzi un strigăt scurt, speriat şi după puţină vreme apăru Winnetou, care aducea cu el un individ îmbrăcat în indian.

- Ce privire trebuie să aibă cineva care pe o astfel de noapte poate recunoaşte în tufe un om care trage cu urechea! Şi numai unul ca Winnetou ar fi putut să se apropie pe furiş de el şi să-l prindă, fără ca acesta să poată opune vreo rezistenţă;

Cei doi fuseseră încercuiţi de ceilalţi. Prizonierul era înarmat numai cu un pumnal, pe care Winnetou i-l smulse. Era mic de statură şi firav, iar faţa să nu putea fi recunoscută prea bine din cauza întunericului.

Ochii lui Winnetou însă erau obişnuiţi cu noaptea. Văzuse pe cine are în faţă.

- De ce fratele meu roşu tânăr nu s-a apropiat deschis de noi? îl întrebă. L-am fi primit prietenos.

Prizonierul nu răspunse. De aceea Winnetou continuă :

- Fratele meu este deci singur vinovat că a fost făcut prizonier. Nu i se va întâmpla însă nimic, îi

înapoiez pumnalul. Se poate întoarce la ai săi şi să le spună că sunt bine veniţi şi că se pot odihni aici.

- Uff! strigă mirat prizonierul, luându-şi înapoi pumnalul. De unde ştii că războinicii noştri se află prin apropiere?

- Winnetou ar trebui să fie un puşti, dacă n-ar crede aşa ceva.

- Winnetou, căpetenia apaşilor! răsună vocea plină de mirare. Şi tu îmi înapoiezi pumnalul? Crezi că sunt apaş?

- Nu. Fratele meu nu poartă culorile războiului. Cu toate acestea, presupun că e un fiu al comanşilor. Războinicii tăi au dezgropat securea războiului împotriva apaşilor?

- Nu. Vârfurile săgeţilor sunt înfipte în pământ, dar între voi şi noi nu poate fi vorba de prietenie.

- Winnetou iubeşte toţi oamenii, fără a întreba de numele sau culoarea lor. E de acord să aprindă aici un foc şi să fumeze pipa păcii cu voi. El nu întreabă de ce fraţii tăi au venit aici, în „Valea Cântătoare”. Ei ştiu că fiecare, care intră aici, poposeşte la această apă. De aceea ei au poposit mai jos şi te-au trimis pe tine să vezi dacă e cineva aici. Aşa e?

- Da, încuviinţă comanşul.

- Dacă te vei afla din nou ascuns în tufe şi vei încerca să tragi cu urechea la războinicii străini, atunci strânge-ţi pleoapele. Ochii te-au dat de gol. Cât de mare e numărul fraţilor tăi?

- De două ori zece.

- Atunci du-te la ei şi spune-le că Winnetou şi feţe palide îi aşteaptă şi îi tratează ca pe nişte prieteni. Nu trebuie să le spui că eu te-am prins. Eu n-am să spun nimic despre asta.

- Bunătatea marii căpetenii îmi încălzeşte inima. Eu n-am să ascund nimic, am să le spun tot adevărul. Fraţii mei vor fi convinşi că vor fi primiţi prietenos. Să fii descoperit de ochiul lui Winnetou nu e o ruşine. Voi ţine seama de sfatul pe care mi l-a dat.

Cercul care se formase în jurul lui se deschise, iar el se grăbi să plece.

Albii, în special cei doi mexicani, erau de părere că e totuşi prea îndrăzneţ să te expui unei cete de douăzeci de comanşi, fără să iei anumite măsuri. Apaşul însă le spuse cu o voce foarte hotărâtă:

- Winnetou ştie întotdeauna ce face. Dacă războinicii comanşi vin în „Valea Cântătoare”, atunci expediţia nu se datorează unei lupte împotriva apaşilor. În partea opusă văii se află mormântul uneia din cele mai mari căpetenii a lor. Probabil au de gând să meargă acolo, pentru a-şi cânta cântecele lor de jale. Noi însă vom face un foc mare pentru o le vedea feţele foarte clar. Pentru a fi şi mai siguri, nu-i vom primi aici, ci afară, în faţa tufelor.

Focul fusese din nou aprins. În timp ce se făceau pregătirile, Winnetou îi trase pe „Vânătorul de Urşi” şi pe fiul său în faţa tufelor şi le spuse cu o voce şoptită:

- Cele două feţe palide nu sunt ceea ce vor să pară. Sunt dintre vulturii deşertului Llano Estacado şi vor să ne ucidă aici. Winnetou presupune că comanşii se îndreaptă spre deşert. Cei doi nu trebuie să afle asta. De aceea Winnetou a spus că în partea cealaltă a văii se află un mormânt, deşi nu e adevărat.

Nu mai putuse continua, deoarece se apropiaseră şi ceilalţi care făcuseră focul suficient

de mare ca lumina lui să pătrundă nu numai prin tufe ci să ajungă şi deasupra. Toţi îşi păstraseră armele, pentru a se putea folosi de ele, în cazul în care comanşii, contrar aşteptărilor lui Winnetou, nu s-ar fi purtat prietenos.

În curând se auzi tropotul cailor. Cei aşteptaţi se apropiau. La o mică distanţă se opriseră. Conducătorul lor descălecase şi se apropia încet de cei care aşteptau. Winnetou se duse în întâmpinarea sa şi îi întinse mâna.

- Războinicii comanşilor sunt bine veniţi, spuse el. Winnetou nu întreabă ce căutaţi aici. El ştie că războinicii vor vizita mormântul căpeteniei, iar apoi se vor întoarce liniştiţi la corturile lor.

Rostise aceste cuvinte cu glas tare, adăugă însă imediat în şoaptă:

- Fratele meu să spună ca mine. Am să vorbesc apoi cu el în taină!

Comanşul înţelese şi răspunse cu voce tare:

- Mâna mea o strânge cu plăcere pe cea a lui Winnetou, care e cel mai mare războinic al apaşilor şi rămâne, totuşi, o căpetenie care vrea pacea. Suntem de acord să fumăm pipa păcii cu el. Nu ne aflăm într-o expediţie de război, ci vrem doar să vedem mormântul căpeteniei noastre.

- Winnetou crede cuvintele fratelui său şi îl invită împreună cu războinicii săi la foc, să fumeze împreună pipa păcii.

Cele două căpetenii şi-au dat mâna. Asta era deocamdată suficient pentru a înţelege că comanşii nu au gânduri ascunse. Conducătorul lor o porni, împreună cu Winnetou, spre focul de tabără. Fu urmat de oamenii săi. Mai întâi se împrăştiară prin ierburile crescute în jurul lacului şi îşi legară caii de ţăruşi. Aceştia puteau paşte şi bea apă. Apoi se

apropiară, unul câte unul, de focul de tabără.

Acum locul liber dintre tufe şi apă devenise destul de strâmt. Trebuiau să se aşeze umăr lângă umăr, formând astfel un cerc. În interiorul cercului luară loc Winnetou şi conducătorul comanşilor.

Ultimul dintre indieni, care fusese mai mult timp ocupat cu calul său, veni şi el la foc. Înainte însă de a se aşeza, se uită în jur Când privirea îi căzu asupra fraţilor Pellejo, peste faţa sa întunecată trecu un fulger şi el strigă:

- Uff! Aletehlkua ekkvan mava — ce câini stau aici!

Deoarece cercul încă nu se formase şi fiecare era ocupat să-şi găsească un loc, această exclamaţie nu fusese auzită de toţi. Conducătorul comanşilor însă îl auzise. Se ridică repede şi întrebă:

- Hang thshtaha-nai — pe cine zăreşti?

- He-ehlbak, enko-ola uah-tuh-vua — pe ei, vulturii deşertului Llano Estacado!

- He-ehlbak hetetsha enuka — unde sunt?

- Mava he-ehlbak kenklah — stau acolo!

Rostind aceste cuvinte, arătă spre cei doi mexicani.

Deoarece aceste întrebări şi răspunsuri fuseseră rostite cu glas tare şi mânios, ele atraseră atenţia tuturor celor prezenţi. La cuvintele „enko-ola uah-tuh-vua — vulturii deşertului Llano Estacado” comanşii săriseră în picioare. Puseseră mâinile într-un mod ameninţător pe pumnale. Situaţia nu mai era nici pe departe atât de paşnică ca la început.

Albii nu înţeleseseră cuvintele. Nu cunoşteau dialectul comanşilor, tonkawah sau chiar moqui. Pentru că văzuseră feţele atât de mânioase ale pieilor roşii, se ridicaseră şi ei şi puseseră mâinile pe arme.

Numai Winnetou rămase liniştit pe locui său. Spuse pe un ton poruncitor:

- Fraţii mei să nu se agite! Dacă pieile roşii văd printre noi doi dintre duşmanii lor, atunci îi pot asigura că noi nu avem nimic comun cu aceştia. Din cauza lor nu merită vărsat nici un singur strop de sânge. Ce are războinicul comanşilor de spus împotriva lor?

Vorbea în jargonul obişnuit al ţinutului, compus din cuvinte spaniole, englezeşti şi indiene. Războinicul întrebat răspunse în acelaşi jargon, care putea fi înţeles de toţi:

- Vânăm sus, la apele Tovi-tshuna-ului, pe care albii îl numesc râul Muştelor. O luasem după urma lăsată de doi călăreţi, îi zărisem stând sub doi copaci şi m-am furişat pentru a trage cu urechea la discuţia lor. Vorbeau de deşertul Llano Estacado, prin care urma să treacă în următoarele zile un mare convoi de albi. Vulturii deşertului aveau de gând să se ducă să atace convoiul. Din cuvintele celor doi am înţeles că şi ei erau dintre vulturi şi îmi întrebam sufletul dacă e cazul să-i ucid. Înţelepciunea m-a făcut, în cele din urmă, să-i las în viaţă. Numai atunci era posibilă...

- Avea de gând să spună ceva, dar Winnetou îl întrerupse. Nu dorea ca acest lucru să-l audă şi cei doi mexicani. De aceea interveni repede în povestea războinicului:

- Ştiu ce vrei să spui în continuare, fratele meu. Am auzit suficient, i-ai recunoscut pe aceşti oameni. Eşti sigur că nu poate fi vorba de o greşeală?

- Ei sunt!

- Ce au de spus cele două feţe palide faţă de această acuzare?

- Că e o minciună sfruntată, răspunse Carlos Pellejo. Noi nici n-am fost la râul Muştelor.

- Ei sunt! strigă conducătorul comanşilor, noi..

- Fratele meu să mă lase să vorbesc, îl întrerupse repede Winnetou, pentru a nu-l lăsa să spună ceva ce cei doi nu trebuiau să afle.

- Comanşul însă se supără că fusese întrerupt. Era împotriva tuturor regulilor de amabilitate şi consideraţie ale indienilor. Nu era suficient de isteţ ca să-şi dea imediat seama de cauză şi zise mânios:

- De ce să nu vorbesc? Cine adăposteşte ucigaşi este el însuşi un ucigaş! Căpetenia apaşilor ne-a atras pentru o ne trăda?

La auzul acestor cuvinte Winnetou lăsă jos toate armele sale şi se ridică, spunând:

- A auzit vreodată fratele meu că Winnetou ar fi un trădător? Cuvântul apaşului este ca stânca pe care îţi poţi construi un adăpost sigur. Fratele meu să-şi păstreze armele şi să mă urmeze. Howgh!

Părăsise cercul şi trecuse încet de tufe căutând zona liberă. Comanşul stătu o clipă pe gânduri, dar apoi îl urmă. Dincolo, Winnetou îi luă de braţ. Se îndepărtară o bucată de loc, dar în cele din urmă se opriră. Winnetou îi spuse:

- Fratele meu nu m-a înţeles. Winnetou poposea deja aici, când au apărut albii. El i-a cercetat şi a aflat că cei doi fac parte dintre vulturii deşertului. E de acord cu cele spuse de războinicii comanşilor. Dar de ce să afle aceşti şerpi veninoşi că au fost demascaţi? Ar trebui să-i ucidem, dar e mult mai bine să-i lăsăm deocamdată în viaţă! Să le întărim convingerea că indienii comanşi vor să treacă pe la mormântul căpeteniei lor. Mie însă,

fratele meu să-mi spună de ce-i urmăreşte.

Comanşul se simţi ruşinat şi răspunse:

- „Steaua de Foc” este căpetenia comanşilor şi a plecat călare cu fiul său, „Inimă de Fier”, spre răsărit, spre locuinţele albilor. Ei se întorc prin deşert. Acum ar trebui să se afle aici. Trebuie să fi dat peste convoiul albilor şi deci să fi fost atacaţi de vulturi. De aceea ne-am pregătit repede pentru a veni în întâmpinarea lor şi a-i proteja. Am lăsat cele două feţe palide în viaţă, pentru a ne duce pe urma vulturilor. La râul Toyah urma lor s-a întâlnit cu urma altor patru albi, care credem că sunt şi ei dintre vulturi. Acum te-am întâlnit pe tine. Ce ai de gând?

- Am să călăresc cu voi. Aştept şi eu prieteni care trebuie să vină prin deşert şi care probabil nu ştiu nimic de lovitura pe care au de gând s-o dea vulturii. Ei îşi au vizuina în Murding Bowl Pentru că nu ştiu unde se află acest loc, am să-i las pe cei doi mexicani să scape, iar ei mă vor conduce acolo, fără să-şi dea seama. Vor fi călăuzele mele.

- Cine sunt oamenii pe care îi aşteptaţi?

- Old Shatterhand şi alte feţe palide.

- Old Shatterhand, vestitul războinic a! albilor? Dacă vrei, putem merge împreună cu tine.

- Winnetou te roagă chiar. Se pare că ceata mereu împrăştiată a vulturilor se adună de data asta pentru a da o mare lovitură. Trebuie să profităm de ocazie şi să-i distrugem pentru totdeauna. Presupun că...

Se oprise. În tufe se auziră ţipete şi strigăte. Se descărcară chiar unele arme. În partea opusă a taberei se auzi deodată tropotul unor cai care se îndepărtau.

Cei doi se repeziră într-acolo. Pătrunzând

printre tufe, văzură o vânzoleală cumplită. Comanşii se repeziseră la caii lor, încălecau şi erau pe punctul de a pleca în graba cea mai mare. Mexicanii nu puteau fi zăriţi nicăieri. New-Moon, Porter, Blount şi Falser stăteau şi nu ştiau ce să facă. „Vânătorul de Urşi" împreună cu fiul său rămăseseră liniştiţi lângă foc. Primul îi spuse lui Winnetou:

- Indivizii au dispăruţ!

- Cum s-a întâmplat? întrebă apaşul.

- Au sărit atât de repede în picioare şi au încălecat atât de iute, încât nici nu am avut timp să punem mâna pe puşcă şi să tragem în ei. După toate aparenţele, bănuiau ceva deja înaintea sosirii comanşilor. Caii lor erau liberi.

- Lăsaţi-i să plece! Nu se îndreaptă decât spre pieire împreună cu toţi tovarăşii lor. Fiii comanşilor să descalece şi să rămână pe loc! La mijirea zorilor însă vor părăsi „Valea Cântătoare" pentru a vâna fiarele omeneşti din Llano Estacado!

CAPITOLUL IX
FĂRĂ MASCĂ

My dearling, my dearling
My love child much dear,
My joy and my smile
My pain and my tear!",

astfel răsunară aceste cuvinte ale vechiului cântec de leagăn din Tennessee în aerul proaspăt al dimineţii. Se părea că ramurile migdalilor şi ale dafinilor care se aflau prin apropiere se mişcă în tactul acestui cântec, iar mii de colibri zburdau ca nişte scântei strălucitoare în jurul bătrânei negrese care stătea singură pe malul apei.

Soarele răsărise deja şi razele sale treceau ca o şuviţă de briliante peste apa limpede. Un vultur imperial se rotea în înaltul cerului. Jos, pe malurile apei, păşteau mai mulţi cai. În vârful unui chiparos stătea un sturz, ascultând cu căpşorul înclinat cântecul negresei. După ce răsunară ultimele ei

cuvinte sturzul le imită printr-un puternic strigăt de „Mittir — mittir — mittir”.

Deasupra frunzişului unor palmieri scunzi, care se oglindeau în apă, se înălţau sicomori şi cedri înalţi. La umbra acestora, mii de libelule strălucind în toate culorile vânau muşte şi alte insecte mici. În spatele casei, care se afla în apropierea apei, o ceată de peruşi se certa pentru boabele aurii de porumb.

Din afară nu se putea deduce din ce era construită căsuţa atât cele patru laturi, cât şi acoperişul erau complet acoperite de ramurile bogate ale pasiflorei albe, cu fire roşii. Fructele galbene, care semănau cu ouăle de găină, străluceau prin frunzişul bogat. Totul dădea impresia că te afli la tropice. Se putea crede că eşti într-o vale din Mexicul de sud sau undeva în centrul Boliviei. În ciuda acestor aspecte, căsuţa cea mică, aşezată pe malul micuţului lac, încadrată în întregime de ramurile de pasiflora nu se afla altundeva decât... În mijlocul temutului deşert Llano Estacado. Acest lac era apa aceea atât de tainică, de care se vorbea atât de mult şi pe care nu apucase nimeni s-o vadă încă.

„My heart-leaf, my heart-leaf,
My life and my star,
My hope and my delight,
My sorrow, my care!”

continua negresa să cânte.

Pasărea continuă să imite ultimele cuvinte ale cântecului: „Mikkehr — mikkehr — mikkehr!”

Cântăreaţa însă nu-i dădea nici o atenţie. Avea privirea aţintită asupra unei fotografii vechi, pe care o ţinea în mâini şi pe care o săruta la răstimpuri ce buzele ei ofilite.

Multe, foarte multe lacrimi căzuseră pe fotografic şi tot atâtea sărutări o şterseseră în

asemenea mă sură că numai un ochi foarte ager mai putea recunoaşte ce sau pe cine reprezenta acea poză, o negresă cu un mic negrişor în braţe. Capul acestuia din urmă lipsea cu desăvârşire din imagine. Sărutările repetate o şterseseră complet. Lacrimile spălaseră locul respectiv.

Tu eşti Bob al meu, cel drag şi bun! spuse ea foarte duios. Little Bob, Small Bob al meu. Eu sunt mama ta. Stăpâna a fost bună şi amabilă, a făcut o poză, iar când a venit fotograful l-a pus să focă o poză şi pentru Sanna şi micuţul ei Bob. Iar apoi, când stăpâna a murit, stăpânul l-a vândut pe micuţul Bob. O, stăpânul a fost un om rău! Sanna a plâns mult, când stăpânul i-a spus că are de gând să-l vândă pe my dearling — Sanna l-a rugat mult pentru micuţul şi bunul Bob. Dar stăpânul a spus: pentru ce are nevoie o negresă proastă de micuţul Bob — stăpânul râu a plecat călare şi l-a luat cu ei pe my dearling! Mama Sanna are numai o poză a lui Bob. A păstrat-o, chiar şi când a fost vândut, a luat-o cu ea, a păstrat-o chiar şi când bunul stăpân Bloody-Fox a dus-o cu el aici şi o va păstra până când bătrâna Sanna va muri şi n-o să-l mai revadă pe Bob, care probabil între timp s-a făcut un negru mare şi puternic şi care n-a uitat-o nici el pe bună şi draga lui mamă Sanna. O, my dearling, my dearling, my joy and my...

Se întrerupse şi-şi ridică faţa acoperită în întregime de pârul alb care contrasta ciudat cu culoarea întunecată a feţei. Ascultă cu atenţie. Se auzea zgomotul cuiva care se apropia. Se ridică, băgă fotografia în buzunarul rochiei şi exclamă:

- O Isuse, Isuse, cum se bucură Sanna! Fox vine, în sfârşit, din nou. Bunul Bloody-Fox este din nou aici. Imediat Sanna o să-l servească cu carne

şi o să-i facă un cozonac cu porumb!

Se grăbi spre căsuţă, clar încă nu ajunse, când îşi făcu apariţia printre pomi cel numit. Era foarte palid şi obosit: calul său era lac de sudoare şi avea un mers poticnit. Şi omul şi calul păreau să fi fost solicitaţi excesiv.

- Bine ai venit, stăpâne! îl luă în primire bătrână. Sanna imediat aduce mâncare. Sanna prepară imediat!

- Nu, Sanna, răspunse el descălecând. Umple toate burdufurile cu apă. Toate, toate! E cel mai important lucru care trebuie făcut acum.

- De ce burdufuri? Pentru cine? De ce nu mănâncă domn' Fox? Trebuie să aibă o foame mare!

- Într-adevăr, mi-e foame, dar am să-mi iau singur ce-mi trebuie. Nu ai timp pentru asta. Tu trebuie să umpli burdufurile, cu care voi pleca imediat la drum.

- Isuse. Isuse! Plecaţi deja din nou? De ce o lăsaţi pe sărmana şi bătrâna Sanna mereu singură în marele şi întinsul deşert?

- Pentru că un întreg convoi de emigranţi altfel va pieri. Aceşti oameni au fost păcăliţi de „vulturi”.

- De ce dom' Fox nu le-a arătat drumul cel bun?

- Nu mă puteam apropia de ei. În jurul lor roiesc o grămadă de vulturi. Nu puteam risca să mă apropii de ei.

- Atunci îi vor omorî pe sărmanii emigranţi?

- Nu. Din nord se apropie vânătorii iscusiţi şi puternici, iar eu contez pe ajutorul lor. Dar ce folos de ajutorul meu, dacă vor trebui să moară de sete. Chiar dacă îi eliberează pe emigranţi din

ghearele vulturilor. Deci, apă, apă, Sanna. Repede! Am să încarc toţi caii cu burdufuri. Calul negru trebuie să-l las aici. E mult prea obosit.

Fox se îndreptă spre căsuţă şi intră prin uşa încadrată de flori, interiorul avea o singură cameră.

Pereţii erau construiţi din trestie şi din mâl, fiind acoperiţi cu iarbă lungă şi uscată. Deasupra sobei din lut se afla un coş, care fusese şi el construit din trestie şi mil. Sub el atârna un ceaun. Fiecare din cei trei pereţi era prevăzut cu o fereastră mică, care nu era acoperită de vegetaţie.

Sub acoperiş atârnau bucăţi de carne afumată. Pereţii erau împodobiţi cu tot felul de arme obişnuite pentru vestul sălbatic. Podeaua era acoperită cu blănuri. Cele două paturi care se aflau în încăpere erau confecţionate din curele, prinse de stâlpi, acoperite cu blănuri de urs. Lucrul cel mai de preţ din încăpere era blana stufoasă a unui bivol alb, la care se păstrase şi craniul. Blana era atârnată în partea opusă uşii. În ambele ei părţi erau înfipte în perete peste douăzeci de pumnale. În plăselele lor de lemn sau os erau sculptate diferite semne.

Întregul mobilier al căsuţei era format dintr-o masă, două scaune şi o scară, care atingea acoperişul.

Bloody-Fox se apropie de blană, o mângâie şi mormăi:

- Masca „spiritului” şi lângă ea pumnalele ucigaşilor, care au căzut pradă gloanţelor sale... deja sunt douăzeci şi şase. Când am să descopăr însă cine merită mai mult decât toţi aceştia moartea? Poate că niciodată! Ei bine, încă mai am speranţe, mişelul ăla va fi chemat de propria-i conştiinţă la locul nelegiuirilor sale. Acum ar trebui să mă odihnesc puţin.

Se culcă într-unui din paturi şi închise ochii, dar nu pentru a dormi. Ce imagini puteau trece prin mintea acestui om încă atât de tânăr!

După o jumătate de oră, intră şi negresa Sanna şi spuse că-i umpluse toate burdufurile. Se ridică de pe pat şi luă una din blănurile de pe podea. Sub ea se afla o ascunzătoare din care scoase o mică lădiţă acoperită cu tablă. Conţinea muniţie, cu care îşi umplu săculeţele care-i atârnau de centură. Urcă scara pentru a-şi lua carne. Apoi, ieşi afară şi se îndreptă spre malul lacului, unde se găseau opt burdufuri mari de piele, pline cu apă. Erau legate între ele cu câte o curea lată, două câte două. Cu ajutorul apei din ele Bloody-Fox salvase deseori viaţa unor călători sortiţi pieirii.

Pe malul micuţului lac păşteau cinci cai. Pe unul din ei îl înşeuă, luând şaua de pe spinarea calului negru obosit. Ceilalţi trebuiau să transporte burdufurile care erau aşezate în aşa fel, încât la dreapta şi la stânga atârna câte un burduf, cureaua lată fiind aşezată pe spinarea animalului. Burdufurile erau asigurate cu cureluşe suplimentare. Caii astfel încărcaţi erau legaţi între ei, formând un lanţ, hamurile unuia fiind legate de curelele din spate ale celuilalt. Primul cal din lanţ era cel de călărie, pe care sui Bloody-Fox-

Negresa îl ajutase. Nu era atunci prima dată când făcea acest lucru. Apoi îi zise:

- Dom' Fox abia a sosit şi din nou pleacă într-un loc primejdios? Ce se va întâmpla cu săraca bătrâna Sanna, când dom' Fox va fi împuşcat într-o zi şi nu se va mai întoarce?

- Am să mă întorc, dragă Sanna, răspunse el. Viaţa mea se află sub ocrotire. Dacă nu ar fi aşa, de mult nu aş mai fi existat pe acest pământ. Poţi să

mă crezi!

- Dar Sanna e mereu atât de singură! Nu are pe nimeni cu care să poată schimba un cuvânt. În jurul ei se află numai cai, papagali şi poza micuţului Bob.

- Poate că de data asta, când mă voi întoarce voi aduce şi câţiva oameni cu mine. Mă întâlnesc cu oameni cărora îmi va face plăcere să le arăt casa mea, cu toate că până acum am ţinut-o în secret. Printre ei se află şi un negru, care se numeşte Bob, la fel ca dragul tău băiat.

- Negrul Bob? O Isuse, Isuse! Are oare şi o mamă pe care o cheamă Susanna şi căreia i se spune Sanna?

- Asta nu ştiu.

- A fost vândut în Tennessee şi dus în Kentucky?

- Nu l-am întrebat.

- Te pomeneşti că e chiar micul meu băiat!

- Dar cum poţi crede că e chiar aşa! Nu-ţi mai fă gânduri! Poate că am să-l aduc cu mine şi atunci vei putea sta şi tu de vorbă cu el. Rămâi cu bine, Sanna! Ai grijă de calul negru!

- Cu bine, domnule! O, Isuse, Isuse, Sanna a rămas din nou singură! Îl va aduce pe negrul Bob. Îl va aduce!

Îi zâmbi prietenos şi porni la drum cu caii. În curând dispăru printre copaci.

Chiparoşii, cedrii şi sicomorii, care se găseau pe malul apei, erau copaci bătrâni. Migdalii şi dafinii însă fuseseră plantaţi Bloody-Fox, la fel ca şi păduricea de castani şi portocali prin care călărea. Urma o centură de tufe care creşteau foarte des, fiind destinate să reţină nisipul şi vântul şi să nu permită pătrunderea lor până în micuţa oază.

Tânărul săpase şanţuri înguste de la lac până la această centură de tufe ca să le asigure irigarea. Acolo unde umezeala dispărea din pământ apărea un soi de cactuşi, care se târau de-a lungul solului, trecând în cele din urmă în suprafaţa golaşă, lipsită de vegetaţie, a deşertului Llano Estacado

Ajuns aici, unde se putea mişca mai repede, impuse caravanei sale un mers mai rapid, astfel încât dispăru curând, rămânând vizibil doar ca un punct.

La o jumătate de zi distanţă de căsuţă, în direcţia nord-vest, o trupă de călăreţi mergea prin deşert în direcţie nord-estică. În faţă călărea Winnetou împreună cu şeful de trib al comanşilor, urmaţi de „Vânătorul de Urşi” cu fiul său Martin. În urma lor călăreau alături New-Moon, Porter. Blount şi Falser, convoiul fiind încheiat de războinicii comanşi.

Călăreau în tăcere, de parcă fiecare sunet scos de ei l-ar fi putut plăti cu viaţa. Ochii celor din urmă iscodeau în stânga şi-n dreapta suprafaţa întinderii de nisip. De cele mai multe ori însă privirile lor se opreau asupra celor doi conducători. În special asupra lui Winnetou, care se aşezase în aşa fel în şa, încât putea vedea urma foarte bine. Ea fusese lăsată de fraţii Pellejo care sperau să ajungă până la Murding-Bowl.

Dintr-o dată însă Winnetou îşi opri calul şi sări din şa. În nisip se puteau vedea mult mai multe urme decât cele de până acum. Se părea că mai mulţi călăreţi s-ar fi învârtit în acel loc în cerc, ca la un carusel. În afara urmelor lăsate de copite, se puteau vedea şi urme lăsate de picior. Călăreţii care fuseseră în acel loc descălecaseră probabil pentru a putea cerceta mai bine urmele vizibile.

În timp ce ceilalţi se opriseră, Winnetou

cerceta fiecare palmă de pământ cu foarte mare atenţie. Păşi apoi încet şi puţin aplecat înainte pentru o bucată de drum. După ce se întoarse, îi spuse căpeteniei comanşilor, astfel încât toţi îl putură auzi:

Aici cele două feţe palide au găsit o urmă şi au descălecat pentru a o cerceta. Urma a fost lăsată de cinci căi, legaţi unul de celălalt. Dacă ar fi fost vorba de mai mulţi călăreţi, atunci caii nu trebuiau legaţi între ei. Deci este vorba de un convoi format de cinci căi şi un singur călăreţ, care se afla pe calul din faţa. Călăreţul a trecui cu caii pe aici în urmă cu trei ore. Cei doi mexicani au dat de urma sa acum două ore. Fraţii mei pot vedea că urmele sunt încă proaspete.

Căpetenia comanşilor, care descălecase şi cercetase urmele, fu de aceeaşi părere cu Winnetou.

Descăleca şi Baumann, „Vânătorul de Urşi”. Aplecat mult deasupra pământului, păşi de-a lungul urmelor. În cele din urmă se îndepărtă spre dreapta, însă mult mai departe decât o făcuse Winnetou, Acolo se opri într-un anumit loc, se ghemui ca şi cum ar fi dorit să cerceteze mai atent locul, şi în cele din urmă îi făcu un semn lui Winnetou, spunându-i, când acesta ajunse lângă el, şi arătând în nisip:

- Călăreţul a descălecat aici. De ce oare o fi făcut-o?

- Winnetou urmări cu privirea urma şi răspunse:

- După cum se poate vedea după urma lăsata de picioarele sale, e vorba de o faţă palidă. Vârsta sa e a unui om tânăr. După cum se poate vedea, pe lângă urma lăsată de cai, a pierdut apă. Din acest loc însă nu se mai pot vedea urme de pierderi de apă. Deci a descălecat aici, pentru a astupa butoiul sau burduful pe care îl transportă şi

din care curgea apă.

- Crede fratele meu roşu că e vorba numai de un butoi sau burduf?

- Numai dintr-unul singur a curs, dar avea apă cu el, patru din cai erau încărcaţi cu câte două burdufuri, pe primul cal călărea el.

- De ce însă atâta apă? Pentru el şi calul său nu avea nevoie de atâta.

- Nu. Probabil se îndreaptă spre un loc unda mulţi au nevoie de apă... Probabil e un vultur care trebuie să le ducă apa celorlalte păsări de pradă sau e un om cinstit care vine în ajutorul unor oameni necăjiţi. Ştie de existenţa acestor oameni, de care noi nu ştim.

- Poate că face parte din convoiul de albi, care urmează să fie atacat.

- Fratele meu a presupus probabil adevărul. Vom încăleca din nou şi vom porni pe această urmă cât se poate de repede.

- Încălecară din nou şi porniră în galop pe urmele care acum nu se mai îndreptau spre nord-est, ci duceau cu precizie spre nord.

- Nu exista altceva decât nisipul, în care urmă se putea vedea cu mare precizie. Din când în când ajungeau într-un loc în care ieşea la iveală rocă golaşă. În rest, părea că solul deşertului a fost cu sute sau chiar mii de ani în urmă fundul unui mare lac, care secase. Câteodată se puteau observa pe linia orizontului, în stânga şi în dreapta, dungi maronii care băteau spre gri. Erau zone întinse acoperite cu cactuşi, prin care nimeni nu putea pătrunde.

- Aşa mergea drumul mai departe.

Urmele deveneau din ce în ce mai proaspete, ceea ce era un semn sigur că se apropiau de cei

urmăriţi.

După-amiaza era aproape trecută, când mica trupă ajunse într-un loc în care urmele se înmulţeau din nou. Asta nu se datora însă faptului că se adăugaseră noi urme celor vechi, ci fiindcă se făcuse din nou un popas. Winnetou descăleca pentru a cerceta urmele. Merse un timp spre nord. După aceea reveni şi le urmări şi spre est, spunând, după ce se alătură din nou celorlalţi:

- Omul cu apă a mers exact spre nord. Cei doi mexicani au stat aici şi s-au gândit dacă să-l mai urmărească. În cele din urmă au apucat-o spre răsărit. Pe cine să urmărim?

- Fratele meu va fi cel care va spune ce este de făcut, răspunse conducătorul comanşilor.

- Ei zic aşa. Cei la care doreşte să ajungă tânărul, se află în nord. E un om bun, deoarece urma să se deosebeşte de cea a mexicanilor. Am putea să-l urmărim pentru a-l preveni. Deoarece însă feţele palide s-au îndepărtat atât de brusc de urmele sale, Murding-Bowl trebuie să se găsească pe undeva prin apropiere. Ei s-au îndreptat într-acolo pentru a le spune vulturilor că au dat de urma unui om care transportă apă. Se vor grăbi să-l ajungă din urmă şi să-i împiedice să aducă apă celor pe care are de gând să-i salveze. Şi noi ne îndreptăm spre Murding-Bowl. Trebuie să pornim pe urma lăsată de cei doi mexicani. E de acord fratele meu roşu cu asta?

Comanşul încuviinţă, iar Winnetou luă direcţia urmei care ducea spre est. Dacă el şi tovarăşii săi ar fi forţat caii, probabil că i-ar fi ajuns din urmă pe cei doi mexicani, dar nu voiau asta. Cu cât mai repede i-ar fi ajuns din urmă pe cei doi, cu atât mai puţin putea spera să afle unde se află Murding-Bowl. Voia să vadă neapărat locul. De aceea, deocamdată viteza

lor de mers se adapta aceleia a celor urmăriţi şi care se putea deduce din urmele acestora.

La o distanţă mai mare decât cea parcursă călare într-o zi de la căsuţa lui Bloody-Fox prin nisipul adânc al deşertului, înainta un şir lung. Cuvântul şir este folosit pentru a arăta mai bine imaginea convoiului de aproape douăzeci de care cu boi, care mergeau unul după altul, la distanţe relativ mici între ele, şi care erau însoţite de călăreţi înarmaţi.

Carele erau de o construcţie solidă. Fiecare era tras de şase sau opt boi, dar, datorită încărcăturii mari, ele se mişcau foarte încet înainte. Animalele erau extenuate. Chiar şi caii se aflau într-o stare jalnică şi păreau că nu mai rezistă să-şi poarte povara. Limbile le atârnau, iar picioarele li se înmuiau din cauza mersului.

Căruţaşii mergeau târându-şi picioarele pe lângă boii care se poticneau. Capetele le erau aplecate şi abia mai aveau putere să mânuiască bicele grele şi lungi pentru aşi îndemna animalele la un ultim efort. Oameni şi animale făceau impresia unei caravane destinate pieirii. Guralivul avocat Gibson, care se alăturase împreună cu tovarăşii săi acestui convoi, era şi el deprimat.

Numai calul conducătorului, care călărea în fruntea convoiului, arăta prospeţime în mişcări, fără să dea semne de oboseală. Călăreţul, în schimb, era aplecat în faţă, ca toţi ceilalţi, dând de înţeles că suferă de lipsa de apă. Dar dacă cineva din femeile sau din copiii care se aflau în căruţă scotea vreun sunet de jale, imediat se îndrepta în şa, iar în jurul gurii sale, care părea să nu aibă buze, apărea un zâmbet diabolic de satisfacţie.

Omul purta un costum din piele şi o pălărie cu

boruri largi, iar faţa şi ochelarii săi nu se prea potriveau cu aspectul general. El nu era altul decât Tobias Preisegott Burton, evlaviosul misionar al mormonilor. Se tocmise călăuză pentru caravană şi în această calitate îşi dădea toată silinţa să-i conducă pe cei care îi fuseseră încredinţaţi spre pieire sigură.

Călăreţul din frunte tocmai dădea pinteni calului pentru a veni lângă Burton. Depunând un efort ieşit din comun el îi spuse acestuia:

- Nu se mai poate continua aşa! Noi, oamenii, nu am mai primit de alaltăieri nici un strop de apă!

- Trebuia să păstram totul pentru animalele noastre. Apă nu mai e însă deloc de ieri dimineaţă, când lichidul din ultimele două butoaie s-a scurs în mod cu totul inexplicabil.

- Căldura e de vină, explică Burton. Doagele butoaielor nu mai puteau opri apa să se scurgă, s-au deformat datorită căldurii.

- Nu, cauză nu e asta. Am cercetat butoaiele. Atâta timp cât se mai găseşte apă în butoi, doagele opresc curgerea. Au fost găurite astfel, încât în timpul nopţii apa s-a scurs încet şi neobservat. Avem un om care ne doreşte pieirea.

- Imposibil! Cel care lasă apa să se scurgă este şi el destinat pieirii!

- Mi-am spus şi eu acest lucru, dar totuşi ăsta e adevărul. Am ţinut părerea pentru mine. Nu am spus nimănui nici un cuvânt, pentru a nu mări îngrijorarea. În plus, l-am ţinut pe fiecare, în secret, sub observaţie. N-am putut găsi nici un vinovat. Animalele pier de sete şi abia se mai pot târî. Femeile şi copiii strigă în zadar după apă — nu mai există nici o picătură. Uitaţi-vă la cer! Acolo plutesc deja vulturii, ca şi cum ar şti că în curând vom

deveni prada lor. Sunteţi sigur că ne aflăm pe drumul cel bun?

Burton însuşi fusese cel care cu o noapte înainte găurise cele două butoaie. EI totuşi băuse apă şi-şi adăpase şi calul. În plus umpluse butelcuţa metalică, înfăşurată cu grijă într-o blană, care era acum fixată în partea din spate a şeii. Astfel putea ca la lăsarea întunericului să-fi reîmprospăteze În taină forţele, atât el cât şi calul său.

- Bineînţeles! răspunse, arătând marcajele care erau înfipte din loc în loc în nisipul deşertului. Puteţi vedea şi dumneavoastră marcajele pe care le urmăm. Putem să ne bizuim pe ele.

- Este sigur? Cu toţi am auzit că aceste marcaje sunt modificate de vulturii deşertului pentru a minţi călătorii şi a-i osândi din când în când astfel.

- Da, aceasta s-a întâmplat cu ani în urmă, dar în prezent nu se mai poate întâmpla. Acelor tâlhari li s-a venit de hac. În plus, cunosc acest ţinut foarte bine şi ştiu că ne aflăm pe direcţia cea bună.

- Azi dimineaţă, când aţi venit la noi, spuneaţi că ne găsim într-o porţiune groaznică a deşertului. De ce marcajele au fost fixate exact pe aici? Am fi dat altfel şi noi de una din suprafeţele întinse, acoperite cu cactuşi ale căror fructe ar fi asigurat apă atât pentru noi, cât şi pentru animale.

- Ar fi un ocol prea mare. Pentru a vă linişti, ţin să vă spun că, în cazul în care ne grăbim puţin; putem fi spre seară în apropierea unei astfel de suprafeţe acoperite cu cactuşi. Mâine vom ajunge şi la un izvor. Chinul tuturor va lua sfârşit.

- Dacă ne grăbim! Dar vă puteţi da şi singur seama că animalele abia se mai pot ţine pe picioare!

- Atunci trebuie să ne oprim, pentru a le

lăsa să se odihnească
- Nu, nu, asta în nici un caz. Dacă ne oprim o dată, nu le vom mai putea urni. Dacă se culcă, nu mai pot fi sculate în picioare. Trebuie să le îndemnăm tot timpul să meargă, până când ajungem în apropierea cactuşilor de care spuneaţi.
- Cum doriţi dumneavoastră, domnule! Nici eu nu sunt scutit de chinuri, dar spre liniştea mea constat că şi alţii au folosit acest drum de curând. Uitaţi-vă la urmele pe care le-am găsit azi în zori! Sunt urmele lăsate de o trupă mare de călăreţi. Oamenii aceştia nu s-ar fi avântat cu siguranţă pe aici, dacă n-ar fi ştiut că direcţia e cea bună. Nu trebuie să ne temem de nimic, de absolut nimic. Mâine pe timpul ăsta totul a trecut.
Spunând aceste cuvinte, avea dreptate. După părerea sa, atacul trebuia dat înainte de acest moment. Faptul că grupul de călăreţi era format din tovarăşii săi, care schimbaseră dinadins marcajele orientându-le într-o direcţie greşită, nu-l mai menţionase. Se bucura pe ascuns de acest fapt. Văzuse că celălalt părea să se fi liniştit la auzul acestor vorbe cu dublu înţeles.
Între căsuţa lui Bloody-Fox şi Murding-Bowl se întindea o suprafaţă lungă şl la fel de lată, acoperită cu cactuşi atât de deşi, că nici un cal sau călăreţ nu putea pătrunde pe acolo. Bloody-Fox nu se îndreptase niciodată în această direcţie. Nu ajunsese niciodată în apropierea văii. El gonea de-a lungul marginii vestice a câmpului de cactuşi, spre nord. Dacă ar fi cotit la marginea nordică, spre răsărit cu siguranţă că ar fi descoperit adâncitura din care pornise pieirea atâtor oameni. Ştia că cei care aveau nevoie de ajutorul său se află în direcţia nord-estică. După ce depăşise câmpul de cactuşi, porni în acea

direcţie.

Soarele ardea dogorâtor. Simţea cum căldura îl pătrunde prin îmbrăcăminte. Caii transpirau. Totuşi nu le acordă nici un răgaz. Cerceta necontenit orizontul şi înainta cât putea de repede.

Spre nord-est, unde cerul părea să se unească cu pământul, apărură câteva puncte întunecate, răzleţe. Trebuiau să fie emigranţii! Îşi iuţi calul dându-i pinteni, iar caii împovăraţi de burdufuri fură îndemnaţi cu strigăte puternice. Animalele îl purtau ca o furtună peste suprafaţa deşertului.

După scurt timp, îşi dădu seama că punctele erau formate din călăreţi şi nu din căruţe, dar era încredinţat că în faţa să se afla o avangardă a emigranţilor. De aceea îşi păstra direcţia iniţială şi se grăbi să ajungă la ei.

Abia după ce se apropiase suficient de mult, i se păru ciudat nu numai numărul mare de călăreţi, ci şi comportamentul lor. Şi ei îl observaseră. Dar în loc de a-l aştepta nemişcaţi, se împărţiră în trei grupe. Unul din grupuri se oprise, în timp ce celelalte o luară spre dreapta şi stângă, apropiindu-se astfel de Bloody-Fox, ca şi cum ar fi dorit să-l înconjoare şi să-i taie orice posibilitate de retragere. Se ridică în şa şi cercetă cu atenţie situaţia.

- Dumnezeule exclamă. Sunt peste treizeci de inşi. O avangardă o emigranţilor nu poate fi atât de puternică! Au animale de transport cu ei, dar sunt încărcate cu indicatoare. Pe toţi dracii! Sunt vulturii deşertului şi eu tocmai intram în ghearele lor! Au de gând să pună mâna pe mine. Nu pot să le fac faţă. Trebuie să fug.

Întoarse şi goni înapoi. Datorită cailor legaţi în urma lui, nu putea avea viteza dorită. În plus, animalele erau cam obosite. Urmăritorii se apropiau

tot mai mult de el. Îşi îndemna colul cât putea. Acesta era însă stânjenit de cei din urmă, legaţi de el. Caii din urmă începeau deja să se opună. Se zbăteau în hăţuri şi zvârleau din copite în faţă şi-n spate. Micul grup se opri şi urmăritorii avură ocazia de a se apropia până la o bătaie de puşcă. În acest moment se rupse cureaua cu care primul cal care transporta burdufurile era legat de calul lui Bloody-Fox. Cei patru cai care transportau apa o luară la goană într-o parte.

- Sunteţi pierduţi, iar apa la fel exclamă, scrâşnind. Bloody-Fox. Cel puţin îmi voi lua plata imediat înapoi.

Îşi linişti calul şi îl opri. Duse puşca la ochi şi ochi — o împuşcătura şi încă una, primii doi urmăritori căzură de pe cai.

- Aşa, acum înainte! Sper că acum nu se vor mai apropia prea mult de mine. Pentru cei care suferă de sete nu mai pot face altceva decât să pornesc în căutarea tui Old Shatterhand şi să-l duc acolo.

- Rostind cu mânie aceste cuvinte, se îndepărtă în goană spre nord. „Vulturii” îl mai urmăriră o bucată de drum, scoţând strigăte de furie, însă se convinseră că animalul pe care îl călărea Bloody-Fox era mal bun decât caii lor. Se întoarseră în locul unde zăceau cei doi oameni împuşcaţi.

- La aceeaşi distanţă străbătută călare timp de o zi de la casa lui Bloody-Fox, dar în direcţie nordică, se mai afla un grup de călăreţi care mergea spre sud. Acesta o luase pe urmele adânc săpate în nisipul moale. Era urmă făcută de grupul vulturilor deşertului, care apucase direcţia în care mergea caravana şi scotea marcajele înainte de a sosi

aceasta, astfel încât ea să fie condusă spre Murding-Bowl.

În faţă călărea Old Shatterhand, care îl avea alături pe „Inimă de Fier”, tânărul comanş. Erau urmaţi de Hobble-Frank şi Dick Rotofeiul. În urmă veneau Pitt, Fred şi Bob.

Primii doi călăreau în tăcere şi nu scăpau urma din ochi.

Ceilalţi erau mult mai puţin tăcuţi, iar Frank era cel mai zgomotos dintre ei. Discuţia se purta în jurul unui obiect care pe el îl interesa foarte mult şi asupra căruia omul ce-l însoţea părea să fi fost de cu totul altă părere:

- În probleme ştiinţifice te găseşti mereu pe o cale greşită, s-ar putea chiar spune că te-ai rătăcit de potecă. O astfel de părere e de-a dreptul inadmisibila! Sferă luminoasă pe care am văzut-o să vină tocmai de pe firmament! De parcă firmamentul nu are nimic altceva de făcut, decât să ilumineze stările de spirit întunecate cu bile incandescente şi rachete!

- Dar atunci spune-ne explicaţia ta! îl îndemnă Dick râzând.

- Nici nu-mi trece prin gând!

- De ce?

- Pentru că, după Celsius, ai deveni mai isteţ cu câteva grade şi nici n-ai fi măcar recunoscător pentru o sta.

- Sau poate că nici tu n-ai altă explicaţie!

- Oho! Dacă tu crezi asta despre mine, prefer să-ţi iluminez mintea. O astfel de sferă luminoasă îşi datorează existenţa unei combinaţii sulfuroase dintre fosfor şi iască, aceea care uneori...

Fusese însă întrerupt de o exclamaţie a lui Old Shatterhand. Acesta din urmă arătă cu mâna întinsă

spre sud şi spuse:

- Se apropie un călăreţ. E un singur om. Să străbaţi singur aceste ţinuturi este o dovadă de curaj şi presupune o excelentă cunoaştere a deşertului Llano Estacado.

- Cine ar putea fi? întrebă Fred. Pare să vină spre noi cât poate de repede.

Old Shatterhand îşi opri calul şi scoase dintr-un buzunar al şeii binoclul, îndreptându-l spre călăreţul care se apropia tot mai mult în goana calului. Luă binoclul de la ochi şi spuse:

- S-ar părea că este Bloody-Fox, despre care am auzit atâtea de la voi. Să-l aşteptăm aici!

- După scurt timp, Fox îi recunoscu pe cei din grupul de călăreţi. Făcu un gest cu mâna pentru a-i saluta şi le strigă de la depărtare:

- Ce noroc să vă întâlnesc, domnilor! Trebuie să vă rog să-mi daţi cât mai repede ajutor.

- Pentru cine? întrebă Old Shatterhand.

- Pentru un convoi format în mare parte din emigranţi germani. După toate probabilităţile, vor fi atacaţi încă în noaptea asta ele către „vulturi”.

Rostind aceste cuvinte, se apropie de ceilalţi, îşi struni calul şi dădu mâna cu toţi.

- Presupun că sunt tot aceia pe care îl căutăm şi noi, încuviinţă Old Shatterhand. Unde se află?

- Spre sud-est faţă de poziţia noastră actuală. Par să se îndrepte exact spre marele câmp de cactuşi:

- Nu cunosc acest câmp.

- E cel mai mare din întregul deşert. Am numărat peste treizeci de „vulturi” din care am împuşcat doi: Au schimbat marcajele şi le orientează spre marea suprafaţă acoperită de cactuşi. O trecere

printre ei nu e posibilă. Se poate deduce cu siguranţă de aici că emigranţii urmează să fie lichidaţi.

- Cât mai avem de călărit până când îi găsim?

- În galop, ceva mai mult de trei ore.

- Ei bine, atunci să pornim! Să nu mai pierdem timpul. Putem să discutăm şi în timp ce călărim.

Mica trupă gonea ca o furtună peste suprafaţa deşertului. Bloody-Fox se ţinea aproape de Old Shatterhand şi îi povestea acestuia întâlnirea sa cu „vulturii” şi pierderea celor patru cai care transportau apa. Vânătorul îl privi dintr-o parte şi spuse zâmbind:

- Deci aveţi cinci cai, Fox? Hm! Aici în mijlocul deşertului? Printre ei să află şi cel pe care îl numim „Spiritul Răzbunător” şi a trecut de curând pe lângă noi?

- Da, domnule. Încuviinţă Fox.

- Mi-am închipuit!

- Vă cunosc, domnule Shatterhand, şi am încredere în dumneavoastră. Nu mai pot păstra în continuare secretul. Vă voi arăta şi cuibul meu de stafie. N-o să mai fiu nevoit să joc teatru. Sper că vom reuşi să stârpim până la ultimul om această bandă de tâlhari. Mie-mi lipseşte numai unul singur, unul singur!

- Care?

- Conducătorul de atunci, când eu am rămas singurul în viaţă.

- Cine ştie unde zac rămăşiţele acestuia. Fox, în ciuda vârstei dumneavoastră foarte fragede, sunteţi totuşi, un adevărat erou. Am toată stima pentru dumneavoastră. Sper că mai târziu îmi veţi

putea povesti totul pe-ndelete. De acum însă ştiu ce fel de om sunteţi şi cu ce primejdii aţi avut de-a face, ieşind în cele din urmă învingător din toate confruntările. Dar, deoarece aveţi atâţia cai şi aţi putut apare şi dispare după bunul plac, deduc că aveţi în deşertul Llano Estacado un loc unde există apă, pomi, iarbă şi fructe.

- Bine-nţeles că am. Locuiesc pe malul unui mic lac, în partea opusă a acestei păduri de cactuşi.

- Ah, chiar un lac? Deci vechea legendă nu conţine un neadevăr! Vă rog să-mi descrieţi locul!

Bloody-Fox îi povesti. Nimeni, în afara lui Old Shatterhand, nu putea asculta această descriere. Şi el hotărî să nu divulge această taină cu nici un preţ.

Chiar când soarele se pregătea să apună, ajunseră la urma lăsată de căruţe. Merseră în continuare pe această urmă care se îndrepta exact spre sud. Lucrul nu era prea greu de făcut, pentru că apăruse secera subţire a lunii, luminând suficient în jur. După ce mai călăriră aproximativ o oră, Old Shatterhand îşi opri brusc calul şi arătă în faţă, spunând:

- Emigranţii sunt acolo. Se poate vedea lanţul pe care l-au făcut din căruţe. Aşteptaţi aici. Mă voi apropia pe furiş şi vă voi aduce veşti.

Descălecă de pe cal şi dispăru foarte repede. Se întoarse după aproape o jumătate de oră. Spuse:

- Douăsprezece care mari, trase de boi, au fost aşezate astfel, încât să formeze un careu, în centrul lui aflându-se oamenii. Nu au nici de mâncare şi nici de băut, nu au nici lemne pentru foc. Au fost trădaţi de călăuza lor. Ar trebui, de fapt, să aibă de toate. Boii zac pe pământ şi gem. Sunt aproape de pieire. Mâine dimineaţă nu vor mai putea

fi puşi în nici un caz pe picioare. Puţina apă pe care o avem aproape că nu ajunge nici oamenilor. Pentru a salva şi animalele, trebuie neapărat să declanşăm o ploaie.

- Ploaie? întrebă Hobble-Frank. Credeţi cumva că veţi putea aduce ploaia aici, în plin centrul deşertului?

- Da, sunt sigur!

- Cum? Ce? într-adevăr? Asta depăşeşte orice imaginaţie. Sunteţi un om nemaipomenit, dar să dirijaţi şi norii, după bunul plac, asta tot nu sunt în stare să vă cred capabil să faceţi. Nu-mi întră în cap. Cine e, de fapt, cel care dirijează norii pentru dumneavoastră?

- Electricitatea. Nu am timp să vă explic totul acum. Pentru a dispune de apă, am nevoie de o suprafaţă cât mai mare de foc. Bloody-Fox vorbea de o suprafaţă foarte întinsă, acoperită cu cactuşi, care s-ar afla prin apropiere, în sud. Sper, aşadar, să vă aduc în timpul cel mai scurt o adevărată ploaie torenţială. Dar acum să mergem!

- Încălecase din nou şi porni călare spre lanţul făcut din căruţe. Ceilalţi îl urmară.

Căruţele fuseseră aşezate în aşa fel, încât un singur călăreţ să poată trece. Apropierea călăreţilor fusese auzită. Călăreţii descălecară în faţa lanţului de căruţe. Putură auzi cum cineva, din interiorul lanţului, strigă:

- Ascultaţi! Se apropie oameni. Doamne-Dumnezeule, oare aduc ajutor? Sau sunt cumva tâlhari?

- Nu suntem tâlhari. În primul rând vă aducem apă, răspunse Old Shatterhand cu voce puternică. Veniţi şi lăsaţi-ne să intrăm!

- Drace! strigă un alt glas mânios,

neprietenos. S-ar putea să fie cumva... Aşteptaţi, voi ceilalţi, mă duc să verific!

- Omul se apropie, se apleca peste oişte şi întrebă:

- Cine sunteţi, străinilor?

- Mi se spune Old Shatterhand, iar tovarăşii mei sunt toţi oameni cinstiţi.

- Old Shat... să te ia dracul! Omul care îi întâmpina pe salvatori cu acest blestem, în loc să se bucure, nu era altul decât stimabilul conducător.

- Ah, dumneavoastră sunteţi, domnule Tobias Preisegott Burton! spuse batjocoritor Juggle-Fred, care, în ciuda întunericului, îl recunoscuse. Mă bucură foarte mult faptul că v-am putut întâlni aici!

Dar Burton deja o şterse. Îşi dăduse seama că nu mai poate zăbovi nici o clipă. De aceea o întinse în partea opusă, în care se afla şi calul său. Scoase repede oiştea dintr-una din căruţe pentru a-şi face loc pentru ieşirea din careu, sări repede în şa şi dispăru în noapte.

În spatele său răsunară strigătele de bucurie ale oamenilor pe care îi sortise pieirii.

- Aşteptaţi numai, scrâşni el, mă voi întoarce cât de curând. Atunci vor fi pierduţi şi cei care au venit la voi ca salvatori!

Nici n-a trebuit să facă o mare distanţă. În curând dădu peste oameni, săi, „marcatorii”.

Vulturii nu fură deloc dezamăgiţi că un vânător atât de vestit ca Old Shatterhand a dat peste emigranţi. Din contră, se bucurau de faptul că prada lor va fi mai însemnata decât se aşteptau. Nici nu considerau că ar fi posibil ca atentatul lor să dea greş, cu toate că în acest caz victimele nu se predau fără luptă.

Cei doi mexicani se alăturaseră şi ei cetei. În

Murding-Bowl ei găsiseră un singur om de pază, care îi condusese în cele din urmă la ceată. Ei povestiseră întâmplarea din „Valea Cântătoare”, fără să bănuiască însă că Winnetou şi comanşii s-au luat după urmele lor.

Apaşul venise şi el cu trupă în Murding-Bowl, dar nu găsise pe nimeni. „Bazinul Ucigător” era format dintr-o adâncitură destul de mare şi abruptă, pe fundul căreia se afla o băltoacă tulbure de apă. Poate că această umiditate se datora lacului nu prea îndepărtat din „Cuibul stafiei”, care, chiar dacă era tulbure, constituia în acest deşert un lucru de nepreţuit. De aceea „marcatorii” foloseau acest loc drept punct de întâlnire. De câte ori se răspândeau în deşert, de fiecare dată reveneau în acel loc, unde mereu trebuia să fie prezent unul dintre ei pentru a-i anunţa ce se întâmpla.

Azi omul plecase împreună cu mexicanii şi de aceea Winnetou găsise locul complet părăsit. Ochiul său ager îi arătase drumul bun. Plecase pe urma lăsată de cei trei bărbaţi şi, după lăsarea întunericului, descoperise locul în care poposeau „vulturii deşertului”;

Oamenii săi trebuiau să rămână pe loc. El se culcă la pământ şi se apropie târâş, ca un şarpe, de grupul tâlharilor. Nemernicii se travestiseră în cea mai mare parte în indieni. Îl văzu pe Burton, călăuza trădătoare, apropiindu-se de ceilalţi. Din păcate, nu putea risca să se apropie atât de mult de aceşti „marcatori”, încât să înţeleagă şi despre ce vorbesc. Reuşise cel puţin să-i numere. Apoi reveni.

Treizeci şi cinci de „vulturi”, spuse el. Mâine la această oră carnea lor va fi devorată de adevăraţii vulturi.

- Ce au de gând să facă? întreba New-

Moon.

- Pândesc prada, care trebuie să se afle undeva spre nord, deoarece mexicanii au plecat în acea direcţie. Totodată de acolo a venit un sol, care le-a spus că măcelul poate începe. Fraţii mei trebuie să mă însoţească spre nord, unde îi vom întâlni cu siguranţă pe oamenii care urmează a fi ucişi şi prădaţi.

Încalecă şi descrise mai întâi un larg arc de cerc, pentru a nu fi observat. Apoi însă reveni şi se îndreptă în direcţia propusă.

După scurt timp, apăru în faţa lor, în obscuritate, lanţul făcut din căruţe. Acum în faţa acestuia stăteau paznici. Între timp. Old Shatterhand luase măsuri de siguranţă. Paznicii întrebară cine sunt oamenii care se apropiau. Winnetou le răspunse:

- Oamenii albi nu au de ce să se teamă. Aici se află Winnetou, căpetenia apaşilor, care le aduce ajutor.

Vocea sa clară a putut fi bine auzită. Încă nici nu se sfârşise ultimul său cuvânt, când din interiorul lanţului de căruţe răsună vocea bucuroasă a lui Hobble-Frank:

- Winnetou? Atunci goarnele şi toboşarii să anunţe victoria. Unde apare apaşul, trebuie să se afle şi „Vânătorul de Urşi” şi fiul său Martin. Lăsaţi-mă să ies, trebuie să-i îmbrăţişez pe amândoi!

- Se caţără deasupra căruţelor şi sări jos, în partea exterioară. Se opri uimit, când se trezi în faţa cetei de indieni comanşi.

- Pe toţi dracii, ce se întâmpla? întrebă. Mi se pare foarte dubios. Veniţi puţin până afară, domnule Old Shatterhand, şi uitaţi-vă puţin la aceste stafii, care bântuie călare pe timp de noapte!

Dar Martin Baumann atârna deja de~gâtul său. Şl „Vânătorul de Urşi” îl cuprinse în braţe. Chiar şi Winnetou îl salută pe vechiul său prieten cu bucurie, spunând:

- Trebuie să se afle aici şi fratele meu, Shatterhand. N-a auzit vocea mea?

- Ba da! Aici sunt! strigă cel numit, care ajutat de ceilalţi despărţise repede două căruţe, iar acum ieşise afară, strângându-l la piept pe prietenul său indian. Ceilalţi îl urmară. Totul prinse viaţă, întrebările şi răspunsurile zburau de la unii la alţii. Saluturile şi îmbrăţişările se făceau fără prea mult zgomot, aşa cum situaţia o cerea.

„Inimă de Fier” stătea lângă comanşi, foarte trist şi serios. Erau surprinşi să-l găsească aici. El le povesti despre uciderea căpeteniei lor, tatăl său. Îl ascultau liniştiţi şi în sufletele lor jurau moarte „vulturilor”.

După ce se terminară ceremoniile de salut, în interiorul lanţului de căruţe, dar şi în afara lui începu să se desfăşoare o vie activitate. Totul era făcut însă în mare linişte. În primul rând măriră lanţul, pentru a le oferi şi indienilor comanşi adăpost în interiorul lui. „Marcatorii” nu trebuiau să vadă de departe că au de a face cu un grup mult mai numeros de adversari. Chiar şi caii fură adăpostiţi în interiorul adăpostului. Indienii comanşi îşi împărţiră hrana şi apa, pe care o purtau cu ei în butelii făcute din dovleci scobiţi, printre emigranţi. Old Shatterhand promise că nu peste multă vreme vor dispune de rezerve mai mari de hrană şi apă. Cu toate acestea, setea sărmanilor oameni nu se putea potoli.

Se întâmplaseră, totuşi, lucruri neaşteptate şi pline de tensiune, ca atunci când New-Moon îl

recunoscuse pe Juggle-Fred, care-l salvase cândva din mâinile ucigaşului Stealing-Fox. Curând însă în jurul lanţului de căruţe se lăsă tăcerea. Totuşi, nu dormea nimeni; iar cei care aveau de povestit, vorbeau în şoaptă, astfel încât în afara lanţului de căruţe nu se putea auzi nici un sunet.

Old Shatterhand preluase comanda. Stătea lângă Bloody-Fox, care îi descria ţinutul în care se aflau în cele mai mici amănunte. Nu trebuia să scape nici unul din „vulturi”. Trebuia să se pună capăt pentru totdeauna hoţiilor acestora.

Îl interesa deosebit de mult faptul că, pe lângă câmpia de cactuşi din nord, foarte întinsă, un alt câmp se afla spre răsărit mai îngust, dar mult mai mare decât primul. Fox spuse că între câmpuri se află o dungă de nisip, destul de îngustă, care permitea accesul la „Cuibul stafiilor”.

- Bine! zise Old Shatterhand. Deci nu ne poate scăpa nici unul dintre tâlhari. În cazul în care ei şi-ar da prea repede seama de superioritatea noastră numerică sau în cazul în care ei o şterg după primul atac, îi vom goni spre dunga de nisip şi vom da foc celor două câmpuri de cactuşi. Vom obţine astfel şi apă pentru animalele de tracţiune, care nu trebuie să piară de sete.

- Dar în acest caz „vulturii” pot să ajungă la casa mea şi să scape!

- Nu, Fox. Tu vei porni imediat, însoţit de zece indieni comanşi, spre casa ta şi îi vei primi pe indivizii pe care îi gonim într-acolo. Veţi sosi la timp acolo. Pot paria că atacul va avea loc abia mâine în zori.

Acest plan fu aplicat imediat. Din nou se deschise baricada formată din căruţe, pentru a-i permite lui Fox şi însoţitorilor lui, indienii comanşi,

să iasă. Se lăsă din nou o tăcere deplină.

Paznicii era postaţi mult în afara lanţului de căruţe şi aveau ordinul să se retragă repede şi în linişte printre căruţe, atunci când duşmanul se apropia. În interiorul lanţului se aflau pregătiţi caii, pentru a porni urmărirea imediată a fugarilor. Fiecărui călăreţ i se spuse ce are de făcut.

Trecu noaptea. La răsărit se iviră zorile. Contururile căruţelor şl ale celorlalte obiecte deveneau mult mai clare. Nu exista nici o urmă de ceaţă în dimineaţa aceea. Se lumina tot mai mult şi se puteau distinge şi „marcatorii” care se îndreptau călare spre sud. Se aflau la o distanţă de aproximativ o mie de paşi.

Considerau că sosise vremea lor şi îşi îndemnau caii. Se apropiau în goană pentru a lua cu asalt fortăreaţa de căruţe.

Posturile de pază din afară fuseseră retrase. Toţi bărbaţii se aflau în interiorul fortăreţei expuse atacului. Acum „vulturii” se aflau la o distanţă de o sută, apoi de optzeci şi apoi de numai cincizeci de paşi.

- Foc! ordonă Old Shatterhand.

Răsunară peste treizeci de împuşcături. Ceata atacatorilor se transformase pe moment într-o grămadă dezordonată. Morţi şi răniţi căzuseră de pe cai. Caii liberi goneau în continuare. Ceilalţi fuseseră struniţi de stăpânii lor care încă mai erau teferi sau numai uşor răniţi. Dar numărul lor nu era mai mare de zece.

- Ura, ura! Old Shatterhand şi Winnetou! strigă Hobble-Frank.

După ce „vulturii” auziră şi cel de-al doilea nume şi constatară numărul mare de pierderi care le fusese pricinuit atât de rapid, se întoarseră şi

începură s-o ia la goană spre sud.

- Afară! Şi fiecare la locul său! ordonă Old Shatterhand.

Doua căruţe fuseseră îndepărtate Imediat, astfel încât toţi putură ieşi. Emigranţii se repeziră cu strigăte, conform celor ce le fuseseră spuse, spre morţi şi răniţi. Ceilalţi însă, care nu trebuiau să se ocupe cu asta, porniră în urmărirea fugarilor. Nu se grăbiră prea tare. Numai Dick şi Pitt goneau pe caii lor cât puteau de repede, spre sud-vest. Trebuiau să dea foc câmpiilor de cactuşi.

O parte din urmăritori, în frunte cu Winnetou, o luară spre răsărit, cotind apoi spre sud, pentru a le închide fugarilor drumul în această direcţie şi a-i forţa să pătrundă printre cele două câmpuri de cactuşi. Old Shatterhand împreună cu ai săi o luară spre sud, în urma vulturilor deşertului.

Vulturii erau plini de mânie pentru că atacul nu le reuşise. Goneau tăcuţi laolaltă, fără să schimbe vorbe între ei. Se puteau auzi doar înjurături. Abia după ce au ajuns la Murding-Bowl, se opriră.

- Ce să facem acum? întrebă Burton, oare şedea gâfâind pe cal. Nu putem rămâne aici. Câinii sunt pe urmele noastre.

- Bine-nţeles! îl încuviinţă Carlos Pellejo, care, la fel ca şi fratele său, scăpase teafăr. Drept înainte printre cactuşi nu se poate. Trebuie s-o luăm spre dreapta! Veniţi!

- Porniră în acea direcţie, dar curând văzură ridicându-se un fum gros.

- Pe toţi dracii! strigă Burton. Au ajuns înaintea noastră acolo. Au dat foc la cactuşi. Înapoi!

Goneau din nou înapoi, trecând pe lângă Murding-Bowl, îndreptându-se spre răsărit. După aproape zece minute îl observară pe Old

Shatterhand, care, împreună cu ceata sa, se îndrepta în diagonală spre ei. Se speriară foarte tare. Îşi îndemnară caii extenuaţi şi li se păru că vor scăpa.

Aveau ele gând să scape din încercuire în lateral. Curând însă îşi dădură seama că e imposibil. În depărtare le închidea calea cealaltă jumătate a urmăritorilor.

- Parcă şi-a vârât dracul coada! zbieră Emilio. Trebuie să intrăm printre cactuşi!

- Există cumva vreo ieşire, putem scăpa din fundătură? întrebă Carlos.

- Nu ştiu. N-am intrat niciodată în viaţa mea acolo. Nu ne mai rămâne însă nimic altceva de făcut.

- Atunci să ne grăbim, să nu ajungă focul înaintea noastră!

Goneau spre dreapta şi spre sud, exact în sensul şi locul în care dorea Old Shatterhand să-i ducă. Din stânga se apropia Winnetou cu ceata sa, iar din dreapta Dick şi Pitt, care dăduseră foc cactuşilor. Toţi goneau în urma „vulturilor”, printre cele două câmpuri de cactuşi, apropiindu-se de „Cuibul stafiilor”.

Carlos Pellejo avusese dreptate când îi avertizase în privinţa focului. Acesta se apropia la început lent, dar apoi tot mai repede.

Resturile de plante, subţiri şi uscate ca foiţa de hârtie, zăceau acolo de secole, dând, din când în când, viaţă unor noi vlăstare. Acest material devenise realmente un fitil. Flăcările se împrăştiau la început încet în jurul lor. Apoi începeau să alerge, să sară şi în curând se înălţară cât casa. Curând întreaga suprafaţă fu cuprinsă de flăcări, care nu lăsau nici o breşă. Trosnetul lor se putea auzi de departe. Semăna cu un tunet. Căldura care se ridica

în sus crease un curent de aer, care devenea tot mai puternic, luând în sfârşit forma unui vânt. Cu cât focul se răspândea mai mult şi înainta spre sud, ocupând în respectiva parte o zonă de mai multe mile pătrate, cu atât mai vizibil devenea fenomenul pe care îl aştepta Old Shatterhand. Cerul îşi pierdu culoarea albastră, devenind mai întâi galben pal. Iar apoi luând o culoare cenuşie, tot mai închisă. Se adunau mase mari, grele şi întunecate, care nu erau formate din fum. Vântul foarte puternic acum, le aduna şi forma nişte nori denşi care, încetul cu încetul, acopereau întregul cer.

Curentul de aer era foarte fierbinte, nisipul părea să ardă. Sus începură să apară printre nori fulgerele. Începeau să cadă stropi răzleţi, tot mai mulţi, iar în cele din urmă ploua tot mai tare şi mai tare. Turna cu găleata, ca în cazul unei furtuni tropicale.

Emigranţii îl împuşcaseră pur şi simplu pe „vulturii" grav răniţi. Luaseră bunurile acestora şi adunară în cele din urmă şi caii. Urmau să aştepte revenirea prietenilor lor, dar — fără apă! Atunci zăriră focul. Observară formarea norilor. Simţiră apoi stropii care cădeau. În sfârşit, se aşezară în ploaia împrospătare, în ruperea de nori, şi scoaseră la iveală toate recipientele care se puteau umple. Animalele care erau aproape de pieire datorită lipsei de apă, reveniră din nou la viaţă. Se rostogoleau în ploaie, puteau să bea apă cât doreau, erau salvate şi, împreună cu ele, toată averea stăpânilor care altfel nu-şi mai puteau continua drumul.

Imediat după ce se făcu ziuă, Bloody-Fox ajunse cu cei zece comanşi la căsuţa sa. Sanna nu se speriase de indieni. Se bucură să vadă din nou oameni: imediat însă îl întrebă pe tânărul el stăpân

de negrul Bob. Fox o linişti, spunându-i să mai aibă puţină răbdare şi intră în căsuţă. Când ieşi din nou afară, purta blana bivolului alb.

- Timb-ua-ungva — spiritul deşertului! Exclamă „Inimă de Fier”, care se afla şi el în ceata comanşilor. Şi ceilalţi priveau plini de uimire la dezvăluirea enigmei care constituise deseori subiectul discuţiilor lor, dar nu spuneau nimic. Bloody-Fox încalecă din nou şi pleca cu ei, părăsind oaza. Îşi ocupă locul în colţul exterior, din sud-est, al pădurii de cactuşi. Ochiul său privea cercetător spre nord.

Acolo se ridica un perete întunecat. La baza lui se putea zări zvâcnirea unor flăcări.

- Focul îi aduce pe „vulturi”, i se adresă el lui „Inimă de Fier”. Poate că fratele meu roşu va găsi printre ei pe unul din ucigaşii tatălui său.

Amândoi îşi ţineau puştile pregătite.

Peretele de nori se tot apropia. Era precedat de arşiţă. Aerul devenea, din minut în minut, tot mai apăsător. Focul nu se putea apropia. Se oprea, firesc, la limita cactuşilor.

- Uff! exclamă unul din indieni, indicând spre nord. Vin!

- Da, veneau „vulturii”; dar erau doar trei. Ceilalţi fuseseră doborâţi pe drum de către urmăritorii lor. Caii lor erau scăldaţi în sudoare. Ei înşişi abia se mai puteau ţine în şa. La o mică distanţă în urma lor puteau fi văzuţi Old Shatterhand şi Winnetou, urmaţi de toţi ceilalţi. Urmăritorii nu-şi mai îndemnau însă animalele la goană. Voiau să-i lase pe ultimii trei „vulturi” pentru Bloody-Fox şi comanşii săi.

Primul dintre ei era Burton, care se afla mult în faţa celorlalţi doi. Acesta văzu copacii, un miracol în

plin deşert, şi se îndreptă spre ei. Fox îşi struni calul în direcţia lor. Mormonul îl zări şi scoase un strigăt de spaimă. Începu să-şi lovească animalul pentru a ajunge cu orice preţ la copaci.

Se apropiau şi ceilalţi doi. Trebuiau să treacă foarte aproape de „Inimă de Fier”. Acesta îi recunoscu. Participaseră şi ei la uciderea tatălui său. Duse puşca la umăr. Răsunară două împuşcături — cei doi căzură de pe cai. Indianul se apropie de ei pentru a le lua scalpurile.

Între timp, Bloody-Fox îl avea în faţă pe evlaviosul Burton, cel mai periculos dintre ei, pe care îl gonea spre copaci şi dorea să-l aducă până în faţa căsuţei sale. Goana fusese însă atât de dură, încât Fox îşi pierduse blana de bivol. În faţa căsuţei calul lui Burton se prăbuşi, iar acesta fu aruncat din şa. În clipa următoare Fox fu lângă el, scoase pumnalul de la brâu şi înaltă braţul pentru a-i da lovitura de moarte. Deodată însă se ridică în picioare şi scoase un strigăt de spaimă. În cădere, părul negru şi lung se desprinse de capul lui Burton şi se putu constata că el purtase de fapt o perucă, care-i scotea acum la iveală părul tuns scurt şi roşcat. Faţa sa, datorită goanei şi eforturilor depuse, se schimonosise şi se buhăise. Ochii lui îl priveau fix pe tânăr. În cădere îşi frânsese gâtul. Bloody-Fox îl recunoscu pe ucigaşul părinţilor săi, pe Stealing-Fox. În timpul atacului auzise rostindu-se acest nume. Singurul lucru care fusese reţinut de memoria sa era acest nume.

În sfârşit, sosiră în goană şi ceilalţi, în timp ce Bloody-Fox încalecă din nou şi se îndepărtă pentru aşi recupera blana de bivol. Şi-o aşeză din nou peste cop şi umeri. Toţi, în afară de Old Shatterhand, fură foarte miraţi când îl priviră din nou pe Bloody-Fox,

acoperit cu blană albă a bivolului.

- Spiritul — spiritul deşertului — Bloody-Fox este — deci el era! astfel răsunară strigătele din toate părţile.

Fox însă nu le dădea nici o atenţie. Arătă spre cadavrul lui Burton, spunând:

- Aici zace ucigaşul! De aceea mi se pare foarte ciudat! Acum este mort, iar eu n-am să aflu niciodată cine au fost părinţii mei!

New-Moon văzu cadavrul şi exclamă:

- Stealing-Fox! În sfârşit, a fost omorât! Păcat că şi-a frânt gâtul. Îi voi rămâne veşnic dator cu un glonte!

- Bine că e mort! spuse serios Old Shatterhand. Împreună cu el au fost zdrobiţi toţi „vulturii”, iar de acum înainte, va fi linişte în deşert. În cazul în care mai apar unii, din acest loc va fi foarte simplu să organizezi o vânătoare împotriva lor. Nimeni nu poate bănui aici o astfel de oază.

Bine-nţeles că era şi Bob prezent. Atenţia să nu era îndreptată nici spre mort, nici spre spiritul deşertului Llano Estacado. Ochii săi căzuseră asupra negresei. Privirea ei căzuse asupra lui. Se îndreptă grăbită spre el şi îl întrebă imediat:

- Tu eşti cumva Bob?

După ce acesta încuviinţă, ea continuă:

- Pe mama ta o cheamă Sanna? Ai mai văzut vreodată această poză cu Sanna şi micuţul Bob?

Întinse vechea fotografie. Bob aruncă o privire asupra ei şi sări din şa, scoţând un strigăt de bucurie. Se îmbrăţişară.

Mai trebuie adăugat foarte puţin. „Vulturii” fuseseră învinşi, iar o ceată de comanşi se dusese să-i aducă pe emigranţi. Aceştia urmau să se refacă

aici, pe malurile lacului, iar apoi să fie însoţiţi prin deşert. Cu timpul focul se stinse, nemaigăsind alte materiale pentru a se hrăni în continuare. Câmpul imens de cactuşi se afla mort sub cenuşă.

Dar viaţa era foarte activă în jurul „Cuibului spiritelor”. Bloody-Fox era eroul zilei. Trebuia să-şi povestească amănunţit întreaga viaţă. Din cuvintele sale reieşea că totul fusese un şir de întâmplări neplăcute. Era hotărât să rămână definitiv în acel loc, pentru a curăţa deşertul de „vulturi”. Sanna şi Bob declarară că nu-l vor părăsi niciodată.

Povestea sa fusese atât de palpitantă pentru oamenii vestului sălbatic, încât nici chiar guralivul Hobble-Frank nu-l întrerupse. Dar după ce micul saxon făcuse împreună cu Dick, Pitt şi Fred o plimbare în jurul lacului. Juggle-Fred îl întrebă:

- Ei bine, Frank, am ajuns în ţara spiritelor. Îţi mai menţii părerea că spiritul deşertului Llano Estacado ar fi o stafie adevărată?

- Taci! răspunse cel întrebat. Dacă aici am greşit, există în alte părţi suficiente stafii şi ceea ce nu poate vedea mintea unui om obişnuit, mintea unui saxon poate vedea imediat.

- Da. Saxonia şi în special Moritzburg sunt nişte locuri deosebite, care comunică sentimente alese, răspunse râzând Fred.

- Să nu-mi vii cu sentimentele tale, păstrează-le pentru tine, bătrâne scamator! Încă nu mă cunoşti nici pe departe, dar pentru că vom rămâne împreuna încă câteva luni, urmează să mă cunoşti şi să mă venerezi. În cele din urmă personalitatea mea impune tuturor respect. Nu-i adevărat, Dick?

- Fără îndoială! încuviinţă acesta, dând din cap, în timp ce pe buzele sale flutura un surâs ironic.

- Deci ai auzit-o şi tu! De fapt, mie îmi datoraţi totul, deoarece dacă nu m-aş fi întâlnit sus, la „Helmers Home”, cu Bloody-Fox, atunci n-aţi fi descoperit niciodată cine este spiritul deşertului. Recunoştinţa trebuie să vi-o exprimaţi imediat. Urmaşilor noştri le rămâne deci datoria de a turna în bronz statuia mea şi a spiritului, sau de a le ciopli în marmură. Iar numele meu să strălucească cu litere de aur în rezervaţia naturală, unde sper că în curând lumea îmi va putea admira monumentul!

KARL MAY

spiritul din Llano Estacado

„Un roman fascinant care ne face să redevenim copii" (Martin von Gorlingen). „Old Shatterhand şi Winnetou sînt legende vii ale vestului sălbatic" (Richard Chapman).

Spiritul din Llano Estacado este un nou şi unic prilej de a-i reîntîlni pe faimoşii eroi ai vestului: Old Shatterhand, Winnetou, Dick Rotofeiul, Pitt Lunganul, Hobble-Frank, pe negrul Jim într-o extraordinară aventură care se citeşte pe nerăsuflate.

147 lei+
2 lei T.L.
149 lei

COLECŢIA WESTERN 2

ISBN 973-95374-1-3